„Un roman ca un puzzle. Sfâșietor și înduioșător în același timp."
JILL SANTOPOLO

ROSIE WALSH

Bărbatul care n-a mai sunat

Șase zile perfecte, apoi el a dispărut.

DAMEN TANGO

NEMIRA

ROSIE WALSH

BĂRBATUL CARE N-A MAI SUNAT

Traducere din limba engleză: Oana Bogzaru
Titlul original: *THE MAN WHO DIDN'T CALL*, 2018

NEMIRA, 2018

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2018

Rosie Walsh locuieşte în Bristol. Sub pseudonimul Lucy Robinson a scris articole despre dragoste şi ritualul întâlnirilor pentru revista *Marie Claire.* Sub acelaşi pseudonim a publicat mai multe romane în Marea Britanie. *Bărbatul care n-a mai sunat* este prima carte publicată cu numele real, iar drepturile pentru traducere au fost cumpărate până acum în 31 de ţări. A cântat la vioară într-o orchestră, a făcut yoga, a lucrat la un centru de voluntariat împotriva analfabetismului şi e pasionată de gătit, teatru şi plimbări pe coastă.

Dedic această carte celor pe care i-a surprins că n-au mai fost sunaţi.

Mai ales celor care nu şi-au închipuit că le va păsa.

„Probabil că ne putem îndrăgosti doar dacă nu ştim exact de cine ne-am îndrăgostit”.

Alain de Botton, *Eseuri de îndrăgostit*

PARTEA I

1

Dragă Tu.

Sunt fix nouăsprezece ani din dimineaţa aceea luminoasă când ne-am zâmbit şi ne-am luat la revedere. Nu ne-am îndoit niciodată că ne vom revedea, nu? Era o chestiune de „când”, nu de „dacă”. De fapt, n-a fost nici măcar asta. Viitorul părea iluzoriu ca marginea ondulată a unui vis, din care, fără doar şi poate, făceam parte amândoi. Împreună.

Şi totuşi, n-a fost aşa. Chiar şi după atâţia ani, surprinderea a rămas.

Au trecut nouăsprezece ani din ziua aceea. Nouăsprezece ani! Şi eu încă te caut. Te voi căuta mereu.

Se întâmplă frecvent să apari exact când mă aştept mai puţin. Mai devreme, azi, mă adâncisem într-un gând întunecat, fără noimă, şi mi s-a încleştat corpul ca un pumn de metal. Dintr-odată, erai acolo: o frunză de toamnă strălucitoare s-a rotit deasupra unei plăcuţe cenuşii. M-am întins şi am mirosit viaţa, am simţit rouă pe picioare, am perceput nuanţele de verde. Am încercat să te apuc strâns – frunza însufleţită, care dansa, se răsucea şi chicotea. Am încercat să te iau de mână, să te privesc în ochi, dar, ca un punct negru, ai dispărut discret din câmpul vizual – pur şi simplu de negăsit.

Te voi căuta mereu.

2

ZIUA A ŞAPTEA: *Când am ştiut amândoi*

Iarba se umezise. Era udă, mohorâtă şi plină de gunoi. Se întindea până la marginea întunecată a pădurii şi forfoteau în ea puzderie de furnici, melci greoi şi păianjeni care-şi ţeseau pânza. Pământul de sub noi mai absorbea o ultimă urmă de căldură.

Eddie stătea întins lângă mine şi fredona melodia din *Războiul stelelor*. Mi-a mângâiat degetul mare cu degetul lui mare. Încet, tandru, ca norii care se mişcau de-a lungul imaginii perfecte a lunii de deasupra noastră. „Hai să căutăm extratereştri”, spusese mai devreme, când violetul cerului se transformase în purpură. Nu plecaserăm de acolo.

Am auzit suspinul îndepărtat al ultimului tren care dispărea în tunelul din susul colinei şi am zâmbit, amintindu-mi cum, copii fiind, eu şi Hannah veneam să dormim aici peste noapte. Pe un câmp micuţ din aceeaşi vale nu foarte mare, ascunse de lumea care încă părea mică.

La primul semn al verii, Hannah îi ruga pe părinţii noştri să ridice cortul.

— Sigur, spuneau ei. Atâta timp cât campaţi în grădină.

Grădina se întindea chiar în faţa casei noastre şi se vedea de la aproape toate ferestrele. Dar niciodată nu era de ajuns pentru Hannah, al cărei spirit de aventură l-a întrecut întotdeauna pe al meu, deşi era mai mică decât mine cu cinci ani. Ea voia pe terenul de pe dealul abrupt din spatele casei, suficient de nivelat cât să ridici un cort. Acolo, doar cerul ne putea privi de sus. Terenul era presărat cu bulgări de băligar întărit şi se înălţa atât de mult, încât puteai să te uiţi pe coşul de fum.

Părinţii noştri nu prea erau de acord să dormim pe câmp.

— Dar o să fie bine! insista Hannah cu vocea ei de micuţă şefa.

Mi-e dor de vocea ei.

— O să vină şi Alex cu mine.

Prietena cea mai bună a lui Hannah îşi petrecea timpul mai mult pe la noi.

— *Şi* Sarah. Ea o să ne apere dacă apare vreun criminal.

De parcă aş fi fost vreun bărbat bine făcut, cu un cârlig de nădejde în loc de mâna dreaptă.

— Şi dacă o să dormim în cort, nu mai trebuie să ne pregăteşti cina. *Sau* micul dejun…

Hannah era ca un mic buldozer – niciodată nu rămânea fără contraargumente – şi în cele din urmă părinţii cedau. La început, au campat cu noi pe câmp, dar până la urmă, când eu am răzbătut prin desişul încâlcit al adolescenţei, le-au lăsat pe Hannah şi pe Alex să doarmă acolo singure, cu mine pe post de bodyguard.

Stăteam în cortul vechi pentru festivaluri al tatii – o chestie greoaie, din pânză portocalie, care semăna cu un mic bungalow – şi ascultam în aer liber simfonia sunetelor din iarbă. De nenumărate ori rămâneam trează mult după ce le fura somnul pe surioara mea şi pe prietena ei, gândindu-mă cum aş fi putut să le apăr dacă într-adevăr ar fi apărut cineva pe neaşteptate. Nevoia de a o proteja pe Hannah – nu doar când dormea în cort, ci tot timpul – o simţeam ca o rocă topită în stomac, un vulcan pe care abia îl stăpâneam. Şi totuşi, ce-aş fi făcut concret? I-aş fi aplicat lovituri de karate cu încheietura mâinii mele de adolescentă? L-aş fi înjunghiat cu beţele pentru prăjit bezele?

Cel mai adesea ezitantă, nu în totalitate sigură pe ea, aşa m-a descris într-un raport diriginta mea.

— Ei bine, e ceva al naibii de folositor! a spus mama, pe tonul pe care de obicei îl certa pe tata. N-o băga în seamă, Sarah! Fii cât de nehotărâtă vrei! De-asta există anii de adolescenţă!

În cele din urmă, epuizată după lupta dintre cele două forţe – nevoia de a ocroti şi lipsa de putere –, adormeam şi mă trezeam devreme să aranjez combinaţia dezgustătoare de lucruri pe care Hannah şi Alex le împachetaseră pentru scârbosul lor „mic dejun”.

Am pus mâna pe piept; am micşorat lumina care se revărsa

peste amintiri. Nu era o seară pentru tristeţe, era o seară pentru prezent. Pentru Eddie, pentru mine şi pentru lucrul acela minunat care se năştea între noi.

M-am concentrat pe sunetele pădurii, care răsunau în noapte. O nevertebrată care se târăşte prin iarbă, un mamifer care se strecoară pe furiş. Şoapta energică a frunzelor în mişcare, cadenţa netulburată a respiraţiei lui Eddie. I-am ascultat inima, care-i bătea regulat prin pulover, şi calmul lui m-a uimit. „Vor ieşi mai multe la iveală”, aşa zicea tata mereu despre oameni. „Trebuie să fii atentă şi să aştepţi, Sarah”. Dar îl ştiam deja de o săptămână şi nu simţisem nicio nelinişte. În multe feluri, îmi amintea de mine, care eram antrenată să fiu într-un anumit fel la serviciu: puternică, raţională, impasibilă la schimbările imprevizibile din sectorul nonprofit – dar eu exersasem ani întregi, pe când Eddie părea să fie pur şi simplu aşa.

Mă întrebam dacă simte emoţia palpitând în pieptul meu. Cu doar câteva zile în urmă eram singură, aproape de un divorţ, aproape de patruzeci de ani. Apoi a apărut asta. El.

— O! Un bursuc! am exclamat când am văzut cu coada ochiului o mică vietate. O fi Cedric?

— Cedric?

— Da, deşi presupun că nu e el. Cam cât trăiesc bursucii?

— Vreo zece ani, cred.

Eddie zâmbea, simţeam asta.

— Atunci, sigur nu e Cedric. Dar ar putea fi fiul lui. Sau poate nepotul.

Şi am tăcut o clipă. Noi l-am iubit pe Cedric.

Vibraţia râsului s-a transferat din corpul lui în al meu.

— Cum adică noi?

— Eu şi sora mea mai mică. Ne instalam cortul prin preajmă.

S-a întors pe o parte, cu faţa aproape de a mea, şi am putut să-l privesc în ochi.

— Cedric, bursucul. Eu te… a şoptit.

Şi-a trecut un deget prin părul meu.

— Te plac. Îmi place când suntem împreună. De fapt, îmi place foarte mult.

Am zâmbit, uitându-mă la ochii aceia sinceri şi plini de

căldură. La ridurile de expresie, la bărbia lui bine conturată. I-am luat mâna şi i-am sărutat vârful degetelor, aspre şi presărate cu aşchii după două decenii de tâmplărie. Deja simţeam că-l cunosc de ani întregi. De-o viaţă. Parcă ne-am fi născut unul pentru celălalt, parcă ne-ar fi împins cineva de la spate şi ar fi organizat, ar fi plănuit şi ar fi uneltit până când ne-am întâlnit acum şase zile.

— Tocmai am avut nişte gânduri cam siropoase, am rostit eu, după o lungă pauză.

— Şi eu, a zis oftând. Ultima săptămână parcă ar fi fost dirijată după o partitură de vioară copleşitoare.

Am râs şi el m-a sărutat pe nas, iar eu m-am întrebat cum e posibil să treacă săptămâni, luni – *ani,* chiar – şi să mergi înainte, fără să se schimbe nimic, şi apoi, în doar câteva ore, scenariul vieţii tale să fie rescris complet. Dacă aş fi plecat mai târziu în ziua aceea, m-aş fi urcat direct în autobuz şi nu l-aş mai fi cunoscut niciodată. Iar sentimentul nou de siguranţă din prezent n-ar fi fost decât o şoaptă surdă a ocaziilor ratate şi a lipsei de sincronizare.

— Mai povesteşte-mi despre tine, a spus. Încă nu ştiu destul. Vreau să aflu tot. Toată povestea de viaţă, în variantă extinsă, a lui Sarah Evelyn Mackey, inclusiv părţile neplăcute.

Mi-am ţinut respiraţia.

Nu că n-aş fi ştiut că asta urma să se întâmple la un moment dat, doar că încă nu hotărâsem ce o să fac în momentul respectiv. *Toată povestea de viaţă, în variantă extinsă, a lui Sarah Evelyn Mackey, inclusiv părţile neplăcute.* Probabil că avea să suporte. Omul ăsta parcă avea o armură, o putere interioară care mă trimitea cu gândul la un dig vechi ori poate la un stejar.

Îşi plimba mâna pe locul dintre şoldul meu şi cutia toracică.

— Ador forma asta! a spus.

Într-un bărbat care se simţea atât de bine în pielea lui puteai să scufunzi orice secret, orice adevăr, şi ar fi rezistat fără să sufere vreo avarie majoră.

Bineînţeles că puteam să-i spun.

— Am o idee, i-am zis. Hai să rămânem aici la noapte. Să ne

prefacem că suntem încă tineri. Aprindem focul, facem cârnăciori, stăm la poveşti. Presupun că ai cort, nu? Arăţi ca un tip care are cort.

— Sunt un tip care are cort, mi-a confirmat.

— Foarte bine! Atunci, hai s-o facem şi-ţi povestesc tot. Eu…

M-am întors şi am privit în noapte. Ultimele flori luceau fără viaţă, ca lumânările de grăsime, în castanul de la marginea pădurii. O gălbenea s-a legănat în întuneric aproape de feţele noastre. Din motive pe care niciodată n-a binevoit să le împărtăşească, Hannah a urât dintotdeauna gălbenelele.

Am simţit că-mi creşte ceva în piept.

— E atât de frumos aici! Îmi trezeşte atâtea amintiri.

— Bine, a zâmbit Eddie. O să tragem aici. Dar mai întâi vino-ncoace, te rog!

M-a sărutat pe gură şi o clipă lumea a amuţit, ca şi cum cineva ar fi apăsat pur şi simplu pe un buton sau ar fi oprit timpul.

— Nu vreau ca mâine să fie ultima noastră zi, a spus după ce ne-am sărutat.

M-a strâns şi mai puternic în braţe şi i-am simţit căldura primitoare a pieptului şi a abdomenului, iar părul lui scurt mi-a gâdilat uşor mâinile.

În timp ce inspiram mirosul prăfos şi proaspăt al pielii lui, m-am gândit că o astfel de apropiere devenise o amintire îndepărtată. La sfârşitul zilei, eu şi Reuben dormeam ca nişte suporturi laterale de cărţi, fiecare pe o margine a patului, aşternutul neatins şi neşifonat dintre noi fiind un omagiu adus eşecului. „Până când salteaua ne va despărţi”, am spus într-o noapte, dar Reuben n-a râs.

Eddie s-a tras înapoi ca să-i văd chipul.

— Mă… Uite, mă gândeam dacă ne-am putea anula toate planurile. Vacanţa mea şi călătoria ta la Londra. Ca să mai rămânem aici o săptămână.

M-am sprijinit în cot. *Îmi doresc asta mai mult decât o să ştii tu vreodată,* mi-am spus. Am fost căsătorită şaptesprezece ani, şi n-am simţit niciodată ce simt pentru tine.

— Încă o săptămână aşa ar fi perfect, i-am zis. Dar nu trebuie

să-ţi anulezi vacanţa. O să fiu aici când o să te întorci.
— N-o să fii aici. O să fii la Londra.
— Te îmbufnezi?
— Da.
Şi m-a sărutat pe claviculă.
— Opreşte-te! Cum vii înapoi, cum mă întorc aici, în Gloucestershire.
Părea nemulţumit.
— Dacă nu mai eşti îmbufnat, s-ar putea să te-aştept la aeroport, am adăugat. Aş putea fi unul din oamenii care aşteaptă cu un nume scris pe o pancartă şi cu o maşină închiriată în faţa aeroportului.
A părut că se gândeşte la varianta asta.
— Ar fi foarte drăguţ, a spus. Chiar foarte drăguţ.
— S-a făcut!
— Şi…
A tăcut, ezitând dintr-odată:
— …ştiu că poate e cam devreme, dar, după ce mi-ai spus povestea vieţii tale şi eu am făcut cârnăciori care s-ar putea să fie comestibili sau nu, aş vrea să avem o discuţie serioasă. Tu locuieşti în California şi eu, în Anglia. Vizita asta a ta e prea scurtă.
— Ştiu.
A tras de iarba întunecată.
— Când mă întorc din vacanţă, cât o să stăm împreună? O săptămână? Apoi o să pleci în State?
Am încuviinţat. Singurul nor întunecat din săptămâna noastră a fost acesta – despărţirea inevitabilă.
— Atunci, trebuie să… nu ştiu. Să facem ceva. Să luăm o hotărâre. Nu pot să pierd asta. Nu pot să ştiu că eşti undeva în lumea asta, şi eu nu sunt cu tine. Ar trebui să găsim o soluţie.
— Da, am şoptit. Şi eu cred.
Mi-am strecurat mâna în mâneca lui.
— M-am gândit la acelaşi lucru, doar că, ori de câte ori voiam să-l aduc în discuţie, nu mai îndrăzneam.
— Serios?
Vocea i-a fost inundată de râsete şi uşurare şi mi-am dat

seama că probabil a avut nevoie de mult curaj ca să înceapă discuţia.

— Sarah, eşti una dintre cele mai încrezătoare femei pe care le cunosc.

— Hmm…

— Eşti! E unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine. Unul din multele lucruri care-mi plac foarte mult la tine.

De mulţi ani îmi afişam încrederea în mine ca o reclamă de la intrarea într-un magazin. Chiar dacă acum era ceva natural – chiar dacă susţineam conferinţe în toată lumea, le acordam interviuri jurnaliştilor, conduceam o echipă – mă simţeam stânjenită când oamenii o remarcau. Stânjenită sau expusă, ca un om pe un deal, când e furtună cu tunete şi fulgere.

Apoi Eddie m-a sărutat din nou şi am simţit cum dispare tot. Tristeţea din trecut, nesiguranţa din viitor. Asta era sortit să se întâmple. *Asta.*

3

CINCISPREZECE ZILE MAI TÂRZIU

— I s-a întâmplat ceva oribil.

— Ce?

— A murit. Bine, poate nu chiar. Dar de ce nu? Bunică-mea a dat colţul la patruzeci şi patru de ani.

Jo s-a întors pe locul ei de lângă şofer.

— Sarah!

Nu i-am întâlnit privirea. S-a uitat la Tommy, care conducea spre vest, pe autostrada M4.

— Ai auzit asta? a întrebat.

El nu i-a răspuns. Maxilarul îi era încordat, iar pielea palidă de la tâmplă îi pulsa de parcă înăuntru ar fi fost cineva care încerca să iasă afară.

Eu şi Jo n-ar fi trebuit să venim, mi-am zis iar. Fuseserăm convinse că Tommy are nevoie de sprijinul celor două prietene mai mari – la o adică, nu se întâmplă mereu să stai umăr la umăr cu bătăuşul de la şcoală, în timp ce presa face fotografii – dar, pe măsură ce avansam încă o milă pe vremea aia mohorâtă, cu ploaie măruntă, devenea evident că nu prea reuşim decât să-i amplificăm anxietatea.

Astăzi avea nevoie de libertatea de a-şi răspândi încrederea artificială, fără să-l supravegheze cei care-l cunosc cel mai bine. Să pretindă că sub pod e o apă nesfârşită. *Uite cum am ajuns consultant sportiv de succes, care a creat un program pentru vechea lui şcoală! Uite ce fericit sunt să lucrez cu şeful departamentului de educaţie fizică – chiar cel care mi-a dat un pumn în stomac şi a râs când mi-am ascuns faţa în iarbă şi am plâns!*

Şi, în plus, Rudi, copilul de şapte ani al lui Jo, stătea lângă mine, pe bancheta din spate. Tatăl lui avea un interviu pentru un job, iar Jo nu avusese timp să găsească un loc în care să-l lase. Ne ascultase cu cel mai mare interes discuţia despre dispariţia lui Eddie.

— Deci Sarah crede că iubitul ei a murit şi mama se

enervează, a ghicit Rudi.

Era într-o fază în care reuşea foarte bine să sintetizeze conversaţiile stângace ale adulţilor într-o singură propoziţie clară.

— Nu e iubitul ei, a spus Jo. Au petrecut împreună doar şapte zile.

În maşină s-a lăsat tăcerea.

— Sarah, crezi că iubitul de şapte zile a murit, a zis Rudi cu un accent rusesc.

Îşi făcuse un nou prieten la şcoală, Aleksandr, care abia se mutase la Londra de undeva de pe lângă frontiera ucraineană.

— Ucis de serviciile secrete. Mama nu e de acord. Mama e nervoasă pe Sarah.

— Nu sunt nervoasă! a spus Jo iritată. Sunt doar îngrijorată.

Rudi a stat puţin pe gânduri, apoi a adăugat:

— Cred că minţi.

Jo nu l-a putut contrazice, aşa că a tăcut. N-am vrut o confruntare cu ea, prin urmare am tăcut şi eu. Tommy nu scosese o vorbă două ore, aşa că a tăcut şi el. Rudi era plictisit şi s-a întors la jocul lui de pe iPad. Adulţii au tot felul de probleme complicate şi inutile.

Mă uitat cum Rudi distrugea ceva ce semăna a varză şi m-a apucat un dor uriaş: de inocenţa lui, de felul în care arăta lumea prin prisma celor şapte ani ai lui. Mi-am imaginat universul lui Rudi, în care telefoanele mobile sunt centre de jocuri, nu instrumente de tortură psihică, iar certitudinea că mama lui îl iubeşte e indiscutabilă ca bătăile inimii.

Dacă exista vreun motiv pentru care merită să devii adult, azi motivul ăsta îmi scăpa. Cine n-ar vrea să ucidă verze şi să aibă accent rusesc? Cine n-ar vrea să i se pregătească micul dejun şi să i se aleagă hainele, când alternativa era o disperare periculoasă după un om care a însemnat tot şi s-a transformat în nimic? Nu omul cu care fusesem căsătorită şaptesprezece ani, ci omul cu care fusesem împreună fix şapte zile. Nu e de mirare că toţi din maşină mă credeau nebună.

— Uite, ştiu că sună ca o telenovelă pentru adolescenţi, am zis până la urmă. Şi sunt convinsă că te enervez. Dar a păţit

ceva, sunt sigură!

Jo a deschis torpedoul şi a scos un baton mare de ciocolată, din care a muşcat cu putere.

— Ce-i aia, mami? a întrebat Rudi.

Ştia foarte bine ce e şi Jo i-a dat o pătrăţică. Rudi i-a răspuns cu cel mai larg zâmbet al lui şi, cu toate că-şi pierdea complet răbdarea, Jo i-a întors zâmbetul.

— Să nu mai ceri! l-a avertizat ea. O să-ţi fie rău.

Rudi n-a mai comentat, conştient că ea o să cedeze până la urmă.

Jo s-a întors spre mine.

— Sarah, nu vreau să fiu dură, dar cred că trebuie să accepţi că Eddie nici n-a murit, nici nu e rănit, nici n-are telefonul stricat şi nici nu se luptă cu vreo boală incurabilă.

— Serios? Ai sunat la spitale să verifici? Ai vorbit cu poliţistul local?

— O, Doamne! a exclamat, privindu-mă fix. Sarah, zi-mi că nu ai făcut nimic din toate astea! Iisuse Hristoase!

— Iisuse Hristoase! a şoptit Rudi.

— Gata! s-a răstit Jo.

— Tu ai început!

Jo i-a mai dat nişte ciocolată şi el s-a întors la iPad. Era cadoul pe care i-l adusesem din America şi mai devreme îmi mărturisise că-i place mai mult decât orice pe lume. Asta mă făcuse să râd şi apoi, spre uimirea lui Rudi, chiar să plâng puţin, pentru că ştiam că învăţase expresia asta de la Jo. Joanna Monk se dovedise o mamă remarcabilă, în ciuda educaţiei de care avusese parte.

— Ei?

— Bineînţeles că n-am sunat la spitale, am recunoscut oftând. Hai, Jo!

M-am uitat la un cârd de ciori, răspândite pe un fir de telefonie.

— Eşti sigură?

— Normal că sunt sigură! Ideea era că nici tu nu ştii mai mult despre ce e cu Eddie, cum nu ştiu nici eu.

— Bărbaţii fac asta tot timpul! a explodat ea. Ştii doar!

— Nu ştiu nimic despre întâlniri. Am fost căsătorită în ultimii şaptesprezece ani.

— Dar poţi să înveţi de la mine: nu s-a schimbat nimic, a zis Jo cu amărăciune. Nici acum nu sună.

S-a întors spre Tommy, care însă n-a avut nicio reacţie. Orice urmă de încredere rămasă pentru marea lansare de astăzi dispăruse precum ceaţa de dimineaţă şi abia dacă scosese un cuvânt de când porniserăm la drum. Avusese un scurt moment de bravadă la service-ul auto Chieveley, când primise mesaj că trei ziare locale şi-au confirmat prezenţa, dar peste câteva minute mă strigase „Sarah” la coada de la WHSmith, şi Tommy îmi spunea pe nume doar când era extrem de anxios. (Eram „Harrington” de când aveam amândoi treisprezece ani, iar el începuse să facă abdomene şi să folosească aftershave.)

Tăcerea devenise apăsătoare şi eu pierdusem bătălia începută de când plecaserăm de la Londra.

Mă întorc în Gloucestershire, i-am scris un SMS lui Eddie, cât ai clipi. *Sunt alături de prietenul meu Tommy, care îşi lansează un mare proiect sportiv la şcoala noastră de odinioară. Dacă vrei să ne întâlnim, aş putea rămâne la părinţii mei. Mi-ar prinde bine să vorbim. Sarah x*

Niciun fel de mândrie, niciun fel de ruşine. Cumva, depăşisem faza. Atingeam din secundă în secundă ecranul telefonului, aşteptând confirmarea că s-a trimis mesajul.

Trimis, a anunţat el sprinten.

Am verificat dacă apare o bulă cu text în interior. Asta ar fi însemnat că-mi scrie.

Nicio bulă.

M-am uitat din nou. Niciun balonaş.

Am verificat iar. Tot nimic. Mi-am strecurat telefonul în geantă, ca să nu-l mai văd. M-am gândit că aşa fac fetele când încă trec prin dulcile agonii adolescentine. Tinerele care încă n-au învăţat să se iubească pe ele însele aşteaptă într-o stare uşoară de isterie să primească veşti de la băiatul pe care l-au sărutat într-un colţ murdar vinerea trecută. Nu aşa trebuie să se comporte o femeie de treizeci şi şapte de ani. O femeie care a umblat prin lume, a supravieţuit unei tragedii şi conduce o

organizaţie caritabilă.

Ploaia se domolea. Prin crăpătura geamului am simţit mirosul puternic de asfalt ud şi de pământ reavăn, fumuriu. *Sunt în agonie.* Am privit în gol câmpul plin de căpiţe de fân rotunde, acoperite cu folii de plastic negru, strălucitor, ca nişte picioare durdulii în ciorapi strâmţi. Eram pe punctul de a ceda. Eram pe punctul de a ceda şi urma să mă prăbuşesc, dacă nu aflam ce se întâmplase.

Mi-am verificat telefonul. Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când îmi scosesem cartela SIM şi o resetasem. Era timpul să încerc din nou.

Peste o jumătate de oră eram pe şoseaua cu două benzi spre Cirencester şi Rudi o întreba pe maică-sa de ce se mişcă norii în direcţii diferite.

Ne aflam la doar câţiva kilometri de locul în care îl cunoscusem. Am închis ochii, încercând să-mi amintesc plimbarea din dimineaţa aceea fierbinte. Orele acelea puţine, fără complicaţii. Înainte de Eddie. Laptele acru şi dulceaţa florilor de soc. Da, şi iarba uscată. Zborul legănat al fluturilor loviţi de căldură. Acolo fusese un lan de orz, un covor cu pleavă verde şi bogată, zvâcnind şi umflându-se de la aerul fierbinte. Izbucnirea vreunui iepure speriat. Şi sentimentul straniu al aşteptării care plutise peste sat în ziua aceea, împreună cu liniştea fierbinte şi secretele haotice.

Pe neaşteptate, am parcurs în amintire, pe repede-înainte, cele câteva minute dinainte să-l întâlnesc pe Eddie – un bărbat direct şi prietenos, cu o privire caldă şi un chip luminos, foarte atent la o oaie care scăpase –, iar durerea şi confuzia s-au încâlcit ca firele de iarbă peste orice altceva.

— N-ai decât să crezi că nu vreau să recunosc, am zis în maşina în care se lăsase tăcerea. Dar n-a fost doar o aventură. A fost… a fost tot. Amândoi ştiam. De asta sunt aşa de sigură că a păţit ceva.

Doar gândindu-mă, mi se tăia respiraţia.

— Zi ceva! i-a spus Jo lui Tommy. Vorbeşte cu ea!

— Sunt consultant sportiv, a bâiguit el şi s-a înroşit de jenă.

Mă ocup de corp, nu de minte.

— Cine se ocupă de minte? a întrebat Rudi, încă foarte atent la discuţie.

— Terapeuţii se ocupă de minte, a răspuns Jo plictisită. Terapeuţii şi eu.

Ferapeuţi. A pronunţat *ferapeuţi.* Jo se născuse şi crescuse în Ilford şi era un om decent şi cinstit, cu accentul specific celor din estul Londrei. Şi o iubeam; iubeam francheţea şi firea ei repezită, curajul (lipsa unor limite, ar spune alţii) şi mai ales vehemenţa extraordinară cu care îşi adora copilul. Îmi plăcea tot la Jo, dar aş fi preferat să nu fi fost în maşină cu ea astăzi.

Rudi m-a întrebat dacă mai e puţin până ajungem. I-am răspuns că da.

— Aia e şcoala ta? a spus el, arătând spre o proprietate industrială.

— Nu, deşi arhitectura seamănă oarecum.

— Aia e şcoala ta?

— Nu. E supermarketul Waitrose.

— Cât mai avem până ajungem?

— Puţin.

— Câte minute?

— Vreo douăzeci?

Rudi s-a trântit înapoi pe banchetă, într-o stare vizibilă de disperare.

— E o *eternitate*… a bombănit. Mamă, vreau jocuri noi. Mă laşi?

Jo i-a spus nu, dar el oricum s-a apucat să cumpere. L-am privit uimită cum efectiv a tastat ID-ul Apple şi parola lui Jo.

— Ăă… Scuză-mă, am şoptit.

S-a uitat la mine – părul lui blond şi afro ca o aură nereuşită, ochii în formă de migdală rotindu-se ca ai unui drăcuşor. A mimat un fermoar care se închide în dreptul gurii, apoi m-a avertizat dând din deget. Şi, pentru că-l iubeam pe copilul ăsta mai mult decât mi-aş fi dorit, am făcut ce mi s-a cerut.

Mama lui s-a întors spre celălalt copil de pe bancheta din spate.

— Uite ce e… mi-a spus, punându-şi mâna pufoasă pe

piciorul meu.

Azi avea unghiile date cu o ojă Rubble.

— Trebuie să accepţi adevărul, mi-a zis. Ai cunoscut un tip, aţi petrecut o săptămână împreună, apoi el a plecat în vacanţă şi nu te-a mai sunat niciodată.

Faptele erau prea dureroase în clipa aia, aşa că preferam teoriile.

— Sarah, a avut cincisprezece zile să dea un semn. I-ai trimis mesaje, l-ai sunat, tot felul de lucruri la care, sincer, nu mă aşteptam de la cineva ca tine… şi totuşi, niciun răspuns. Am trecut şi eu prin asta, draga mea, şi doare. Dar durerea nu se opreşte până nu accepţi adevărul şi mergi mai departe.

— Aş fi mers mai departe dacă aş fi ştiut că pur şi simplu nu-l interesează. Dar nu e aşa…

Jo a oftat.

— Tommy! Ajută-mă, te rog!

S-a lăsat un lung moment de tăcere. Exista o umilinţă mai mare decât asta? mă întrebam. O asemenea discuţie la aproape *patruzeci* de ani nenorociţi? Pe vremea asta, acum trei săptămâni, eram un adult în toate minţile. Moderam o întâlnire cu echipa. Scriam un raport către spitalul de copii cu care organizaţia caritabilă avea să lucreze în curând. M-am hrănit şi m-am îngrijit în ziua aceea, am glumit, am răspuns la telefon, la e-mail. Şi acum, iată-mă controlându-mi emoţiile mai puţin decât copilul de şapte ani de lângă mine.

M-am uitat la sprâncenele lui Tommy în oglinda retrovizoare, să văd dacă e pe punctul să arunce cu ceva. Sprâncenele lui aveau o viaţă proprie de pe la douăzeci de ani, când începuse să chelească, iar acum, spre deosebire de gură, erau un barometru de încredere al gândurilor lui.

Stătea încruntat.

— Chestia e că… a început el, apoi s-a oprit şi am simţit ce eforturi face ca să iasă din propriile probleme. Jo, tu presupui deja că eu sunt de acord cu tine în ceea ce-o priveşte pe Sarah. Dar nu sunt sigur că e aşa…

Avea un ton blând şi grijuliu, ca o mâţă care vrea să ocolească pericolul.

— Poftim?!

— Simt că urmează un scandal, a şoptit Rudi.

Sprâncenele lui Tommy au întărit următoarea propoziţie:

— Sunt convins că majoritatea bărbaţilor nu sună înapoi pentru că nu-i interesează, dar am senzaţia că aici e mai mult decât atât. Au stat împreună o săptămână. Atâta timp, îţi dai seama? Dacă ar fi urmărit doar ştii-tu-ce, Eddie ar fi dispărut după prima noapte.

Jo a pufnit.

— De ce să pleci după o noapte, dacă poţi să ai ştii-tu-ce şapte zile?

— Hai, Jo! Asta fac băieţii de douăzeci de ani, nu bărbaţii de aproape patruzeci!

— Adică sex? a întrebat Rudi.

— Ăăă… Nu? Jo era confuză. Ce ştii tu despre sex?

Rudi, speriat, s-a întors la activitatea lui frauduloasă de pe iPad.

Jo l-a urmărit cu privirea o vreme, dar el se aplecase concentrat asupra ecranului, bombănind cu accent rusesc.

Am inspirat adânc.

— Mă tot gândesc că a vrut să-şi anuleze vacanţa. De ce ar fi…?

— Fac pipi, a anunţat brusc Rudi. Nu rezist mai mult de un minut, a adăugat înainte ca Jo să apuce să-l întrebe.

Am oprit lângă liceul agricol, chiar vizavi de şcoala gimnazială unde învăţase Eddie. O pâclă cenuşie de durere plutea asupra mea, în timp ce mă holbam la plăcuţa cu numele şcolii, imaginându-mi-l pe Eddie sărind gardurile la doisprezece ani. O faţă mică şi rotundă; zâmbetul acela care în decursul anilor îi săpase în piele riduri de expresie.

Treceam pe la şcoala ta, i-am scris, fără să mă stăpânesc. *Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu tine.*

Când s-a întors cu Rudi în maşină, Jo era suspect de bine dispusă. A spus că ziua e din ce în ce mai minunată şi că e foarte fericită că-şi petrece timpul la ţară, cu noi toţi.

— I-am zis că a fost rea cu tine, mi-a şoptit Rudi. Vrei o bucăţică de brânză?

A bătut într-un vas Tupperware în care erau feliile de brânză refuzate din sandvişurile pe care i le dăduse Jo mai devreme.

I-am ciufulit părul.

— Nu, am şoptit. Dar te iubesc. Mulţumesc.

Jo s-a prefăcut că n-a auzit schimbul de replici.

— Ziceai că Eddie a vrut să-şi anuleze vacanţa, a spus plină de viaţă.

Şi am simţit cum rănile din inima mea se fac tot mai mari, pentru că, bineînţeles, înţelegeam de ce îi era atât de greu să aibă răbdare. Ştiam că majoritatea bărbaţilor cărora Jo le dăruise inima şi sufletul ei (adesea şi corpul) – în anii de dinaintea lui Rudi – n-o mai sunaseră niciodată. Iar cei care o sunaseră se dovedise că au o colecţie de femei care-i aşteaptă. Se lăsase păcălită de fiecare dată, neputând să renunţe la speranţa că poate e iubită. Apoi intrase în scenă Shawn O'Keefe, Jo rămăsese însărcinată şi el se mutase cu ea, ştiind că Jo o să-i asigure casă şi masă. El nu avea nicio slujbă. Dispărea nopţi întregi fără să-i spună unde se duce. „Interviul pentru job" de astăzi era o pură invenţie.

Dar Jo îl tolera de şapte ani, convingându-se singură că poate dragostea dintre ea şi Shawn va înflori, dacă se vor strădui amândoi mai mult, dacă va mai aştepta puţin până când el se va maturiza. S-a convins că împreună vor fi familia pe care ea nu o avusese niciodată.

Da, Jo ştia tot despre negare.

Dar situaţia mea părea prea mult pentru ea. Încercase să fie indulgentă cu mine de când Eddie dispăruse de pe faţa pământului, se chinuise să-mi asculte teoriile, îmi zisese că poate o să mă sune mâine. Dar nu credea o iotă din ce-i povestisem, şi acum cedase. *Nu te lăsa folosită, cum am făcut eu,* îmi spunea. *Treci peste asta, Sarah, acum, cât mai poţi.*

Problema era că nu puteam.

Am încercat să cred că pe Eddie pur şi simplu nu-l interesează. În fiecare dintre cele cincisprezece zile în care n-a sunat telefonul. Examinasem fiecare clipă fierbinte, sclipitoare, petrecută împreună, căutând îndoieli, mici semnale că el nu ar fi fost atât de sigur pe cât eram eu, dar degeaba.

Abia dacă foloseam contul de Facebook, dar deodată eram online tot timpul, analizându-i profilul, în speranţa că voi da peste vreun semn de viaţă. Sau, mai rău, peste altcineva.

Nimic.

L-am sunat şi i-am trimis SMS-uri. I-am scris chiar şi un scurt mesaj jalnic pe Twitter. Am descărcat aplicaţiile Facebook Messenger şi WhatsApp şi am verificat toată ziua dacă nu cumva a intrat pe internet. Dar mi s-a confirmat acelaşi lucru de fiecare dată: Eddie David a fost online ultima oară acum două săptămâni, în ziua în care am plecat din casa lui, pentru că urma să-şi facă bagajele pentru Spania.

Copleşită şi de ruşine, şi de disperare, am descărcat chiar şi câteva aplicaţii pentru întâlniri ca să văd dacă e înregistrat.

Nu era.

Mi-aş fi dorit din tot sufletul să pot controla această situaţie incontrolabilă. Nu puteam să dorm; gândul la mâncare îmi întorcea stomacul pe dos. Nu puteam să mă concentrez la nimic şi mă repezeam la telefon când vibra, cu frenezia unui animal înfometat. Ziua mă simţeam epuizată – ca şi cum un tampon fibros mi-ar fi absorbit energia; uneori mă sufocam – şi totuşi noaptea eram mai mult trează, holbându-mă în întunericul ca smoala din camera de oaspeţi a locuinţei lui Tommy, din vestul Londrei.

Ştiam că eu nu sunt aşa, ceea ce era ciudat. Ştiam că nu e un comportament sănătos şi că, în loc să se îmbunătăţească, se înrăutăţeşte, dar nu aveam nici voinţa şi nici energia să mă ajut singură.

De ce nu m-a sunat? am scris pe Google într-o zi. Răspunsul a venit ca un fel de uragan online. De dragul unei ultime urme de decenţă, am închis pagina.

În schimb, l-am căutat iar pe Google pe Eddie, am intrat pe site-ul lui de tâmplărie, uitându-mă după… În acel moment nici nu ştiam după ce mă uit. Şi evident că n-am găsit nimic.

— Crezi că ţi-a spus tot despre el? m-a întrebat Tommy. Eşti sigură că nu e cu o altă femeie, de exemplu?

Strada ducea într-o mică adâncitură, spre un parc, unde se vedeau adunaţi nişte stejari falnici ca nişte gentlemeni într-un

fumoar.

— Nu e cu altă femeie, am răspuns eu.

— De unde ştii?

— Ştiu pentru că... Ştiu. Era singur, era disponibil. Nu doar în aparenţă, ci şi emoţional.

O căprioară a trecut ca un fulger printr-o pădure de fagi.

— Bine. Dar celelalte avertismente? a insistat Tommy. Au fost semne? Ai simţit că ezită?

— Nu, am spus după o pauză. Deşi presupun...

— Ce? s-a întors Jo.

Am oftat.

— În ziua în care ne-am întâlnit a respins câteva apeluri pe telefon. Dar numai o dată, am precizat repede. După aceea a răspuns la telefon de fiecare dată. Şi nu l-a sunat nimeni ciudat, doar prieteni, mama, afaceri...

Şi Derek, mi-am amintit brusc. N-am înţeles niciodată prea bine cine era Derek.

Sprâncenele lui Tommy lucrau intens la un soi de triangulaţie complicată.

— Ce e? l-am întrebat. La ce te gândeşti? Asta a fost doar în prima zi, Tommy. Apoi a răspuns la telefon de fiecare dată.

— Te cred. E mai mult decât atât... a zis şi apoi a tăcut.

Jo nu vorbea, dar făcea zgomot, aşa că am ignorat-o.

— Întotdeauna am crezut că întâlnirile pe internet sunt riscante, a adăugat Tommy. Ştiu că nu v-aţi cunoscut online, dar e o situaţie asemănătoare – nu aveţi prieteni comuni şi niciun trecut comun. S-ar fi putut da drept oricine.

— Dar suntem prieteni pe Facebook! m-am încruntat eu. De ce ar fi vrut asta, dacă ar fi avut ceva de ascuns? Are cont pe Twitter şi pe Instagram pentru serviciu şi are şi un site de business, unde e şi o fotografie cu el. Am stat în casa lui o săptămână, ai uitat? Adresa poştală era pe numele Eddie David. Dacă n-ar fi fost Eddie David, tâmplarul, aş fi ştiut.

Acum ne aflam în adâncul pădurii bătrâne care se întindea în Parcul Cirencester. Pete de lumină cât o monedă se reflectau pe coapsele dezgolite ale lui Jo, care se uita pe geam, aparent pierdută. Curând o să ieşim din pădure şi imediat o să ajungem

la curba unde s-a întâmplat accidentul.

Am simţit cum mi se modifică respiraţia numai la simplul gând, de parcă aerul din maşină s-ar fi rarefiat.

Peste câteva minute ne-am trezit în strălucirea de după ploaie a câmpurilor de la ţară. Am închis ochii, încă incapabilă, chiar şi după atâţia ani, să mă uit la marginea pajiştii unde mi s-a spus că a întins-o echipajul de pe ambulanţă, încercând să evite inevitabilul.

Jo şi-a aşezat mâna pe genunchiul meu.

— De ce faci asta? Antena lui Rudi prinsese un semnal. Mamă? De ce ai mâna pe genunchiul lui Sarah? De ce sunt legate flori de trunchiul ăla de copac? De ce e toată lumea…?

— Rudi! a ripostat Jo. Ce-ar fi dacă aş spiona şi eu? Dacă aş spiona cu ochiul meu mic ceva care începe cu litera „W”!

S-a lăsat tăcerea.

— Sunt prea bătrân pentru asta, a răspuns Rudi iritat.

Nu-i plăcea să fie lăsat pe afară.

Încă ţineam ochii strâns închişi, chiar dacă ştiam că am trecut de locul acela.

— O balenă, a început să spună Rudi în silă. O stropitoare. Un telefon mobil.

— Eşti bine, Harrington? a întrebat Tommy, după o pauză în semn de respect.

— Da, am răspuns şi am deschis ochii.

Lanurile de grâu, zidurile de cărămidă erodată, cărările bifurcate ca un fulger de-a lungul ierbii pe jumătate mâncate de cai.

— Sunt bine.

În timp, n-a devenit mai uşor. Nouăsprezece ani îi neteziseră marginile, îi descâlciseră cele mai urâte noduri, dar încă era acolo.

— Ce-ar fi să mai vorbim despre Eddie? a sugerat Jo.

Am încercat să zic da, dar am rămas fără glas.

— Când vrei tu, a adăugat, mângâindu-mă pe picior.

— Mă tot întreb dacă nu cumva a avut un accident, am zis după ce mi s-a părut că pot vorbi din nou. Se îndrepta spre sudul Spaniei să facă windsurfing.

— Cred că e o teorie întemeiată, a zis Tommy, iar sprâncenele i s-au mişcat astfel încât să-i susţină ipoteza.

Jo a punctat că suntem prieteni pe Facebook:

— Ai fi văzut ceva pe pagina lui, dacă ar fi fost rănit.

— Poate i s-a stricat telefonul, am spus eu.

Cu fiecare speranţă care dispărea, vocea mi se făcea din ce în ce mai firavi

— A fost un haos – el…

— Draga mea! mi-a tăiat-o blând Jo. Draga mea, telefonul nu e stricat. *Sună* când apelezi.

Am încuviinţat disperată.

Rudi, care mânca chipsuri, a lovit în scaunul pe care stătea Jo.

— M-am plictisiiit!

— Încetează! a spus ea. Şi adu-ţi aminte ce-am discutat despre vorbitul cu gura plină.

Rudi, pe care Jo nu putea să-l vadă, s-a întors spre mine şi mi-a arătat gura cu chipsuri pe jumătate mestecate. Din păcate şi fără niciun motiv, a crezut că asta ar fi fost un fel de glumă între noi doi.

Mi-am strecurat mâna în buzunarul lateral al genţii, strângând în pumn ultima fărâmă de speranţă pe care o mai aveam.

— Dar Mouse? am zis patetic.

Lacrimile erau fierbinţi, pe punctul de a izbucni.

— Mi-a dat-o pe Mouse.

Am strâns-o în palmă: netedă, ponosită, mai mică decât o nucă. Eddie o cioplise dintr-o bucată de lemn când avea doar nouă ani. *A trecut prin multe cu mine*, mi-a spus. *Ea e femeia mea talisman.*

Mi-a amintit de pinguinul de bronz pe care mi-l dăduse tata pe post de coleg de bancă pe durata examenelor GCSE[1]. Era o figurină cu o privire severă, care se încrunta cumplit la mine imediat ce deschideam o lucrare. Încă îl iubesc pe pinguinul ăla. Nu-mi imaginez cui aş fi putut să-l încredinţez.

Mouse însemna acelaşi lucru pentru Eddie; ştiam – şi totuşi, mi-o dăruise mie. *Ai grijă de ea până mă întorc*, mi-a spus.

Înseamnă enorm pentru mine.

Jo s-a uitat în spate şi a oftat. Ştia deja de Mouse.

— Oamenii se răzgândesc, a spus încet. Probabil i-a fost mai uşor să renunţe la breloc decât să te contacteze.

— Nu e doar un breloc. Ea… am renunţat.

Jo a continuat pe un ton mai blând:

— Uite ce e, Sarah. Dacă eşti atât de convinsă că a păţit ceva, de ce nu renunţi la toate mesajele astea şi nu-i scrii direct pe pagina lui de Facebook? Unde vede toată lumea! Spune că eşti îngrijorată. Întreabă dacă ştie cineva ce se întâmplă cu el.

Am înghiţit în sec.

— Ce vrei să zici?

— Exact ce am zis. Apelează la prietenii lui pentru informaţii. Ce te opreşte?

M-am întors spre geam, incapabilă să răspund.

— Cred că singurul lucru care te-ar opri e ruşinea, a insistat Jo. Iar dacă ai fi crezut sincer că i s-a întâmplat ceva oribil, n-ai fi dat nici doi bani pe ruşine.

Treceam pe lângă fostul aeroport MOD. O mânecă de vânt de un portocaliu şters a fluturat pe şoseaua liberă şi mi-am amintit brusc hohotele de râs ale lui Hannah, când tata comentase odată că seamănă cu un cocoşel mare şi portocaliu. „Cocoşelul şosetă!” a strigat ea, iar mama a ezitat între un râs fără oprire şi un sentiment de reproş.

Rudi a deschis muzica lui Jo de pe iPad şi a selectat o listă de melodii intitulată „Rap de pe Coasta de Est”.

Dacă eram atât de îngrijorată pe cât susţineam, de ce *nu* i-am scris nimic pe pagină? Avea dreptate Jo?

Căsuţele din piatră din satul Cotswold, din regiunea Chalford, se vedeau în zare, agăţându-se cu hotărâre de coasta dealului, de parcă ar fi aşteptat să fie salvate. Chalford dădea în Brimscombe, care devenea Thrupp, apoi în Stroud. Iar în Stroud, la fosta noastră şcoală, pe Tommy îl aştepta o mare adunare de profesori, elevi şi ziarişti. Trebuia să-mi revin.

— Rezistă! a spus Tommy brusc.

I-a închis muzica lui Rudi şi s-a uitat la mine în oglinda

retrovizoare.

— Harrington, i-ai spus lui Eddie că eşti căsătorită?

— Nu.

Sprâncenele i-o cam luaseră razna.

— Parcă ziceai că i-ai spus tot!

— I-am spus! Dar n-am trecut prin toată lista foştilor. Ar fi fost… de prost-gust. Adică avem amândoi aproape patruzeci… şi cuvintele s-au scurs în tăcere.

Am tăcut. Ar fi trebuit s-o fac?

— Stabiliserăm să ne spunem povestea vieţii, dar n-am ajuns la asta. Deşi am stabilit că suntem amândoi liberi.

Tommy mă privea în oglinda retrovizoare.

— Tu şi cu Reuben v-aţi modificat site-ul?

M-am încruntat, întrebându-mă unde vrea să ajungă.

— O, *nu!* am şoptit apoi.

Degetele îngheţate mi-au atins abdomenul.

— Ce e? a ţipat Rudi. Despre ce vorbiţi?

— Despre site-ul organizaţiei caritabile, l-a lămurit Jo. E acolo o pagină întreagă despre Sarah şi Reuben, despre cum au înfiinţat organizaţia Clovnilor-Doctori în anii ’90, când s-au căsătorit. Şi despre cum încă o conduc împreună.

— Uau! a exclamat Rudi.

Şi-a pus deoparte iPadul, încântat că a reuşit să rezolve în sfârşit misterul.

— A citit-o iubitul lui Sarah, a adăugat Rudi, şi i s-a frânt inima! De-asta a murit, pentru că nu poţi trăi dacă nu-ţi funcţionează inima.

— Îmi pare rău, dar nu cred, i-a răspuns Jo calmă. Sarah, dacă aţi petrecut o săptămână împreună, dacă ar fi fost la fel de serios cu tine, cum eşti tu cu el, asta nu ar fi fost suficient să-l oprească. Te-ar fi înfruntat. N-ar fi plecat cu coada între picioare ca o mâţă rănită.

Dar eu deja eram pe aplicaţia aia blestemată de Messenger şi îi scriam.

4

ZIUA ÎNTÂI: *Ziua în care ne-am cunoscut*

În ziua în care l-am cunoscut pe Eddie David era cald ca într-un cuptor. Zona rurală începuse să se topească şi băltea. Păsările se refugiaseră în copacii neclintiţi şi albinele erau ameţite de căldură. Nu părea genul de după-amiază în care să te îndrăgosteşti de un necunoscut. Era exact ca o zi normală de 2 iunie în care m-aş fi plimbat. Liniştită, tristă, apăsătoare. Obişnuită.

Pe Eddie, înainte să-l văd, l-am auzit. Stăteam în staţia de autobuz, încercând să-mi amintesc ce zi a săptămânii e – joi, am hotărât, ceea ce însemna că mai aveam aproape o oră de aşteptat. Acolo, în căldura furioasă din ziua aceea, după un autobuz în care mai mult ca sigur m-aş fi copt. Am luat-o în jos, spre aleea care ducea în sat, căutând un loc umbrit. O adiere arzătoare a purtat până la mine gălăgia copiilor din şcoala secundară.

A întrerupt-o behăitul unei oi care era undeva mai sus: *Beee! Beee!*

I-a răspuns râsul zgomotos al unui bărbat, care se mişca repede prin căldura comprimată ca o rafală de vânt rece. Am zâmbit dinainte să-l văd. Hohotul lui exprima exact ce credeam eu despre oi, cu mutrele lor prostănace şi cu ochii aşezaţi mai pe lateralele capului.

Oile erau puţin mai departe, pe pajiştea satului. Un bărbat stătea cu spatele la mine, şi oaia era la câţiva paşi. Se uita la el. A mai încercat să behăie o dată şi tipul a spus ceva, însă nu am auzit ce.

Când am ajuns pe pajişte, ei deja stăteau de vorbă.

M-am oprit la marginea ierbii uscate, cu ochii la ei, şi am avut senzaţia că-l recunosc. Nu-l cunoşteam pe bărbatul acesta, dar era o copie fermecătoare a atâtor băieţi cu care fusesem la şcoală: o mare şi plăcută relaxare; păr scurt şi piele maronie; ţinută din zona rurală de vest – pantaloni scurţi şi un tricou

spălăcit. Era în stare să monteze rafturi, sigur ştia să facă surfing şi, cel mai probabil, ar fi condus un Golf obosit, dat de mama lui încântătoare, dar nebună.

Genul de băiat cu care, aşa cum scrisesem în jurnalul de adolescentă, m-aş fi căsătorit într-o bună zi. („Într-o bună zi" însemna un timp nedeterminat din viitor, când, ca un fluture care iese din crisalida lui urâtă, aş fi încetat să mai fiu banală, un eşec social faţă de amicele Mandy şi Claire, şi aş fi devenit o femeie frumoasă şi îndrăzneaţă, cu puterea de a atrage orice bărbat pe care l-ar fi remarcat.) Soţul ar fi fost din acest sat, Sapperton, sau altul din apropiere, şi sigur ar fi condus un Golf. (Dintr-un motiv anume, Golful era mare lucru. În fantezia mea, ne-am fi dus cu el în Cornwall, în luna noastră de miere, unde mi-aş fi impresionat soţul aruncându-mă în mare fără frică, cu o placă de surfing sub braţ.)

Dar m-am căsătorit cu un clovn american, fără prea multe ocupaţii. Un clovn adevărat, care avea cutii pline cu nasuri roşii, ukulele şi pălării caraghioase. În câteva ore avea să se trezească, când soarele strălucitor din California va începe să lumineze pereţii apartamentului nostru. Probabil va căsca, se va întoarce pe-o parte şi îşi va alinta noua iubită înainte să meargă pe vârfuri să dea mai tare aerul condiţionat şi să-i pregătească un suc verde groaznic.

— Bună! am spus.

— O, bună! a răspuns bărbatul, uitându-se în jur.

O, *bună.* De parcă m-ar fi ştiut de ani întregi.

— Am găsit o oaie.

Creaturii i-a mai scăpat un *behehe* strident, privindu-l în continuare.

— Doar câteva minute, mi-a zis, dar deja suntem foarte implicaţi!

— Observ! am răspuns zâmbind. E legal?

— Nu poţi să faci legi împotriva iubirii, mi-a zis vesel.

Un gând neaşteptat mi-a venit în minte: *Mi-e dor de Anglia.*

— Cum v-aţi cunoscut? l-am întrebat, păşind pe pajişte.

I-a zâmbit oii.

— Stăteam pe aici, îmi cam plângeam de milă, când

domnişoara aceasta tânără a apărut de nicăieri. Şi, fără să-mi dau seama, ne-am luat cu vorba, ne-am trezit că discutam să ne mutăm împreună.

— Acest tânăr *bărbat,* am precizat, nu mă prea pricep la oi, dar până şi eu văd că nu e femelă.

După un moment, el s-a lăsat puţin pe spate şi a verificat sexul animalului.

— A!

Oaia îl privea fix cu ochii ei laterali.

— Nu te cheamă Lucy? a întrebat-o.

Creatura a rămas tăcută.

— Mi-a zis că-l cheamă Lucy.

— Nu-l cheamă aşa, am confirmat.

Oaia a behăit din nou şi tipul a râs. O stăncuţă ameţită a ţipat într-un copac din lanul din spatele nostru.

Stăteam chiar lângă ei. Bărbatul, oaia şi eu, împreună, pe pajiştea luminoasă din sat. El se uita la mine. Ochii lui aveau culoarea oceanelor necunoscute, m-am gândit, plină de intenţii bune şi entuziaste.

Era chiar încântător.

Abia peste câteva luni vei putea avea sentimente adevărate pentru un alt bărbat, mi se spusese în dimineaţa aceea. Sfatul politicos venise de la o aplicaţie absurdă, care se numea Instructorul Despărţirii, pe care Jenni Carmichael, prietena mea apropiată din LA, o descărcase (fără permisiunea mea) pe telefonul meu mobil, chiar a doua zi după ce eu şi Reuben anunţaserăm că ne despărţim. În fiecare dimineaţă îmi trimitea notificări groaznice şi exagerate despre stadiul traumei emoţionale pe care o trăiam, spunându-mi că e în regulă.

Doar că nu trăiam niciun fel de traumă emoţională. Chiar şi când Reuben mi-a zis că-i pare rău că divorţăm, a trebuit să mă forţez să plâng doar ca să nu-i rănesc sentimentele. Când aplicaţia m-a informat despre inima mea frântă şi despre deprimarea mea, am simţit că nu eu sunt destinatarul e-mailului.

Dar Jenni a fost fericită când m-a văzut citind mesajele, aşa că am păstrat aplicaţia. Sănătatea ei emoţională – din ce în ce

mai delicată, pentru că se apropia de treizeci de ani, iar speranţa de a deveni mamă scădea – depindea de abilitatea de a avea grijă de oameni neajutoraţi.

Tipul s-a întors spre oaie.

— Ce păcat! Credeam că eu şi Lucy avem un viitor împreună.

I-a sunat telefonul.

— Crezi că o să fie bine?

A scos mobilul din buzunar şi a respins apelul.

— O, cred că da. Cel puţin, aşa sper!

Mi-am făcut de lucru uitându-mă după altă oaie, un fermier sau un câine ciobănesc care ne-ar fi putut ajuta.

— Poate ar trebui să facem ceva cu el, nu?

— Probabil.

Bărbatul a luat atitudine.

— O să-l sun pe Frank. El e proprietarul oilor de prin zonă.

A format un număr de telefon şi eu am înghiţit în sec, brusc nesigură pe mine. Odată rezolvată situaţia cu oaia, ar fi trebuit să terminăm cu glumele şi să avem o discuţie mai serioasă.

Stăteam pe pajişte şi aşteptam. Oaia, cu ochii pe noi, molfăia fără niciun chef firele aspre de iarbă din jurul lui. Deşi tunsă, părea să se sufoce şi fără blană.

Mă întrebam ce caut eu acolo. Mă întrebam de ce şi-o fi plâns el de milă mai devreme. Mă întrebam de ce mă pieptăn cu mâna. Vorbea cu Frank la telefon, expediindu-l uşor.

— Bine. O să fac tot ce pot, a spus, privindu-mă.

Chiar avea nişte ochi încântători.

(Opreşte-te!)

— Frankie o să ajungă abia peste o oră. Zice că Lucy a scăpat de pe un câmp de lângă tavernă.

S-a întors spre oaie:

— Vii de departe. Sunt impresionat!

Oaia continua să mănânce, aşa că s-a uitat la mine.

— Încerc să-l duc înapoi pe cărare. Vrei să mă ajuţi?

— Sigur! Mergeam până acolo pentru prânz, oricum.

Nu mă îndreptasem într-acolo ca să iau masa de prânz. De fapt, aşteptasem autobuzul 54 spre Cirencester, pentru că acolo se aflau oameni, iar în casa părinţilor mei nu era nimeni.

Noaptea trecută o asistentă de la urgenţe de la Spitalul Regal din Leicester ne anunţase că l-au internat pe bunicul pentru o fractură de bazin. Bunicul avea nouăzeci şi trei de ani. Era şi îngrozitor de arţăgos, dar nu mai avea pe nimeni în afară de mama şi de sora lui, Lesley, care în momentul acela era în Maldive, cu al treilea soţ.

— Du-te! i-am spus mamei când mi-a făcut cu mâna.

Nu-i plăcea să mă lase baltă. În iunie făcea, în fiecare an, pregătiri impozante pentru vizita mea: o organizare fără cusur, o casă plină de flori, mâncare delicioasă. Orice, ca să mă convingă că în Anglia viaţa e mult mai bună decât cea pe care mi-o oferă California.

— Dar…

Am văzut că avea îndoieli.

— O să fii singură!

— O să fiu bine! am spus. În plus, pe bunicul o să-l dea afară din spital, dacă n-o să fii acolo să-ţi ceri scuze în locul lui.

Ultima oară când fusese internat avusese o altercaţie nefericită cu un specialist, pe care bunicul continua să-l numească „imbecilul student la medicină”.

S-a lăsat tăcere, timp în care mama s-a luptat cu îndatoririle ei de fiică şi de părinte.

— Să treacă zilele astea şi apoi vin în Leicester, am propus.

S-a uitat la tata, amândoi fiind incapabili să aleagă. Şi m-am gândit: *De când sunteţi amândoi atât de nehotărâţi?* Păreau mai bătrâni de data asta, mai mici. Mai ales mama. De parcă nu se mai potrivea în propriul corp. (Era din cauza mea? S-a schimbat atât de mult pentru că eu am insistat să mă mut în străinătate?)

— Nu-ţi place să stai la noi acasă, a spus tata, incapabil să aleagă alte cuvinte.

În faţa neputinţei lui de a face o glumă – măcar o dată – mi s-a pus un nod în gât şi am simţit că nici nu mai pot să înghit.

— Sigur că-mi place! Ce prostie!

— Şi nici nu putem să-ţi lăsăm maşina noastră. Cum o să călătoreşti?

— Există autobuz.

— Autobuzul opreşte la câţiva kilometri de aici.

— Îmi place să merg pe jos. Serios, plecaţi! O să mă relaxez, cum mă sfătuiţi mereu. O să citesc. O să mă înfrupt din muntele ăsta de mâncare pe care l-aţi pregătit.

Aşa că în dimineaţa asta le-am făcut cu mâna până când s-au îndepărtat şi m-am trezit dintr-odată singură într-o casă – da – în care nu-mi place să stau. Mai ales când nu e nimeni în ea.

Ceea ce însemna că nu mă îndreptam spre Daneway pentru un prânz de una singură. Adevărul era că încercam să-l constrâng pe necunoscutul acesta să bem ceva împreună, în ciuda notificării aplicaţiei de azi-dimineaţă, care mă anunţa că orice flirt cu alţi bărbaţi va sfârşi în lacrimi. *Încearcă să nu uiţi că eşti la cel mai înalt grad de vulnerabilitate acum,* îmi comunicase, trimiţându-mi şi o imagine neclară, cu o fată care plânge îngropată într-un munte de perne confortabile.

Lui i-a sunat din nou telefonul. De data asta l-a lăsat să sune.

— În regulă, hai cu noi! a spus.

S-a îndreptat spre Lucy, care i-a aruncat o privire înainte să se întoarcă şi s-o ia la fugă.

— Tu du-te acolo! a strigat la mine. Apoi putem să-l dirijăm spre cărare. O! La naiba!

A sărit destul de ciudat peste pajişte şi apoi a fugit înapoi după şlapi.

M-am răsucit spre stânga cât de repede am putut, în căldura care se simţea ca un sirop. Lucy a virat la dreapta, unde bărbatul aştepta râzând. Văzându-se încolţită, a mormăit în timp ce se îndrepta spre cărarea îngustă către tavernă, oferindu-ne un *behehe* straniu în semn de protest.

Slavă Domnului, universului sau destinului, mă gândeam. Pentru oaie, pentru acest bărbat şi pentru gardul viu englezesc.

Ce uşurare să pot vorbi cu cineva care nu ştia nimic despre tristeţea pe care trebuia s-o îndur! Cineva care nu-şi punea capul pe umărul meu în semn de compasiune atunci când vorbea cu mine. Cineva care pur şi simplu mă făcea să râd.

Lucy a încercat de mai multe ori să evadeze de pe aleea spre tavernă, dar printr-o muncă de echipă asiduă am reuşit s-o aducem iar pe drumul cel bun. El a rupt o creangă dintr-un

copac şi a fixat-o în dreptul găurii din gard pe unde scăpase oaia, apoi s-a întors spre mine şi a zâmbit.

— Gata!

— Cu siguranţă! am spus.

Stăteam chiar în dreptul tavernei.

— Îmi eşti dator cu o halbă cu bere!

A râs şi i s-a părut perfect normal.

Şi asta a fost.

5

Peste şapte zile, eu şi Eddie ne-am luat la revedere. Dar în stil franţuzesc: *au revoir. Pe curând!* N-a fost un adio. Nici pe departe. Când a implicat un adio replica „Cred că m-am îndrăgostit de tine”?

Am urmat râul Frome spre casa părinţilor mei, ciripind fericită. Apa era extrem de strălucitoare în ziua aceea, brăzdată de perniţe acoperite cu muşchi verzi şi de vaduri limpezi, cu pietriş, păzită de mănunchiuri de papură ascuţită. Am trecut pe lângă locul unde căzuse odată Hannah, încercând să culeagă piciorul-cocoşului, şi m-am trezit râzând zgomotos. Sufletul mi-era plin şi răsunau în el amintirile de săptămâna trecută: discuţiile avute târziu în noapte, sandvişurile cu brânză, râsul cu gura până la urechi, prosoapele de baie uscate pe sârmă. Corpul lui atrăgător, vântul care adia uşor printre pomii de lângă ferma lui, ca grâul măcinat. Şi, la nesfârşit, cuvintele pe care mi le spusese când plecasem.

Seara ajunsesem la Leicester. În drum spre spital, când eram în taxi, se iscase o furtună năprasnică, oraşul se întunecase şi luminile roşii de la urgenţe curgeau pe parbriz ca supa. L-am găsit pe bunicul într-un salon foarte călduros, prost-dispus, speriat, iar pe părinţii mei epuizaţi.

Eddie nu mă sunase în noaptea aceea. Niciun mesaj cu detalii despre zborul de întoarcere. Când îmi puneam pijamaua, m-am întrebat într-o doară de ce. *Probabil se grăbeşte,* mi-am spus. Şi: *Mă iubeşte!* O să mă sune!

Dar Eddie David nu sunase. Nu sunase şi nu sunase.

Câteva zile am încercat să mă conving că e în regulă. Ar fi absurd – deranjant, chiar – să pun la îndoială ce se întâmplase între noi. Dar, pe măsură ce zilele se transformau dureros într-o săptămână, mi-era din ce în ce mai greu să menţin la distanţă oceanul de spaimă ce creştea şi creştea.

— Se distrează în Spania, m-am minţit când am ajuns la Londra să stau, aşa cum plănuisem, cu Tommy.

Peste câteva zile, când luam prânzul cu Jo, am cedat.

— Nu m-a sunat, am recunoscut.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi de panică şi de umilinţă.

— A păţit ceva, sigur. N-a fost doar o aventură, Jo. S-a schimbat tot.

Tommy şi Jo au fost atenţi cu mine; m-au ascultat, mi-au spus că „mă descurc foarte bine”, dar i-am simţit şocaţi că Sarah aia pe care o ştiu ei se făcea fărâmiţe. Nu eram eu femeia care-şi schimbase complet viaţa după ce fugise în LA înconjurată de un tragic nor negru? Nu eram eu femeia care crease o organizaţie caritabilă pentru copii de succes, căsătorită cu un bărbat american în toate sensurile posibile? Nu eram eu femeia care călătorea acum în jurul lumii şi ţinea cele mai importante discursuri la conferinţe?

Aceeaşi femeie stătuse bosumflată două săptămâni, în apartamentul lui Tommy, doar pândind un semn de la un bărbat cu care petrecuse şapte zile.

În momentul acela Marea Britanie aproape că dăduse în clocot sub presiunea referendumului ieşirii din Uniunea Europeană, bunicul suferise două operaţii şi părinţii mei aproape că deveniseră prizonieri în casa lui. Organizaţia mea caritabilă câştigase un grant substanţial, iar Jenni se simţea bine după ultima tură de fertilizare *in vitro,* plătită din asigurarea ei medicală. Eram în mijlocul unui peisaj alcătuit din căderi şi bucurii omeneşti, dar, oricât m-aş fi străduit, nu reuşeam să le asimilez.

Aveam prietene care făceau asta. Le observasem uimită cum pretind că omul are telefonul stricat, că are piciorul rupt, că *el* e rănit şi zace într-un şanţ, fără să fie găsit. Susţineau că din neatenţie făcuseră vreun comentariu care-l „speriase”, de aici nevoia de a „clarifica orice neînţelegere”. Le văzusem făcându-şi franjuri orgoliul, frângându-şi inimile, pierzându-şi minţile pentru un bărbat care n-ar fi sunat niciodată. Mai rău, pentru un bărbat pe care abia dacă îl cunoşteau.

Şi iată-mă aici. În maşina lui Tommy, cu orgoliul făcut franjuri, cu inima frântă, cu minţile rătăcite. Scriind un mesaj disperat, în care anunţ că nu mai sunt căsătorită. Asta fusese o *despărţire foarte amiabilă.*

Tommy a oprit aproape de porţile şcolii de altă dată, exact când ploaia a început să imprime stropi simetrici pe parbriz. A parcat surprinzător de prost, cu o roată pe bordura trotuarului, dar – şi mai surprinzător – n-a încercat să o îndrepte. M-am concentrat pe straşnicul gard viu de fagi, pe plăcuţele cu zigzaguri galbene de pe stradă, pe semnele de pe poartă şi pe vechiul sunet ascuţit al anxietăţii care parcă-mi zdrăngănea în burtă. Mi-am pus telefonul în geantă. Mesajele pentru Eddie n-aveau decât să mai aştepte.

— Am ajuns!

Sub greutatea falsului entuziasm, vocea lui Tommy a părut împovărată ca o sârmă supraîncărcată cu haine:

— Ar trebui să ne grăbim! Discursul meu începe în cinci minute!

Nu s-a grăbit, aşa că n-am făcut-o nici noi. Rudi ne-a privit mirat.

— De ce nu vă daţi jos din maşină? a întrebat sceptic.

Nu i-a răspuns nimeni. După câteva secunde, a sărit ca ars de pe bancheta din spate, alergând până la porţile şcolii. Ne-am uitat în tăcere cum a încetinit, plimbându-se cu mâinile în buzunare, oprindu-se întâmplător la intrare şi gândindu-se ce-ar fi să se distreze puţin pe terenul de joacă. După ce a aruncat câteva priviri, s-a întors la maşină. Nu era mulţumit.

Bietul Rudi! Nu ştiu cum îl fraierise Jo azi, dar mă îndoiesc că-i spusese tot adevărul. Lansarea unui program de sport la o şcoală gimnazială poate că i s-ar fi părut interesantă, dacă ar fi avut şansa să poarte ceasuri de fitness sau veste care monitorizează bătăile inimii – care făceau parte din proiect – sau dacă măcar ar fi întâlnit copii de vârsta lui, cu care să se joace. Dar jucăriile tehnologice din centrul programului lui Tommy aveau să fie prezentate de un grup de „atleţi promiţători”, selectaţi de directorul departamentului de educaţie fizică, astfel încât cel mai mic participant avea paisprezece ani.

Rudi stătea lângă maşină şi părea îmbufnat. Jo a ieşit să discute cu el, iar Tommy, deodată tăcut, s-a dat în spate să se uite în oglinda retrovizoare. *E îngrozit,* mi-am zis, şi m-a cuprins

un val de simpatie.

Băieţii de la ora de gramatică mixtă nu fuseseră deloc drăguţi cu micuţul Thomas Stenham. Unul dintre ei, Matthew Martyn, îl acuzase pe Tommy că e homosexual când împlinise doisprezece ani, iar mama lui lipsită de bun-gust îl tunsese într-un stil la modă. Tommy plânsese, dar bineînţeles că imaginea lui aşa a rămas. Matthew şi prietenii lui îi desenaseră în fiecare zi pe scaun o reţetă: „Cum să nu mai fi gay”; îi umpluseră biroul cu poze cu bărbaţi dezbrăcaţi. La paisprezece ani începuse să iasă cu Carla Franklin; o porecliseră „barba”. Tommy petrecea multe ore în sala de sport a mamei lui de acasă, dar noii muşchi înrăutăţiseră situaţia: uneori îl băteau pe terenul şcolii. Când familia a emigrat în State, el avea o tulburare legată de exerciţiile sportive, o bâlbâială moderată şi niciun prieten de sex masculin.

Peste mulţi ani – la o grămadă de timp după ce se întorsese în Anglia – Zoe Markham, o avocată bogată din domeniul tehnologiei, îl angajase pe Tommy antrenor personal. Avea în palmares destule femei de succes din Londra şi chiar flirtase cu ele pe faţă. „Cred că e un fel de fantezie”, mi-a spus. Era prins undeva între măgulire şi dezgust. „Sunt un soi de bărbat sexy, priceput la toate, cu o curea cu ustensile. Un guler albastru[2] cu muşchi”.

Zoe Markham părea altfel. Se înţelegeau „fantastic de bine”, aveau o „legătură adevărată” şi, cel mai important, ea îl vedea „în totalitatea lui”, nu doar ca pe un simplu angajat, care o făcea să arate slabă şi frumoasă. (Era deja şi slabă, şi frumoasă.)

După câteva luni de flirt ocazional, l-a ajutat să intre în consultanţa sportivă printr-un vechi prieten. Tommy a scos-o la cină să-i mulţumească. Ea l-a invitat acasă şi şi-a mutat hainele. „Mă gândesc că a venit momentul să fim parteneri, nu crezi?” i-a zis.

A fost prima iubită care a contat şi cu siguranţă prima pe care n-a crezut-o din liga lui. Pentru el, era o zeiţă, o minune – un paliativ pentru toate rănile vechi. „Aş vrea să le pot spune nenorociţilor de la şcoală”, mi-a spus în ziua în care îl invitase să se mute cu ea în apartamentul din Holland Park. „Aş vrea să

le arăt că sunt capabil să atrag o fată ca Zoe". Şi eu i-am spus: „Da, n-ar fi extraordinar?" Pentru că niciodată nu-mi imaginasem că ar fi posibil. Aşa ceva nu se întâmplase niciodată.

Doar că, în cazul lui Tommy, s-a întâmplat.

În urmă cu un an le trimisese tuturor directorilor departamentelor de educaţie fizică din Marea Britanie o broşură despre programul sportiv dedicat şcolilor gimnaziale. Programul includea o donaţie cu echipamente sportive realizate după ultimele tehnologii – cum ar fi veste care monitorizează bătăile inimii, ceasuri de fitness – de la unul dintre cei mai mari clienţi ai lui Zoe, o multinaţională în tehnologie, iar pentru Tommy era o mândrie şi o bucurie. Când a primit un telefon de la directorul vechii noastre şcoli, a fost nespus de încântat. „Vrea să mă întâlnesc cu directorul departamentului de educaţie fizică!" m-a anunţat într-o discuţie pe Skype. „Nu e *extraordinar*?" Îşi dăduse seama că situaţia e departe de a fi extraordinară când aflase că şeful departamentului de educaţie fizică era adolescentul care-l torturase, Matthew Martyn.

Dar fusese o discuţie bunicică, m-a asigurat Tommy. Puţin stânjenitoare la început, dar Matthew spusese că în adolescenţă fuseseră cu toţii nişte nemernici, îi dăduse un ghiont lui Tommy în braţ şi-i zisese „prietene". Mai târziu, ca doi vechi prieteni, îşi comparaseră statutul: Matthew i-a arătat o fotografie cu ai lui, iar Tommy, nevenindu-i să creadă în propriul noroc, i-a arătat o poză cu iubita lui frumoasă, îmbrăcată stilat şi extrem de tonifiată, în bucătăria ei splendidă din Londra.

Când am ajuns la apartamentul lor londonez, la început de iunie, deja tulburată din cauza lui Eddie, Tommy livrase programul. Vechile spaime au fost reduse la tăcere, m-a anunţat el; s-a „terminat" cu tot ce i se întâmplase în şcoală; de fapt, aştepta să se întâlnească din nou cu Matthew Martyn la lansarea programului. „Vine şi Zoe", a adăugat, de parcă ar fi fost doar un gând întârziat. „O să fie grozav să-i fac cunoştinţă cu Matt".

Atunci am vrut să-l iau în braţe. Să-i spun că e bine aşa cum e. Că nu trebuie s-o aibă pe Zoe la braţ pentru a-i creşte cota la

bursă. Dar am intrat în jocul lui, bineînţeles, pentru că el avea nevoie de asta.

Cu patru zile înainte de lansare, Zoe ieşise din ecuaţie.

— Trebuie să plec la Hong Kong pentru un client, a zis. E foarte important, îmi pare rău, Tommy!

Nu suficient de rău, m-am gândit. Ştia ce înseamnă asta. Faţa lui Tommy era de culoarea hârtiei reciclate.

— Dar… te aşteaptă la şcoală!

— Sunt sigură că vor supravieţui. Se laudă la presa locală, nu la mine, a spus încruntată.

— Nu poţi să pleci cu o zi mai târziu? a rugat-o el.

Abia am rezistat la scena asta.

— Nu, a răspuns sec. Nu pot. Dar o să-mi mulţumeşti pentru că plec acum. O să fie o delegaţie de la Departamentul de Cultură, Media şi Sport. E o ocazie bună să te introduc într-una dintre comisiile lor de experţi.

Tommy a clătinat din cap.

— Ţi-am mai zis, nu mă interesează.

— Şi *eu ţi-am* mai zis, Tommy, că te interesează!

Eu şi Jo veniserăm s-o înlocuim.

Voiam eu să mă întorc la şcoala la care învăţasem pe vremuri? Bineînţeles că nu. Speram că nu voi mai vedea niciodată locul acela. Dar m-am gândit că Tommy are nevoie de mine. Să ajut pe cineva era aproape singura ocupaţie decentă pe care o ştiam. În plus, de ce să mă tem? Mandy şi Claire au plecat din şcoală în anii ’90. Nici ele şi nici oamenii de care voiam să fug nu ar fi fost acolo astăzi.

— *Harrington*? Tommy s-a întors spre mine. Eşti bine?

— Scuze. Da.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

M-am uitat la el. Încruntătura nu prevestea nimic bun.

— Mai devreme, când am primit mesajul despre presa locală, Matthew mi-a zis altceva. El…

Tommy s-a oprit brusc şi am înţeles că era grav.

— Matthew s-a căsătorit cu Claire Peddler. N-am mai pomenit înainte, gândindu-mă că nu vrei să auzi numele ei. Dar când mi-a scris că vine presa locală, a zis şi că…

Nu.

— …că vine şi Claire. Şi că…

O aduce şi pe Mandy.

— …aduce şi un mic grup de prieteni din anul nostru. Inclusiv pe Mandy Lee.

M-am lăsat încet în faţă şi mi-am sprijinit capul de spătarul de la scaunul lui.

6

PRIMA ZI: *Beţia de douăsprezece ore*

— Sarah Mackey, am spus. M-A-C-K-E-Y.

Barmanul mi-a dat o halbă cu cidru.

Bărbatul de pe pajişte a râs.

— Întâmplător, ştiu să pronunţ „Mackey”. Dar mersi. Eu sunt Eddie David.

— Îmi pare rău, am zâmbit. Locuiesc în America. E un nume de familie mai american, cred. Când vin aici, de cele mai multe ori trebuie să-l pronunţ pe litere. În plus, îmi place să fiu clară.

— Înţeleg, a răspuns Eddie.

Se sprijinea de marginea barului, cu ochii la mine. Ţinea o bancnotă de zece dolari îndoită între degetele mari, bronzate. Îmi plăcea statura lui. Îmi plăcea că e mult mai înalt, mai masiv, mai puternic decât mine. Eu şi Reuben eram de aceeaşi înălţime.

Am stat în grădina tavernei, o oază cu flori şi mese de picnic în micuţa vale, mai jos de satul Sapperton. Fâşia îngustă a râului Forme se înfăşura nevăzută în jurul pajiştii care mărginea parcarea; trandafiri ruginii se revărsau dintr-un copac. Doi plimbăreţi erau aplecaţi peste jumătăţile lor de halbe, un cocker Spaniel care gâfâia mă privea de lângă picioarele lor. Îndată ce m-am aşezat sub o umbrelă mare, câinele a venit şi s-a aşezat comod lângă piciorul meu, pufăind adânc în semn de autocompătimire.

Eddie a râs.

Undeva de-a lungul văii, zgomotul neplăcut al unei drujbe se auzea cu întreruperi. Câteva păsări ciripeau năucite de căldură în copacii de deasupra noastră. Am luat o înghiţitură din cidru şi am oftat.

— Da, am spus.

— Da, a confirmat Eddie.

Am ciocnit şi am simţit o plăcere fără margini. În dimineaţa asta mă tulburase mai mult decât voiam să recunosc

singurătatea din casa goală a părinţilor mei, iar plimbarea pe strada Broad Ride nu-mi îmbunătăţise cu nimic starea de spirit. Dar aici, departe de toate, aveam parte de un cidru rece şi de un bărbat foarte plăcut. Poate, până la urmă, avea să fie o zi bună.

— Ador taverna asta! am spus. Când eram copil, veneam aici mereu. Umblam cu sora mea mai mică nesupravegheate şi ne jucam prin apă, în timp ce părinţii mei şi prietenii lor se ameţeau.

Eddie a luat o înghiţitură mare din halbă.

— Am crescut în Cirencester. Cam complicat să hoinăreşti nesupravegheat în mijlocul unui oraş. Dar am venit aici o dată sau de două ori.

— Serios? Când? Câţi ani ai?

— Douăzeci şi unu, a răspuns Eddie degajat. Deşi lumea zice că par mai tânăr.

Nu l-a deranjat că am început să râd.

— Treizeci şi nouă, a adăugat apoi. Îmi amintesc cum alergam prin grădina asta când aveam cam – cât să fi avut… zece ani? Apoi mama s-a mutat aici la sfârşitul anilor ’90, aşa că am început să vin des. Tu câţi ani ai? Poate am hoinărit împreună.

O mică aluzie. Aplicaţia mea cred că a luat-o razna.

— N-aş zice. M-am mutat în Los Angeles când încă eram adolescentă.

— Serios? Asta da mutare!

Am încuviinţat.

— Unul dintre părinţii tăi a primit o slujbă acolo?

— Ceva de genul ăsta.

— Şi încă locuiesc acolo?

— Nu. Stau aici. Pe lângă Stroud.

Mi-am întors privirea, de parcă aşa aş fi evitat muchia fină a unei minciuni.

— Deci, Eddie, ce căutai în Sapperton Green într-o după-amiază de weekend?

S-a aplecat să mângâie câinele cuplului de plimbăreţi.

— O vizitam pe mama. Stă pe lângă şcoală.

Vocea parcă i s-a frânt puţin.

— Tu ce făceai? a întrebat el.

— Pornisem pe jos din Frampton Mansell, şi am arătat spre satul în care locuiau părinţii mei.

— Dar n-ai venit prin vale, ci dinspre deal, a răspuns el nedumerit.

— Păi… am vrut să fac ceva mai multă mişcare, aşa că am urcat şi am mers în vârful dealului. Pe Broad Ride, de fapt – s-a schimbat foarte mult, am adăugat repede. *Devine un teren minat.* E năpădit de buruieni. Era atât de lat şi de impunător; oamenii de peste tot îşi aduceau caii să meargă la galop. Acum e puţin mai mult decât o cărare.

A încuviinţat.

— Oamenii încă merg la galop de-a lungul drumului, chiar dacă a fost interzis. Unul aproape m-a pus la pământ mai devreme.

Am zâmbit la gândul că un cal sau orice altceva ar putea să pună la pământ aşa un mascul straşnic. M-a încântat că şi el a mers pe drumul acela secret, plin de verdeaţă.

— Parcă eram Moise din Sapperton, a spus. Despărţind o Mare Roşie de hasmaţuchi.

Fiecare a sorbit din băutura lui.

— Locuieşti pe aici?

— Mda, a răspuns Eddie, deşi primesc destul de multe comenzi din Londra, aşa că stau mult şi pe acolo.

Dintr-odată, m-a plesnit pe pulpă.

— O muscă-de-cal, a şoptit şi i-a dat repede drumul mortăciunii din palmă. Îţi mânca piciorul, scuze.

Am luat o gură mare de cidru şi am simţit ameţeala, efectul senzual al alcoolului şi şocul blând.

— Sunt nenorocite în iunie, a zis el. Sunt nenorocite tot anul, dar mai ales în iunie.

Mi-a arătat două semne urâte de pe antebraţ.

— Una m-a muşcat azi-dimineaţă.

— Sper că ai muşcat-o şi tu!

Eddie a râs.

— Nu. Stau mai mult pe pielea cailor.

— Da, sigur!

Înainte să-mi cer voie mie însămi, i-am atins muşcăturile de pe piele.

— Bietul tău braţ! am zis pe un ton foarte degajat, pentru că deja mă simţeam ruşinată.

Eddie n-a mai râs şi s-a întors să se uite la mine. Mi-a întâlnit privirea şi în ochi îi stăruia o întrebare.

Eu am fost prima care s-a uitat în altă parte.

Ceva mai târziu eram într-o stare plăcută de beţie. El era înăuntru, comanda a treia sau a patra halbă. Am auzit cum înregistrează barmanul comanda, sunetul a ceva ce speram să fie chipsuri şi tânguitul slab al unui avion care se prelingea pe cer.

Suprafaţa acoperită cu licheni a mesei de picnic îmi zgâria ca un glaspapir pielea sensibilă a coapselor. M-am uitat în jur după o masă mai puţin abrazivă, dar n-am găsit, aşa că m-am trântit în iarbă precum câinele plimbăreţilor de mai devreme. Am zâmbit, fericită şi ameţită. Iarba mă gâdila în urechi. Nu voiam să mai plec niciodată. Pur şi simplu voiam să stau aici, fără telefon, fără responsabilităţi. Doar eu şi Eddie David.

Privind absentă cerul, cu pământul cald sub mine, mi-a revenit o veche amintire. *Asta*, mi-am zis leneş. Mirosul de iarbă caldă, zgomotul şi freamătul în surdină, suprapuse peste bâzâitul insectelor şi cântece fredonate din când în când. Asta s-a întâmplat odinioară. Înainte ca Tommy să se mute în America şi înainte ca adolescenţa să-mi explodeze sub picioare ca un teren minat, *asta fusese de ajuns.*

— Om la pământ! a spus Eddie, coborând treptele cu o bere, un cidru şi – slavă Cerului! – chipsuri! Ziceai că rezişti la băutură.

— Am uitat de cidru, am recunoscut. Dar ar trebui să observi că n-am leşinat. Pur şi simplu m-am săturat de banca aia aspră. M-am ridicat în coate. Oricum, trebuie să desfaci imediat punga de chipsuri!

El s-a aşezat în iarbă, lângă mine, scoţând din buzunar un mănunchi grosolan de chei. Erau prinse de un mic breloc din

lemn, în formă de şoarece.

— Cine-i tipul? l-am întrebat când mi-a întins halba. Îmi place.

S-a uitat la breloc. După o clipă, a zâmbit.

— O cheamă Mouse. Am făcut-o când aveam nouă ani.

— Tu ai făcut-o? Din lemn?

— Da.

— O, Doamne! Ce drăguţ!

A mângâiat-o pe Mouse cu un deget.

— Am trecut prin multe împreună, mi-a zis zâmbind. Ea e femeia mea talisman. Oricum, noroc!

S-a lăsat pe spate, în coate, şi s-a întors cu faţa spre soare.

— Deci noi doar bem în mijlocul zilei, am conchis fericită. Iar toţi ceilalţi muncesc. Noi doar stăm aici şi bem.

— Aşa se pare.

— Bem în mijlocul zilei şi suntem cam beţi. Şi ne simţim bine, cred.

— Reluăm conversaţia sau îţi petreci după-amiaza făcând afirmaţii?

Am râs.

— Eddie, cum spuneam mai devreme: claritatea. Mă menţine pe drumul drept şi corect.

— Bine. Eu mănânc chipsuri şi-mi beau berea. Anunţă-mă când ai terminat.

A deschis punga şi m-a servit.

Îl plac, mi-am zis.

De când ajunseserăm în această grădină secretă, trecuserăm împreună prin amintirile din copilărie şi descoperiserăm sute de intersectări istorice. Ne plimbaserăm pe aceleaşi dealuri, fuseserăm în aceleaşi cluburi de noapte slinoase; stătuserăm pe acelaşi drum de edec ca să privim apusul şi număraserăm libelulele care dansau deasupra stufărişurilor din vechiul canal de apă Stroud.

Toate astea fuseseră despărţite de doar câţiva ani. Mă imaginam la şaisprezece ani, întâlnindu-l pe Eddie când avea optsprezece ani şi mă întrebam dacă atunci m-ar fi plăcut. Eram curioasă dacă mă place acum.

Mai devreme îi povestisem despre organizaţia mea nonprofit şi fusese încântat, îmi pusese întrebări la nesfârşit. Înţelesese imediat diferenţa dintre Clovnii-Doctori şi animatorii obişnuiţi care vizitează spitalele pentru copii. Şi mai înţelesese că fac asta pentru că n-aş fi putut trăi altfel, indiferent câte tăieri de buget am fi suferit şi indiferent de câte ori ar fi fost luaţi oamenii noştri drept clovni pentru petreceri.

— Uau! a exclamat după ce i-am arătat un filmuleţ cu doi clovni-doctori care lucrau cu un copil prea speriat înainte să intre în operaţie.

Părea chiar emoţionat.

— E de-a dreptul incredibil! Eu… Bravo ţie, Sarah!

Îmi arătase imagini cu mobila şi obiectele de tâmplărie pe care le făcea într-un atelier de la marginea pădurii Siccaridge. Asta era meseria lui – oamenii îl plăteau să le facă obiecte frumoase din lemn pentru case: mobilă de bucătărie, dulapuri, mese, scaune. Iubea lemnul. Iubea mobila. Mi-a zis că iubeşte mirosul de ceară pentru lemn şi sunetul pe care îl scot două bucăţi de lemn când sunt prinse cu o clemă. Renunţase la ideea că ar trebui să se apuce de ceva mai profitabil.

Mi-a arătat poze cu un fost hambar: mic, din piatră, cu un acoperiş uşor înclinat, chiar în genul acela de pădure în care te-ai simţi ca acasă, dacă ai fi într-un basm de Hans Christian Andersen.

— E atelierul meu. E şi casa mea. Sunt un adevărat pustnic. Locuiesc într-un atelier din pădure.

— O, Doamne! *Mereu* mi-am dorit să cunosc un pustnic! Sunt primul om cu care vorbeşti după câteva săptămâni?

— Da!

Apoi a adăugat repede:

— Nu.

În privirea lui am surprins ceva ce nu am reuşit să înţeleg.

— Nu sunt chiar un pustnic. Am prieteni, familie şi o viaţă plină.

După o pauză, a zâmbit.

— N-ar fi trebuit să spun asta, nu?

— Probabil că nu.

A închis galeria cu fotografiile atelierului chiar când a sunat telefonul. De data asta l-a oprit fără pic de iritare.

— Oricum, asta e slujba mea. Mie îmi place, deşi au fost ani în care n-am câştigat aproape nimic. Au fost mai puţin distractivi.

Un mic păianjen i s-a târât pe braţ, iar el l-a privit, împingându-l uşor când a încercat să intre în mâneca tricoului.

— Acum câţiva ani chiar m-am gândit să-mi caut o slujbă normală, ceva plătit cu un salariu fix. Dar nu pot să lucrez de la nouă la cinci. M-aş… Bănuiesc că m-aş chinui. Probabil aş muri. S-ar întâmpla ceva rău; n-aş supravieţui.

Am reflectat puţin.

— Mi se pare enervant când oamenii spun lucruri de genul ăsta, am zis într-un târziu. Cred că foarte puţini chiar ar alege să stea într-un birou de la nouă la cinci. Dar nu uita că unii oameni n-au de ales. Eşti destul de privilegiat să poţi face tâmplărie într-un atelier din Cotswolds.

— Aşa e, a spus Eddie. Sigur că înţeleg ce zici, dar nu cred că sunt de acord. Din punctul meu de vedere, toţi pot alege. Orice. La un anumit nivel.

Mă uitam la el.

— Ce fac, ce simt, ce spun. Cumva ni s-a inoculat ideea că nu avem de ales. Nimic. Nici slujbele, nici relaţiile, nici fericirea. Că noi nu putem controla nimic.

A alungat micul păianjen înapoi în iarbă.

— Poate fi frustrant să-i vezi pe toţi cum se plâng de probleme, dar niciodată nu vor să discute despre soluţii. Se cred victimele altora, ale lor înşişi, victimele lumii.

Vocea i s-a frânt iar.

După o clipă, s-a întors spre mine, zâmbind:

— Vorbesc ca un nenorocit.

— Un pic.

— Nu voiam să par antipatic. Voiam doar…

— E în regulă. Înţeleg. E un punct de vedere interesant.

— Probabil. Dar exprimat foarte prost. Îmi pare rău. Eu doar…

A făcut o pauză.

— Mama m-a cam stors de puteri în ultima vreme, a continuat. O iubesc, desigur, dar uneori mă întreb dacă ea chiar *vrea* să fie fericită. Apoi mă simt îngrozitor pentru că ştiu că ţine doar de chimia din creier şi normal că vrea să fie fericită.

Şi-a curăţat mizeria de pe picior.

— Tu eşti prima persoană cu care vorbesc după câteva zile şi care nu-şi plânge de milă. M-am lăsat dus de val. Îmi pare rău. Mulţumesc. Sfârşit.

Am râs, el s-a lăsat pe spate, iar un genunchi i-a aterizat într-o parte, pe piciorul meu.

— Mă distrez chiar mai bine decât cu oaia Lucy. Mulţumesc, Sarah Mackey! Mulţumesc că ai renunţat la după-amiaza ta de joi ca să bei cu mine.

Pieptul mi s-a umplut de spirale dense de plăcere. Mi-am permis să simt plăcere, pentru că era bine să fii fericit.

Apoi Eddie s-a dus la toaletă şi am şters aplicaţia lui Jenni din telefon. Refăcută sau nu, nu mai fusesem atât de fericită în compania unui bărbat – de fapt, în compania nimănui – de foarte mult timp.

— E ceva cu valea asta, nu? a comentat el mai târziu.

Nici el nu mai părea treaz. Barmanul închisese şi ne-a zis că putem să stăm în grădină cât dorim.

— Cuptorul diavolului? am sugerat, făcându-mi vânt. Pentru cineva care locuieşte în sudul Californiei, mi-e incredibil de cald. Unde-i Pacificul când ai nevoie de el? Sau o piscină. Sau măcar un aer condiţionat.

Eddie a râs şi a întors capul spre mine.

— Ai piscină?

— Bineînţeles că nu! Conduc o organizaţie nonprofit.

— Sunt convins că unii directori de organizaţii caritabile sunt plătiţi atât cât să aibă o piscină.

— Ei bine, nu cel de faţă. Nu am nici măcar un apartament.

S-a uitat la fâşia fierbinte de cer.

— Da, cuptorul diavolului e aici, a spus gânditor. Dar mai e ceva, nu crezi? Ceva străvechi, ceva secret. Valea asta micuţă mi s-a părut întotdeauna o rezervă. Un loc în care sunt păstrate tot felul de poveşti şi amintiri. Ca biletele de colecţie.

Are dreptate, mi-am zis. Aveam mai multe bilete de colecţie păstrate în adâncul văii acesteia decât voiam să recunosc. Şi nu conta câţi ani fusesem departe: când mă întorceam, erau aici de fiecare dată. Ecouri ale surorii mele la fiecare cotitură a micului râu Frome, frânturi de cântec în bătrânii fagi, senzaţia mâinii ei într-a mea. Oglinda nemişcată a lacului, exact ca în ziua în care ne-am întors de la spital. Totul era încă aici. Nevăzut, dar niciodată uitat.

Am stat întinşi, am vorbit ore întregi, corpurile noastre atingându-se mereu în unele locuri. Inima mi se dilata şi se contracta ca metalul încins.

Ceva era pe cale să se întâmple. Ceva se întâmplase deja. Amândoi ştiam.

La un moment dat, Frank, fermierul, a venit să-şi verifice oaia şi să repare gardul şi ne-a dat nişte cola şi un pachet de brânză cheddar din cumpărăturile lui. „Îţi sunt dator", a zis, apoi i-a făcut cu ochiul lui Eddie, de parcă eu nu l-aş fi văzut.

Am băut toată sticla de cola şi am mâncat aproape toată brânza. Mă întrebam dacă noua iubită a lui Reuben, care cică îi dăduse întâlnire la un bar de sucuri, o fi băut vreodată mai multe halbe cu cidru, dacă şi-o fi pierdut cunoştinţa în grădina unei taverne cu un străin, iar apoi o fi devorat cola şi brânză cheddar. Mi-am dat seama că nu-mi păsa câtuşi de puţin.

Mă simţeam ca acasă. Nu doar cu Eddie, ci şi aici, în valea asta, unde crescusem. Pentru prima dată din tinereţe simţeam că sunt într-un loc de care aparţin.

În valea noastră secretă s-a făcut în cele din urmă răcoare, după ce soarele arzător părăsise partea asta a lumii. O vulpe de noapte dădea târcoale parcării. Mici grupuri de oameni veneau şi plecau, se auzea sunetul vag al paharelor şi al tacâmurilor ciocnite, învăluit în freamătul încet al copacilor. Stele strălucitoare brăzdau cerul întunecat.

Eddie mă ţinea de mână. Eram din nou la masa noastră. Mâncaserăm ceva – lasagna? Nu-mi mai amintesc. Îmi povestea despre mama lui şi despre depresia care o punea la pământ din

nou. El urma să plece cu un prieten în vacanţă peste o săptămână, să facă surfing în Spania, dar era îngrijorat că o părăseşte, deşi ea îl asigurase că o să fie bine.

— Pari foarte grijuliu cu ea, i-am zis.

N-a răspuns, dar a ridicat mâinile noastre împreunate şi mi-a sărutat articulaţia degetului.

Acum taverna se închidea, a doua oară, şi, chiar dacă nu discutaserăm despre asta, chiar dacă, teoretic, eram încă măritată şi menită să sufăr o profundă dramă emoţională, chiar dacă nu mai plecasem niciodată cu un străin la el acasă – mai ales la un atelier din pustie –, era clar ca bolta senină a nopţii că urma să-l însoţesc.

Am aprins lanterna de la telefon, pentru că al lui avea ledul atât de uzat, încât nu mai funcţiona, şi am mers de mână pe drumul pentru bărci, întortocheat şi liniştit, cu lucrări închise, de mult uitate, şi cu bazine de apă întunecate şi sticloase.

M-a lăsat să intru în ferma lui de pustnic – care de fapt era într-un luminiş, străjuită de castani sălbatici, bătrâni şi frumoşi, şi de hasmaţuchi care strălucea uşor – dar acolo nici urmă de elfi, sileni sau creaturi fantastice cu păr mătăsos, ci doar un vechi Land Rover militar şi un mic petic de gazon întunecat, la care s-a uitat suspicios când şi-a scos cheile.

— Steve? mi s-a părut că-l aud şoptind.

Nu i-am cerut explicaţii.

A deschis uşa.

— Intră! a spus.

Nu ne puteam uita unul la altul, pentru că se întâmpla, acum, şi amândoi ştiam deja că e mult mai important decât orele următoare.

Mergând pe lângă aparatele tăcute din atelierul lui, am inspirat mirosul înţepător de lemn proaspăt tăiat şi mi l-am imaginat pe Eddie aici: planificând, ciocănind, lipind, tăind. Făcând obiecte frumoase din materiale rafinate cu mâinile lui mari şi bronzate. M-am gândit la mâinile acelea pe pielea mea şi m-am simţit destul de ameţită.

Am trecut de două uşi grele – esenţiale, mi-a spus el, pentru a opri rumeguşul – şi am urcat nişte scări care dădeau într-un

spaţiu mare şi deschis, plin de lămpi vechi, bârne umbrite şi scârţâituri domoale. Afară, copacii se legănau uşor, era întuneric pretutindeni şi un nor ca o frânghie plutea pe lângă luna ca un far.

Mi-am luat un pahar cu apă din bucătărie şi l-am auzit în spatele meu. Am rămas pe loc o clipă, cu ochii închişi, simţindu-i respiraţia pe umărul dezgolit. Apoi m-am întors, m-am rezemat de chiuvetă şi m-a sărutat.

7

Dragă Tu.

Uite ce e. Eu sunt măritată. Şi am oribila senzaţie că ştii deja.

N-am minţit când ţi-am zis că sunt singură. Şi în niciun caz n-am minţit când ţi-am spus cum m-ai făcut să mă simt.

M-am despărţit de Reuben acum trei luni. Ne-a pus capac faptul că eu nu-i puteam oferi un copil dar cred că amândoi ştiam de mult că vom ajunge la final de drum. E o poveste lungă – probabil mai lungă decât permite aplicaţia de mesaje de pe Facebook – dar a fost foarte greu pentru el.

Am fost teribil de uşurată când m-a rugat să stau jos; ştiam ce urmează să zică. Nu-mi doream decât să fi putut şi eu să spun acelaşi lucru câţiva ani mai devreme. Stăteam în faţa lui, cu un încărcător în mână, înfăşurându-mi firul pe degete până când mi l-a luat, apoi am plâns, ştiind că el are nevoie de asta.

Despre asta e vorba, Eddie? Din cauza căsniciei mele nu m-ai sunat? Dacă da, te rog să-ţi aminteşti cum ne-am simţit când am fost împreună. Totul a fost adevărat. Fiecare sărut, fiecare cuvânt, totul.

Am citit mesajul de trei ori şi apoi l-am şters.

În schimb, am scris:

Dragă Eddie.

Bănuiesc că ai aflat că sunt căsătorită. Mi-aş dori foarte tare să am ocazia să-ţi explic tot, faţă în faţă – însă vreau să ştii de-acum că nu mai sunt căsătorită: site-ul nu e actualizat. Am fost – şi încă sunt – singură. Şi vreau să te văd, să-ţi cer iertare şi să-ţi explic.

Sarah

Tommy, Jo şi Rudi plecaseră de mult. De aproape jumătate de oră stăteam ghemuită pe bancheta din spate în maşina lui Tommy.

Trebuia să ies.

8

În curtea şcolii noastre de odinioară, în mijloc, Tommy vorbea la microfon pe o amărâtă de platformă. Se prefăcea că-l amuză felul în care sonorizarea îi puncta discursul cu zgomote ascuţite.

Am scrutat din ochi mulţimea. De ce erau azi, aici, Mandy şi Claire? N-aveau altceva mai bun de făcut? N-aveau *slujbe*? Îmi simţeam plămânii parcă îndesaţi într-o cavitate minusculă din spatele nasului. Nu suportam ideea că va trebui să le văd. Nu acum. Nu în starea asta.

— Bună! a apărut Jo de nicăieri. Ce faci?

— Minunat!

— O să fie bine, a spus repede. Chiar dacă Tommy crede că trebuie să mai socializeze, o să se termine într-o oră. O să fiu cu ochii pe tine.

Am ascultat în linişte cum vorbeşte Tommy despre Matthew Martyn. O adevărată sursă de inspiraţie pentru elevii lui… A lucrat neîncetat la acest program… Contează mult să lucrezi cu oameni ca Matt…

— Uite ce e, eu… ele sunt aici?

Jo m-a luat de braţ.

— Nu ştiu, Sarah, mi-a spus. Nu ştiu cum arată.

Am încuviinţat, încercând să inspir adânc.

— Ce-ai făcut, oricum? a întrebat ea. Te-ai ascuns în maşină?

— Aproape. I-am scris lui Eddie. Că sunt măritată. Apoi m-am machiat prea mult. Şi acum sunt aici.

Au izbucnit aplauze şi ne-am întors să vedem cum îi înmânează Tommy microfonul lui Matthew Martyn. Matthew era unul dintre cei care se duc atât de mult la sală, că acum trebuia să-şi ţină braţele enorme departe de corp ca un pinguin. El şi Tommy s-au bătut pe spate de parcă ar fi schimbat locurile.

— În regulă, a zis Jo. Mai bine mă duc să-l aştept. După discursul lui Matthew urmează socializarea.

M-am uitat neajutorată cum se îndepărtează.

După câteva minute, Rudi se plimba cu un pahar de şampanie în mână.

— E aşa de plictisitor, Sarah, a zis el.

— Ştiu.

— Şi Tommy e ciudat.

— Pentru că e agitat, i-am spus, luându-i şampania din mână. Te porţi vreodată frumos?

— Nu, a zâmbit, apoi a arătat spre o pistă de alergat în orice sezon, care nu exista pe vremea mea. Obstacolele în formă de gard erau aranjate vizavi de culoarele apropiate de noi.

— Pot să sar peste chestiile alea?

— Dacă îmi promiţi că rămâi la cele mai mici.

— Super!

Şi a fugit.

Amintirile nefericite au ieşit la suprafaţă şi mi s-au scurs pe piele ca transpiraţia când m-am uitat din nou în jur. Detestam locul ăsta. Şi, oricât de prematur ar fi fost, îl uram pe Matthew Martyn. Nu-mi păsa că fusese adolescent: îl făcuse pe alt băiat să plângă, din nou şi din nou, şi îi plăcuse. Acum vorbea de parcă el ar fi conceput programul acela nenorocit, nu Tommy.

Băusem jumătate din paharul de şampanie al lui Rudi când le-am văzut pe Mandy şi pe Claire în spatele mulţimii. La zece metri mai încolo sau poate nici atât. Mi-am ferit privirea înainte să mă zărească, reperând câteva mici detalii: o rochie albastru cu galben, un breton, grăsime revărsându-se peste breteaua sutienului. Am lăsat paharul, mâinile mişcându-mi-se ca ale roboţilor din animaţiile proaste. Îmi ardea faţa.

— Sarah Harrington? mi-a şoptit cineva peste umărul stâng. Tu eşti?

M-am întors şi am dat nas în nas cu profesoara de engleză, doamna Rushby. Avea părul ceva mai cărunt, dar aranjat cu aceeaşi eleganţă pe care toate am încercat s-o copiem în anii de şcoală.

— O, bună ziua! am şoptit cu o voce din care răzbătea isteria.

Fără niciun avertisment, doamna Rushby m-a îmbrăţişat strâns.

— Am vrut să fac asta acum mulţi ani, dar plecaseşi în America. Ce mai faci, Sarah? Cum îţi merge?

— Minunat! am minţit. Dumneavoastră?

— Foarte bine, mulţumesc! Ce mă bucur să aud că eşti bine! Chiar mi-am dorit să-ţi priască în California.

M-am emoţionat. Nu numai pentru că sperase la vremuri mai bune pentru mine, ci şi pentru că îşi amintise de mine. Apoi m-am gândit că nu fusesem o elevă obişnuită pe vremea când plecasem.

Doamna Rushby m-a protejat o vreme de mulţime şi am început să simt şoapta firavă a încrederii. Am făcut câteva glume şi m-am arătat disperat de bucuroasă când a râs. Şi-a pierdut cineva, vreodată, dorinţa de a-şi impresiona profesorul preferat? m-am întrebat. Trecuseră mai bine de nouăsprezece ani de când fusesem în clasa ei, nivelul A, şi totuşi iată-mă aici, încercând să fac glume deştepte despre tragediile cu răzbunări.

Din fericire, doamna Rushby a schimbat subiectul când şi-a dat seama că nu-mi amintesc numele lui John Webster. Mi-a spus că a văzut o ştire despre organizaţia mea caritabilă când a fost cu familia în California.

— Are ceva de-a face cu înveselirea copiilor internaţi, nu? Clovni?

Cu cât alunecam pe teritoriul sigur al muncii, cu atât mă relaxam.

— Clovni-doctori, am explicat, cum o făcusem de o mie de ori înainte. Nu clovni. Sunt antrenaţi să-i sprijine pe copii, să le uşureze experienţa medicală, să transforme atmosfera de spital într-una mai puţin intimidantă.

În timp ce vorbeam, aruncam câte o privire spre Mandy şi Claire, care încă erau în spatele mulţimii. Rochia albastru cu galben şi bretonul îi aparţineau lui Claire, iar spatele gras era al lui Mandy. Corpul ei odată mic şi subţire se mărise cu cel puţin treizeci de kilograme de pe vremea şcolii, ceva pentru care pe-atunci m-aş fi rugat. Acum nu mai simţeam nimic. S-a uitat la mine, apoi în altă parte.

Doamna Rushby s-a scuzat ca să-i dea ceva altui profesor şi

eu am terminat restul şampaniei lui Rudi, când alarma de la calea ferată, un sunet pe care nu-l mai auzisem ani întregi, s-a declanşat în depărtare. O clipă am fost din nou la mijlocul anilor ’90, o adolescentă croindu-şi drum prin incertitudine şi emoţii exagerate, epuizată doar de efortul de a trăi. O gaură în ciorapi, o încercare timidă de a răspunde la zâmbetul cunoscător etalat de ea. Încercând din răsputeri să fie pe placul lui Mandy Lee şi al lui Claire Peddler.

Doamna Rushby era ocupată şi acum mă simţeam expusă, aşa că mi-am verificat mesajele pe Facebook. M-am prefăcut încordată şi concentrată, ca şi cum aş fi răspuns la un e-mail extrem de important de la serviciu.

Nimic de la Eddie.

Am lăsat telefonul şi m-am uitat la Rudi, care măsura din priviri un gard mult prea mare.

— Rudi! am strigat. Nu!

Am făcut un gest care mima tăierea gâtului.

— Pot s-o fac! a strigat la mine.

— Nu, nu poţi! am ţipat şi eu.

— Ba pot!

— Dacă te mai mişti un centimetru spre gard, Rudi O’Keefe, îi spun mamei tale că i-ai folosit iar parola!

S-a uitat la mine neîncrezător. Mătuşa Sarah n-ar fi niciodată atât de rea.

N-am dat înapoi. Mătuşa Sarah sigur ar fi atât de rea.

S-a întors nervos la gardurile mai mici şi am observat că se uita cineva la el de pe insuliţa cu iarbă din mijlocul pistei de alergat. Un ins firav, cu corp de băiat, în blugi fără nicio formă şi o haină de ploaie kaki. Încă avea gluga trasă pe cap, deşi nu mai ploua. Un elev de liceu? Un fotograf? După câteva secunde mi-am dat seama că privirea lui nu era îndreptată spre Rudi, ci spre partea mea de teren. De fapt – m-am întors, dar în apropiere se aflau doar doamna Rushby şi celălalt profesor – părea ciudat că mă priveşte pe *mine*.

M-am uitat cu coada ochiului. Bărbat? Femeie? Nu puteam spune. O secundă chiar m-am întrebat dacă e Eddie, dar el era mai înalt decât această persoană. Mult mai înalt.

M-am întors iarăşi să mă asigur că nu se uită la altcineva. Nu era nimeni. Dintr-odată, silueta a pornit spre o altă poartă de intrare dinspre drumul principal.

— Scuză-mă, Sarah! a revenit doamna Rushby. Spune-mi, ce mai face soţul tău? Mi-l amintesc din ştirea de la televizor. Părea foarte talentat.

M-am uitat peste umăr pentru ultima oară, exact când silueta în haină de ploaie kaki a făcut acelaşi lucru. La mine se uita. *Cu siguranţă* la mine. Dar, după nicio secundă, s-a întors şi a ieşit din curtea şcolii.

Pe drumul principal s-a auzit un autobuz electric. Raze lungi şi subţiri de soare s-au revărsat din nori şi am simţit ceva neliniştitor în stomac. Cine o fi fost omul acela?

Am văzut cum doamnei Rushby i-a căzut faţa când i-am povestit că tocmai m-am despărţit de Reuben. O să-i ia ceva timp să se obişnuiască, m-am gândit.

— Conducem compania împreună în continuare. Totul este foarte amiabil şi matur!

— Îmi pare rău! s-a încruntat şi şi-a încrucişat braţele ruşinată. Nu trebuia să fi întrebat.

— Nici vorbă!

Aş fi vrut să-i explic ce uşor era – ce ruşinos de uşor – să vorbesc despre Reuben. *De ce m-a urmărit cineva cu o glugă?* Asta voiam să ştiu.

— Sarah, sunt convinsă că o să fii fericită cu altcineva.

— Sper! am răspuns. Şi apoi, spre oroarea mea: De fapt, există un altcineva, dar… e dificil.

Doamna Rushby a fost, în mod evident, surprinsă.

— OK, a spus după o pauză. O, Doamne!

Ce era în *neregulă* cu mine? Asta fusese prima încercare de a discuta normal după două săptămâni.

— Îmi pare rău, am oftat. Vorbesc ca unul dintre elevii dumneavoastră de la examenele GCSE.

— Niciodată nu suntem prea bătrâni să tânjim după cineva, a spus ea cu blândeţe, zâmbind. Nu-mi amintesc cine a zis-o, dar subscriu din toată inima.

Nu mi-a venit nimic în minte să răspund, aşa că mi-am cerut

scuze din nou.

— Sarah, dacă nu am avea scrieri de mii de ani despre suferinţa din dragoste, ca să nu mai vorbesc despre încrederea pusă la îndoială, pierderea de sine o accelerează, aş rămâne şomeră.

Da, m-am gândit amărâtă. Asta era. Pierderea de sine. Cum aş fi putut să recunosc vreodată că am preferat ideea ca Eddie să fie mort decât să se fi răzgândit pur şi simplu? Eram un monstru.

Îmi era dor de Sarah Mackey. Fusese atât de *normală.* Fusese…

— Aaahhh!

M-am răsucit imediat. Rudi trebuie să fi încercat gardurile mult mai înalte. Era ghemuit pe pământ, ţinându-şi strâns piciorul.

— O, futu-i! a şuierat Jo chiar în tăcerea care a urmat.

A alergat spre el şi toţi părinţii, profesorii şi presa locală, toată trupa de juniori a lui Matthew Martyn – ca să nu mai zic de Matthew însuşi – s-au întors în acelaşi timp, privind dezaprobator spre teren. *Cine e femeia asta care a venit cu Tommy? De ce nu era copilul ei la şcoală? Şi de ce foloseşte cuvântul cu F?*

— Frumos! am auzit o femeie exclamând.

Era Mandy Lee. I-aş fi recunoscut vocea oriunde.

M-am grăbit spre Rudi, care ţipa şi stătea ghemuit, şi am ajutat-o pe Jo să-i inspecteze piciorul.

— Mami! a gemut, un cuvânt pe care nu-l mai auzisem la el de ani buni.

Jo l-a cuprins în braţe, l-a sărutat, i-a zis că e în siguranţă. Un bărbat înalt, ascuţit la faţă, s-a dus la Jo şi a anunţat-o că se ocupă cu acordarea primului ajutor.

— Lasă-mă să-l consult, te rog, i-a zis, iar gemetele lui Rudi creşteau, semănând cu sirenele ascuţite.

Nu se accidenta niciodată pe jumătate.

După ce Jo l-a dus pe Rudi cu un taxi la secţia de răni minore de la Spitalul Stroud, am fugit la toaletă, cu gândul vag

că trebuie să-mi revin.

Mi-am trecut mâna peste peretele din piatră cubică, ştiind că undeva, sub straturile de vopsea, numele meu era scrijelit lângă al lui Mandy şi al lui Claire, împreună cu câteva cuvinte dure despre cum nimeni, niciodată, nu va interveni între noi. Ce ironie, având în vedere că, la câteva zile după ce ne juraserăm, pe peretele din toaletă să nu ne despărţim, au decis să mă elimine de lângă băncile lor toată ziua şi am sfârşit prin a-mi lua masa de prânz în aceeaşi cabină. Plouase şi nu aveam unde să mă duc. Îmi amintesc izbucnirea durerii când îmi foşnise ambalajul de la pachet şi cineva – o fată care nu spusese niciodată cine e – a tras cu ochiul pe sub uşă să vadă ce fac.

Am tras apa, gândindu-mă la persoana necunoscută care mă privise de sub glugă mai devreme. În afară de Eddie, cine mai ştia că sunt în Stroud astăzi? Oare el – sau ea – chiar se uitase la mine? Şi, dacă da, de ce?

Mi-am verificat mesajele de pe Facebook înainte să ies din cabină, dar nu primisem nimic de la Eddie. Nu mai fusese online din ziua în care ne întâlniserăm. Poate că Jo are dreptate, mi-am zis. Poate ar trebui să postez public pe pagina lui. La urma urmei, nu m-ar opri decât frica de ce ar spune ceilalţi despre mine. De ce ar spune Eddie. Şi, dacă eram atât de sigură cum susţineam că i s-a întâmplat ceva rău, asta ar fi trebuit să fie ultima mea grijă.

Ideea îmi dădea târcoale ca o pasăre închisă într-o cameră.

Dar apoi: Nu! a fost răspunsul. Nu e aşa de simplu. Nu i-am scris pe pagină pentru că…

Pentru că *ce?*

Trebuia să scriu ceva. Dacă Eddie chiar dispăruse în vreun canal, dacă într-adevăr se înecase în Strâmtoarea Gibraltar, eram al naibii de nepăsătoare.

Am intrat pe pagina lui de Facebook, am tras îndelung aer în piept şi am scris.

L-a văzut cineva recent pe Eddie? Am încercat să-l contactez. Sunt cam îngrijorată. Anunţaţi-mă dacă aveţi veşti de la el. Mulţumesc.

Şi, înainte să am şansa să mă opresc, am apăsat „Postează”.

Deodată, toaleta s-a umplut de sunete pe care mi le aminteam. Pălăvrăgeala pe un ton ascuţit, fermoarul tras al portfardurilor, bagheta de la rimel introdusă de mai multe ori în tub. Câteva femei vorbeau cu buzele rotunjite în timp ce-şi dădeau cu ruj. Râdeau în hohote că încă se machiază în oglinda de la toaletă după atâţia ani, iar eu am zâmbit, deşi nu aveam chef.

— Ai văzut-o pe Sarah Harrington? a întrebat cineva. A fost o surpriză!

— Ştiu! s-a auzit vocea lui Mandy. Are curaj, dacă apare aşa.

Au urmat murmure de aprobare.

— Pot să împrumut rimelul tău? Al meu s-a întărit.

Robinetele deschise şi închise; oftatul inutil în faţa uscătorului de mâini care n-a funcţionat niciodată.

— Ca să fiu sinceră, am fost un pic dezamăgită s-o văd, a spus Claire.

Cealaltă femeie a tăcut.

— Voiam doar să am o după-amiază plăcută, să fiu alături de Matt… ştii ce zic?

Ştii ce zic? Am repetat o vreme ca să intru în atmosferă.

— Da, a răspuns Mandy. Bineînţeles, şi ea are dreptul să fie aici ca oricine altcineva, dar e… ei bine, dificil. Pentru noi, cel puţin.

Claire a fost de acord.

— S-a prefăcut că nu m-a văzut mai devreme, a zis Mandy. Şi mă tem că am făcut acelaşi lucru. Şi aşa ar trebui să faci şi tu, Claire, dacă o să te streseze.

Prin genul ăsta de atitudine devenise populară în şcoală. *Hai s-o ignorăm pe Claire mâine. Hai să creăm identităţi false. Însă nu şi pentru tine, Sarah – nu pari suficient de în vârstă.*

— Am prea multe pe cap acum, nu-mi stă mintea la Sarah Harrington.

Mai multe murmure aprobatoare.

— Tommy Stenham arată bine, a zis veselă Claire. Nu crezi?

O, fusese mortală la asta! Strecoară un biet om în conversaţie – ton inofensiv, intenţii criminale – şi aşteaptă tremurând să preia Mandy conducerea.

— Chiar arată foarte bine, a aprobat Mandy, deşi iubita lui m-a cam nedumerit.

Vocea i s-a transformat în hohote de râs. Eu am încercat să respir încet.

— O, aia nu e iubita lui, a spus Claire. Iubita lui e avocată. Matt a văzut o fotografie cu ea. Se pare că arată mult mai bine decât femeia cu băiatul.

— Presupun că adevărata surpriză e că are o iubită, a zis Mandy.

Chicoteli malefice. Mai multe robinete. Mai multe prosoape. Apoi au început să enumere din nou, cu vocile îngroşate de plăcerea vinovată, toate lucrurile pe care băieţii le spuneau despre Tommy. Printre hohote de râs, au conchis că fusese totul *foarte crud.* Au trecut apoi la cât de lungă şi de adecvată evenimentului era rochia lui Jo, la proporţiile generoase ale corpului ei, la spectacolul ruşinos pe care îl dăduse Rudi şi am început să fierb. Să le aud bârfindu-mă fusese oribil şi-mi imaginam că ar fi în stare să zică absolut orice despre mine. Însă despre Tommy? Jo? Nu!

Aşa că am deschis larg uşa cabinei şi am dat nas în nas cu ele: nişte femei de treizeci şi şapte de ani, cu părul atent aranjat, parfumate şi cu ţinutele pe care n-ar recunoaşte că le-au cumpărat special pentru ocazia asta. S-au întors toate, cu rimelul în mână, cu luciul de buze strălucind respingător. S-au uitat lung la mine şi eu la ele.

Dar nu am scos niciun cuvânt. Sarah Mackey, speaker principal, lobbyist, organizator de campanii. A stat în faţa prietenelor ei vechi fără să vorbească, apoi a plecat.

9

ZIUA A OPTA: *Ziua în care am plecat*

— A fost cea mai bună săptămână din viaţa mea, a zis Eddie în ziua în care am plecat din casa lui.

Îmi plăcea asta la el. Părea să spună mereu ce gândeşte; nimic nu era prelucrat. O experienţă de roman pentru mine, deoarece, când am revenit în Anglia, toată lumea prelucra tot.

Zâmbind, şi-a pus mâinile mari în jurul feţei mele şi m-a sărutat din nou. Inima mea era larg deschisă şi viaţa mea începea din nou. În viaţa mea nu fusesem mai sigură de ceva.

— Vreau să-i cunosc pe părinţii tăi, mi-a zis, pentru că par foarte drăguţi şi pentru că te-au făcut pe tine. Dar mă bucur că au fost nevoiţi să plece.

— De acord!

Mi-am plimbat un deget pe antebraţul lui.

— Mi se pare o extraordinară dovadă a providenţei. Stăteam acolo, pe pajişte, vorbind cu o oaie, şi tu ai intrat în viaţa mea ca şi cum ai fi aşteptat semnalul din culise. Apoi ai venit la tavernă şi… m-ai plăcut. A zâmbit. Cel puţin, aşa mi s-a părut.

— Foarte mult! Am întins mâna şi am strecurat-o în buzunarul pantalonilor lui scurţi. Chiar foarte mult!

Afară cânta o mierlă pe o ramură şi trilul ei se auzea până departe. Amândoi ne-am întors s-o ascultăm.

— Ultima strigare, a spus.

Mi-a dat o crăcuţă înflorită din vasul de pe pervaz. Primăvara trecuse încet şi florile din pomi încă acopereau crengile, ca un fel de frişcă.

— Ultima strigare. Ar trebui să-mi anulez vacanţa?

— N-ar trebui, m-am forţat să spun.

Am învârtit codiţa florii între degete.

— Du-te şi distrează-te! Trimite-mi detaliile despre zbor şi o să fiu la Gatwick de azi într-o săptămână.

— Ai dreptate, a oftat el. Trebuie să plec în vacanţa asta şi să mă bucur de ea. În mod normal, o săptămână în Tarifa m-ar fi

dus la extaz. Pot să te sun, nu? Din Spania? Nu-mi pasă cât costă. Dă-mi numărul tău de telefon şi al apropiaţilor tăi până când o să te văd din nou. Putem să vorbim pe FaceTime sau pe Skype.

Am râs, chiorându-mă printre fisurile ecranului să-mi salvez numărul în telefonul lui vechi şi stricat.

— Parcă-ai trecut peste el cu tractorul, i-am zis, punând crenguţa înflorită pe pervaz.

— Trece şi numărul de acasă de la ai tăi, a spus. Şi pe cel de unde stai în Londra. Cum îl cheamă pe prietenul tău? Tommy? Trece şi adresa lui ca să-ţi trimit o telegramă. Dar înainte te duci în Leicester să-l vezi pe bunicul tău, nu?

Am dat din cap că da.

— Ei bine, dă-mi şi numărul şi adresa lui.

— Crede-mă, nu vrei să vorbeşti cu bunicul la telefon! i-am răspuns râzând.

I-am înapoiat telefonul.

— Hai să ne împrietenim şi pe Facebook.

A deschis aplicaţia şi mi-a scris numele:

— Tu eşti aici? Pe plajă?

— Eu sunt.

— Foarte californian!

S-a uitat la mine şi mi s-a strâns stomacul de emoţie.

— O, Sarah Mackey, eşti adorabilă!

S-a aplecat şi mi-a sărutat umărul şi partea din faţă a cotului. Inima aproape că-mi bătea în gât. Mi-a ridicat părul şi m-a sărutat pe spate, în dreptul coloanei vertebrale, coborând spre maiou.

— Sunt înnebunit după tine, a spus.

Am închis ochii şi i-am inspirat mirosul. Pielea, hainele, săpunul pe care-l folosiserăm la duş. Nu-mi imaginam că pot supravieţui fără asta şapte zile. Şi, oricât îl iubisem pe Reuben, niciodată nu percepusem despărţirea de el ca pe o chestiune de supravieţuire.

— Şi eu după tine, am spus şi l-am strâns în braţe. Dar cred că ştii. O să-mi fie dor de tine. Foarte tare.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine!

M-a sărutat din nou, îndepărtându-mi părul de pe faţă.

— Când mă întorc, îţi fac cunoştinţă cu prietenii mei şi cu mama.

— Minunat!

— Şi vreau să-i cunosc pe părinţii tăi, pe prietenii tăi englezi şi pe bunicul terifiant, dacă se întoarce.

— Desigur!

— Şi vedem ce facem ca să rămânem împreună cumva, undeva.

— Da. Tu, eu şi cu Mouse.

Mi-am strecurat mâna înapoi în buzunarul lui şi am simţit micul breloc de lemn. A făcut o pauză.

— Ia-o tu! mi-a spus şi a scos cheile. Ai grijă de ea până mă întorc. Mereu mi-e frică să n-o pierd pe plajă. Înseamnă mult pentru mine.

— Nu! Nu pot să ţi-o iau pe adorabila de Mouse. Nu fi nebun…

— Ia-o! a insistat. Aşa ştim că o să ne revedem.

Mi-a pus-o pe Mouse în palmă. Am privit ochii ei negri, apoi pe ai lui Eddie.

— Bine. Am închis-o între degetele mele. Eşti sigur?

— Foarte sigur.

— O să am mare grijă de ea.

Ne-am sărutat îndelung, el, sprijinit de stâlpul de rezistenţă din partea de sus a scărilor, eu, strânsă tare la pieptul lui, Mouse, la mine în mână. Ne-am pus de acord să nu mă conducă până la uşa din faţă. Părea prea dramatic, prea ca o despărţire adevărată.

— Te sun azi, mai târziu, a spus el. Nu ştiu exact când, dar te sun. Promit!

Am zâmbit. Era drăguţ din partea lui să recunoască frica aia veche, enervantă, de a nu fi sunat. Dar ştiam că o să mă sune. Ştiam că o să facă tot ce mi-a spus.

— La revedere, i-am zis, sărutându-l pentru ultima oară.

Am luat crenguţa înflorită şi am coborât pe scări, întorcându-mă la capătul lor.

— Să nu te uiţi după mine! i-am zis. Gândeşte-te că am ieşit

doar să cumpăr lapte sau altceva.

— Bine. La revedere, Sarah Mackey! a zâmbit el. Ne vedem în câteva minute, cu sau fără lapte.

Amândoi am tăcut, privindu-ne. Am râs, fiind pur şi simplu fericiţi. *Spune,* m-am gândit. *Spune, deşi pare o nebunie, deşi vă ştiţi doar de o săptămână. Spune!*

A spus-o el. S-a sprijinit de stâlpul de rezistenţă, şi-a încrucişat braţele şi a zis:

— Sarah, cred că m-am îndrăgostit de tine. E prea mult?

Am răsuflat.

— Nu. E perfect!

Am zâmbit amândoi. Trecuserăm de un punct fără întoarcere.

După un timp care mi s-a părut lung, foarte lung, i-am trimis o sărutare şi am dispărut în dimineaţa luminoasă.

10

Dragă Tu.

Mi-a fost aşa de dor de tine azi, surioară!

Mi-e dor de râsul tău năstruşnic şi de dulciurile cu lapte pe care le cumpărai mereu din banii tăi de buzunar. Mi-e dor de orga pe care o aveai când erai mică, orga care cânta melodia aia exasperantă când apăsai pe butonul galben. Te prefăceai că o cânţi singură şi râdeai prosteşte, crezând că m-ai păcălit.

Mi-e dor să găsesc dovezi că mi-ai cotrobăit prin dormitor în lipsa mea. Mi-e dor de cum întindeai gemul până la marginile întărite ale feliei de pâine ca să nu existe nicio muşcătură fără gem.

Mi-e dor de sunetul pe care-l scoteai când dormeai. Uneori mă opream din programul încărcat al adolescenţei furioase şi ascultam la uşa ta. Respiraţii blânde. Stele pe tavan. Foşnetul lenjeriei tale cu naveta spaţială pe care ai vrut-o neapărat, chiar dacă vânzătorul a zis că e pentru băieţi.

O, Hedgehog[3]*! Ce dor mi-e de tine!*

Lucrurile nu stau atât de bine pentru mine, momentan. Nu ştiu ce să fac – simt că-mi pierd minţile.

Să sperăm că nu, ce zici?

În orice caz, te iubesc. Întotdeauna. Iartă-mă că n-am găsit ceva mai vesel de spus.

Eu xxx

11

Dacă nu mă găsiţi la telefon, s-ar putea să fiu la atelierul din Gloucestershire, scrie pe pagina lui Eddie la „Contactează-mă”.

Păstrez lucrurile destul de simple pe acolo: un cuptor cu lemne, un ceainic plin de temperament, un birou şi cam atât, până aici merge luxul. Dar am un telefon, în caz că sunt atacat de urşi sau de bandiţi. Încearcă la 02185…

Am marcat numărul. „Apel?” m-a întrebat telefonul.

— Sarah?

Era Jo, care mă striga din bucătărie.

— Poţi să verifici supa?

— Imediat!

Am apăsat pe „Apel”.

Telefonul a sunat şi adrenalina a crescut repede, presându-mi arterele ca gazul într-un balon mult prea plin. M-am sprijinit de perete, sperând că nu va răspunde sau sperând că va răspunde. Întrebându-mă ce-am vorbi dacă ar răspunde şi ce aş face dacă nu ar răspunde.

„Bună! Sunt Eddie David, tâmplarul. Scuze că nu răspund. Lăsaţi-mi un mesaj şi o să vă sun înapoi cât de curând sau încercaţi pe telefonul mobil. La revedere!”

Am închis. Am tras apa. Mă întrebam dacă se va opri vreodată.

Îmi petreceam sfârşitul lunii iunie în Anglia de nouăsprezece ani. În mod normal, stăteam trei săptămâni la Gloucestershire, cu părinţii mei, şi una la Londra, cu Tommy. Londra era suficient de aproape de Gloucestershire ca să funcţioneze. Călătoria asta fusese însă altfel. Din cauza bunicului, care rămăsese brusc total imobilizat, mama şi tata nu se mai întorseseră. Captivi undeva la trei ore de Leicester, o parte din timp îl îngrijeau pe el, o parte din timp tăiau frunză la câini şi încercau să-i găsească un îngrijitor care să nu încerce să-l omoare. Iar momentele libere şi le petreceau la telefon, cu mine.

— Ne simţim groaznic că tu eşti acolo şi noi aici, zicea mama supărată. Există vreo şansă să mai rămâi puţin?

Fusesem de acord să mai stau două săptămâni şi mi-am schimbat biletul de avion pentru 12 iulie. Îi promisesem lui Reuben că o să încep să lucrez de la distanţă după vacanţă şi, ca să-i dovedesc, acceptasem o invitaţie să vorbesc despre tratamentul paliativ în cadrul unei conferinţe organizate de propriul nostru consiliu britanic şi, de altfel, singurul.

Până reîncepeam serviciul însă, stăteam în Londra. Casa părinţilor mei goală – cu Eddie la aproape o milă distanţă – era o idee mult prea încântătoare ca să n-o iau în caicul. Zoe fusese mai mult plecată, deci eram doar eu cu Tommy: exact ce-mi trebuia.

Dar stăpâna casei tocmai se întorsese de la o masă rotundă despre justiţie în tehnologie în cadrul Uniunii Europene; obosită, şi totuşi impecabilă, stând lângă cuptor într-o bluză de mătase fără mâneci şi amestecând ramenul pe care îl pregăteam ca să-i urez bun venit acasă.

Am rămas ruşinată în pragul uşii, privind-o. Era unul din acei oameni care n-au nevoie de şorţ nici măcar atunci când poartă mătase. Zoe Markham era o femeie a preciziei şi a economiei, nu doar în vorbire, ci şi corporal. Vorbea foarte puţin şi foarte rar, nu i se părea potrivit să gesticuleze şi să facă zgomot. De fapt, dacă n-ar fi fost comportamentul faţă de Tommy din primul an de relaţie, n-aş fi putut să jur că facem parte din aceeaşi specie. Fusese încurajator de umană de atunci; nu-şi luase mâinile de pe el, mereu îl obliga să facă *selfie*-uri sentimentale şi chiar angajase un fotograf profesionist care să le facă poze împreună când se antrenau.

— A, Sarah! a spus uitându-se în sus. Am salvat cina.

Zâmbetul ei m-a făcut să mă gândesc la smântână.

Nu ştii niciodată ce face un om în spatele uşilor închise, mi-am zis, dar ideea că Zoe s-ar ascunde în toaletă să sune la atelier un bărbat, la opt seara, deşi el o ignorase trei săptămâni, m-a făcut brusc să râd. Tommy, care habar n-avea de ce râdeam, dar era agitat ca o pisică în seara asta, a izbucnit şi el în râs.

Zoe a fost neclintită ca marmura cât am luat masa, privindu-mă cu ochii ei gri. Mă tulbura cel mai tare la ea faptul că nu vorbeşte şi că are nenorocita aia de *privire* iscoditoare. (Tommy a spus o dată că asta e calitatea care o face un avocat de succes. „Nu-i scapă nimic”, mi-a zis, de parcă asta ar fi fost o calitate slăvită în lumea reală.)

— Am auzit că plângi după un bărbat, a spus.

— Nu cred că *plângi* e cuvântul potrivit, a adăugat repede Jo. Ea e mai degrabă... confuză.

Zoe s-a întors spre Jo, dar n-a răspuns nimic.

Mă surprinsese s-o văd pe Jo în seara asta. Nu-i plăcea Zoe şi nici nu ascunsese asta. (Nici mie nu-mi plăcea Zoe, dar mă pusesem de acord cu mine însămi că o să mă străduiesc. Zoe îşi pierduse ambii părinţi în incendiul de la staţia de metrou King Cross, în 1987, şi pe oamenii cu o astfel de scuză trebuie să-i ierţi.)

Zoe şi-a dat după ureche o şuviţă de păr blond-deschis.

— Deci ce se întâmplă?

— Probabil că povestea e întocmai cum a relatat-o Tommy, am spus. Am stat o săptămână împreună. A fost... ei bine, special. El a plecat în vacanţă, a zis că o să mă sune înainte să decoleze, dar n-a sunat şi nu mai ştiu nimic de atunci. Cred că i s-a întâmplat ceva.

S-a încruntat uşor.

— Cum ar fi?

Am zâmbit timid.

— I-am cam înnebunit pe Jo şi pe Tommy cu teoriile mele. Nu cred că mai are rost să le reiau.

— Chiar deloc, a zis Tommy. Suntem la fel de nedumeriţi ca tine, Harrington.

Iar Jo, deloc nedumerită, dar care nu voia să stea umăr la umăr lângă Zoe, fost de acord.

— Chiar e un mister, a explicat ea. Sarah i-a lăsat un mesaj pe pagina de Facebook, întrebând dacă ştie cineva ceva despre el, dar încă n-a răspuns nimeni. N-a intrat pe WhatsApp sau pe Messenger de câteva săptămâni, iar pe conturile lui din social medii e linişte.

— *Media,* a zâmbit Zoe. *Social media* e corect.

Cu o mişcare scurtă şi îndemânatică din încheietură a ridicat tăiţeii perfect înfăşuraţi din supa ei. A mâncat un moment, părând gânditoare. Apoi:

— Lasă-l! a spus apoi, pe un ton decisiv. Pare slab. Meriţi ceva mai mult decât un bărbat slab, Sarah.

Conversaţia a trecut la atentatele din Turcia, dar mi-am dat seama că m-am întors la Eddie după câteva minute. *Ce e în neregulă cu mine?* mă gândeam disperată. *Ce am ajuns?* Orice făceam, oricât de serioase erau evenimentele din jur, păream capabilă să mă concentrez pe un singur lucru.

Probabil că va trebui să-l uit, iată un gând care-mi tot dădea târcoale. *Probabil că va trebui să accept că pur şi simplu s-a răzgândit.* Ideea mă paraliza, neîncrederea mă amorţea. Şi totuşi, trecuseră trei săptămâni de când ne luaserăm la revedere şi încă nu primisem nicio veste de la el. Şi nimeni nu răspunsese – nici măcar nu *remarcase* interesul meu pentru el – pe pagina de Facebook.

— Iar am pierdut-o, a spus Zoe.

— Nu, nu, doar mă gândeam la Turcia, am răspuns eu, roşind.

— Toţi am iubit şi am pierdut, a zis Zoe din senin. Cel puţin indicele tău de masă corporală este scăzut.

— O! Serios? am replicat şocată.

Nu era imposibil. Nu aveam poftă de mâncare şi alergasem în fiecare zi, doar pentru că îmi provoca o durere în piept altfel decât cea obişnuită.

— Aş putea să mă uit la orice femeie de pe pământ şi să-i spun indicele de masă corporală, a zâmbit Zoe.

N-am îndrăznit s-o privesc pe Jo, dar eram destul de sigură că „aş putea să mă uit la orice femeie de pe pământ şi să-i spun indicele de masă corporală” urma să apară în conversaţiile viitoare.

— Unul dintre avantajele-cheie ale inimii frânte, a continuat Zoe. Slăbeşti şi te tonifiezi. Arăţi fantastic!

Şi-a pus unul peste altul picioarele subţiri, perfect tonifiate, şi a pescuit un crevete din castron.

După ce am strâns masa, mă simţeam epuizată. Prea epuizată ca să desfac bomboanele pe care le cumpărasem cu intenţia de a pretinde că le-am făcut eu însămi. Prea epuizată ca să-mi pese măcar că verific cu nonşalanţă pagina de Facebook a lui Eddie, în timp ce fac cafea.

Aşa că am ajuns să mă uit în gol pe profilul lui o bună bucată de vreme, până să-mi dau seama că în sfârşit îmi răspunsese cineva. De fapt, îmi răspunseseră doi oameni. Am citit postările o dată, de două ori, de trei ori, apoi am trecut prin bucătărie şi i-am pus telefonul în faţă lui Tommy.

A citit postările de câteva ori, înainte să-i dea telefonul lui Zoe, care le-a citit o dată, n-a zis nimic, apoi i-a pasat telefonul lui Jo.

Gândurile mi se învârteau ca într-o tornadă.

— Ei bine, a îndrăznit Tommy, cred că îţi datorăm scuze, Harrington.

S-a uitat lung la Zoe, care probabil că nu-şi ceruse scuze niciodată în viaţă.

Cald. Era prea cald. Mi-am dat jos cardiganul, care a căzut pe podea.

Îmi vâjâia capul când m-am aplecat după el. *Îmi era mult prea cald.*

— La naiba! a exclamat Jo, ridicând privirea din telefon. Poate chiar ai avut dreptate.

— O, *fii serioasă!* a râs Zoe. Postarea asta nu înseamnă nimic.

Dar, pentru prima oară de când îmi aduceam aminte, Tommy a contrazis-o.

— Nu sunt de acord, a replicat. Cred că asta schimbă tot.

Azi după-amiază, un Alan pe care nu-l cunoşteam îmi răspunsese la mesaj:

Tocmai m-am uitat pe profilul lui din acelaşi motiv şi am văzut postarea ta, Sarah. A plecat fără să dea de veste după ce a contramandat vacanţa de săptămâna următoare. Ţi-a scris cineva de asta? Dă-mi de ştire, dacă afli ceva.

Apoi altcineva, Martin, scrisese:

Mă gândeam la acelaşi lucru. N-a mai venit la fotbal de câteva săptămâni. Ce-i drept, se ştie că nu e de încredere, dar asta întrece

orice limită. Îmi pare rău să spun că aseară am fost făcuţi praf cu 8–1. Un episod ruşinos în lunga şi magnifica noastră istorie. Avem nevoie de el.

Câteva secunde mai târziu, acelaşi tip, Martin, a postat o poză cu Eddie şi a scris:

Găsiţi-l pe acest bărbat. #Unde este Wally şi în final:

E inacceptabil că hashtagurile n-au semne de punctuaţie.

M-am holbat la poza lui Eddie, cu o halbă cu bere în mână.

— Unde eşti? am şoptit îngrozită. Ce s-a întâmplat?

În tăcerea care a urmat, mi-a sunat telefonul.

Toată lumea mă privea.

Am răspuns. Era un număr ascuns.

— Alo?

Tăcere – o tăcere de om – apoi s-a întrerupt.

— A închis, le-am zis.

— Cred că ai avut dreptate, a recunoscut Jo după o lungă pauză. Se întâmplă ceva foarte ciudat.

12

ZIUA A DOUA: *Dimineaţa de după*

Ar fi trebuit să fiu frântă. Profund epuizată şi probabil mahmură, mai mult ca sigur, deloc dornică să mă trezesc înainte de miezul zilei. M-am trezit însă la şapte, simţind că aş putea cuceri lumea.

Era acolo. Dormea lângă mine: Eddie David. O mână întoarsă spre mine, odihnindu-se pe partea moale, inferioară, a abdomenului meu. Visa. Mâna care-mi atingea buricul zvâcnea din când în când ea o frunză în bătaia vântului slab.

Perdelele se încreţeau la capete pe măsură ce dimineaţa se revărsa prin fereastra deschisă. Am tras în piept o gură mare de aer, venit direct din vale ca apa de primăvară, şi m-am uitat prin cameră. Mouse stătea lângă cheile lui Eddie, pe o comodă veche din lemn.

Abia dacă îl cunoşteam pe acest bărbat, bineînţeles. Ne întâlniserăm cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă. Nu ştiam cum îi plac ouăle, ce cântă la duş, dacă ştie să cânte la chitară, dacă vorbeşte italiana sau desenează caricaturi. Nu ştiam ce trupe a idolatrizat când a fost adolescent sau ce va vota la referendum.

Abia dacă îl cunoşteam pe Eddie David, şi totuşi simţeam că-l ştiu de ani întregi. Simţeam că fusese şi el acolo când hoinăream pe câmpii cu Tommy, Hannah şi prietena ei, Alex, construind vizuini şi visuri. Explorarea trupului său noaptea trecută fusese ca şi cum m-am întors aici în vale; totul familiar şi drept şi exact cum îl lăsasem data trecută.

Reuben fusese primul bărbat cu care ajunsesem în pat înainte. Prima dată se întâmplase repede, în camera de oaspeţi a cuiva, atunci când se uniseră două suflete mici şi pierdute pe zgomotul puternic al aerului condiţionat şi o listă de melodii foarte bine organizată pe un CD-player. Atunci însemnase totul pentru noi, dar, pe măsură ce trecuseră anii, zâmbeam cu tristeţe la gândul că fusese aşa de urât. Noaptea trecută nu

existase niciun fel de senzaţie ciudată. Niciun fel de stângăcii deplasate sau întrebări. Mi-am muşcat buza, zâmbind timid spre chipul adormit al lui Eddie.

A respirat greu, s-a întins şi a venit şi mai mult spre mine. Nu s-a trezit. Doar a întins braţul şi l-a pus în jurul meu. Am închis ochii, păstrând în memorie senzaţia pielii lui atingând-o pe a mea şi greutatea mâinii lui.

Lumea şi problemele ei imposibil de rezolvat îmi păreau foarte îndepărtate.

Am adormit la loc.

Când m-am trezit din nou, era trecut de miezul zilei şi se simţea un miros puternic de pâine la cuptor.

Mi-am pus un hanorac de-al lui şi am trecut speriată din dormitor în spaţiul enorm în care locuia. Lumina se strecura prin luminatorul din tavan şi prin ferestrele prăfuite, împreunată şi separată de o reţea de grinzi vechi, pline de nituri, crestături şi cârlige ruginite.

Eddie trebăluia prin bucătărie, în partea cealaltă a camerei, şi vorbea cu cineva la telefon. Particule fine de făină se ridicau de pe masa pe care o curăţa cu mâna liberă, plutind ca un nor în lumina de sub ferestrele din acoperiş.

— Bine, a spus. Bine, Derek, mulţumesc! Da, şi tu. Ne auzim curând, OK? Pa!

După un scurt moment de linişte, a dat drumul la un aparat de radio ascuns în spatele sticlelor de pe pervaz. Dusty Springfield tocmai termina de cântat *Son of a Preacher Man.*

Telefonul i-a sunat din nou.

— Bună, mamă!

A udat o cârpă şi a şters masa.

— O, a ajuns deja? Excelent! Bine. Da, eu…

A tăcut, rezemându-se de blat.

— Sună drăguţ. Distrează-te, da? Trec pe la tine în drum spre aeroport, dacă nu mă suni înainte, a continuat.

O pauză.

— Sigur, mamă! OK! Pa!

A pus telefonul jos şi s-a îndreptat spre cuptor să tragă cu

ochiul prin geam.

— Bună! am spus în cele din urmă.

— O! Bună! s-a întors el spre mine. Fac pâine!

Mi-a zâmbit larg şi mă întrebam dacă nu cumva trăiesc un fel de vis halucinant, o evadare disperată din calvarul cotidian al hârtiilor pentru divorţ şi al căutării unei noi case. Bărbatul ăsta frumos şi exuberant îşi făcuse apariţia într-o parte a lumii de care ajunsese să-mi fie frică şi picta totul în culori vii.

Nu era un vis, nu putea să fie, pentru că freamătul din pieptul meu era mult prea mare. Cumva, era real. (O să ne sărutăm pe gură? O să ne îmbrăţişăm ca şi cum ne-am fi cunoscut de ani întregi?)

Era un spaţiu special amenajat pentru micul dejun, care despărţea bucătăria de restul camerei – o masă mare şi elegantă, făcută din ceva frumos. M-am aşezat, şi el a zâmbit, aruncându-şi cârpa pe umăr şi venind spre mine. S-a aplecat peste masă şi mi-a răspuns la întrebare printr-un sărut apăsat pe gură.

— Îmi place cum îţi stă în hanoracul meu, a zis.

M-am uitat la el. Era gri şi foarte uzat la încheieturi. Avea mirosul lui.

Dusty Springfield i-a cedat locul lui Roy Orbison.

— Sunt foarte impresionată că ai făcut pâine, am spus. Miroase incredibil!

Apoi m-am încruntat:

— O, stai puţin! Eşti unul dintre oamenii ăia groaznici care au sute de talente?

— Sunt unul dintre ăia care pot face prost o mulţime de lucruri, dar cu mult entuziasm, mi-a răspuns. Poţi să-i spui talent, dacă vrei. Prietenii mei folosesc alte denumiri.

A tras un scaun din partea cealaltă şi s-a aşezat în faţa mea, oferindu-mi suc de portocale.

I-am simţit genunchii presându-i pe ai mei.

— Spune-mi câteva dintre nontalentele tale! l-am rugat.

El a râs:

— Cânt la banjo? Şi la ukulele. Învăţ singur să cânt la mandolină, care e mai complicată decât am crezut. O, şi recent

am învăţat să arunc cu ciocanul. A fost fantastic!

A mimat aruncarea, scoţând un sunet straşnic.

Am zâmbit.

— Şi… ei bine, uneori mă provoc singur să fac lucruri din bucăţi de calcar pe care le găsesc în pădure, doar că nu mă pricep deloc la asta. Şi fac pâine destul de des, deşi, din nou, fără prea mare pricepere.

Am început să râd.

— Altceva?

Mi-a mângâiat articulaţia degetului.

— Nu ţese vreo poveste în capul tău în care eu reuşesc tot, Sarah, pentru că nu este aşa.

A sunat o alarmă şi s-a ridicat să verifice pâinea. Eddie are un simţ al spaţiului atât de puternic, m-am gândit, imaginându-mi cum scotoceşte după lucruri de sculptat prin pădurile din preajmă. Aproape că făcea parte din valea asta, ca un stejar. Bucăţi din el poate că ar fi purtate în lumea largă când se schimbă anotimpurile sau pe vreme rea, dar inima lui ar rămâne în pământ. În acest pământ, în această vale.

M-am gândit din senin că nu simt acelaşi lucru faţă de LA. Iubeam LA: era casa mea. Îmi plăceau căldura, mărimea lui, ambiţia, senzaţia de anonimat pe care mi-o oferea. Nu era vorba despre nisipul din deşerturi sau despre valurile oceanului.

— Pâinea mai trebuie lăsată, a spus el, aşezându-se înapoi. La ce te gândeşti?

— Mi te imaginam ca un copac şi pe mine ca un deşert.

A zâmbit.

— Înseamnă că nu suntem prea compatibili.

— Nu asta am vrut să zic. Era… Oh, nu mă băga în seamă! O făceam pe ciudata.

— Ce fel de copac eram? a întrebat.

— Am ales un stejar. Unul bătrân.

— Nu poţi să dai greş cu stejarul. Şi fac patruzeci de ani în septembrie, deci se justifică bătrâneţea.

— Şi mă gândeam cât de înrădăcinat pari. Chiar dacă spui că lucrezi la Londra destul de des, e parcă… Nu ştiu. Parcă ai face parte din peisaj.

Eddie s-a uitat pe fereastră. În vale, pâlcuri de lavandă se legănau în adierea vântului.

— Nu mi-am pus problema aşa, a zis. Dar ai dreptate. Nu contează de câte ori mă duc la Londra să asamblez o bucătărie, să joc fotbal, să-mi văd prietenii – şi mă trezesc spunându-mi *iubesc oraşul ăsta* – tot aici mă întorc. Nu pot altfel. Ai aceeaşi senzaţie când pleci din LA?

— Nu, nu chiar. E locul în care am ales să stau.

— Corect.

În vocea lui s-a simţit o urmă de dezamăgire.

— Însă e amuzant, am continuat. Când te ascult vorbind despre toate lucrurile pe care le faci, despre pasiunile tale, îmi dau seama cât îmi lipsesc toate astea. În LA poţi avea totul, la orice oră din noapte, livrat, descărcat… Acum se zice că vor fi posibile livrările cu *drona.* Nu mai există limite. Dar, cu toate astea, nu-mi amintesc când am făcut ultima oară ceva, în afară de a sta în patul meu. Rar merg la sală, nu cânt la niciun instrument şi nu merg la cursuri seara.

Cât de neinteresantă sunam. Cât de bidimensională.

Eddie părea gânditor.

— Cui îi pasă de pasiuni, dacă îţi petreci tot timpul cu jobul pe care îl iubeşti?

Mi-a răsucit o şuviţă de păr între degetele lui.

— Hmmm… am zis. Îmi place, dar… e provocator. Non-stop. Lucrez chiar şi când vin în Anglia în vacanţă.

Eddie a zâmbit.

— Alegerea, am spus în cele din urmă. O să-mi aminteşti că am dreptul să aleg.

A ridicat din umeri.

— Nu toţi oamenii construiesc o organizaţie caritabilă pentru copii de la zero. Dar toţi avem nevoie de un timp în care să nu facem nimic. De un timp în care să nu gândim nimic. Aşa rămânem umani.

Avea dreptate, bineînţeles. Rareori delegam sarcini. Îmi ţineam munca aproape, mă învăluiam singură în ea dintotdeauna. Era unica soluţie pe care o ştiam. Dar, cu toată activitatea, cu toată industria, eram eu oare *acolo*? Eram eu cu

adevărat acolo, în viaţa mea, aşa cum era Eddie în a lui?

Asta nu e o conversaţie pe care s-o ai cu un bărbat pe care îl cunoşti de doar douăzeci şi patru de ore, mi-am spus, dar păream de neoprit. Nu avusesem niciodată discuţia asta, nici măcar cu mine însămi. Parcă aş fi răsucit un robinet, dar drăcia naibii îmi rămăsese în mână.

— Poate nu e ceva care ţine de a trăi la oraş sau de job, am zis. Poate ţine doar de mine. Uneori mă uit la alţi oameni şi mă întreb de ce nu găsesc timp să fac toate lucrurile pe care ei par să le facă în afara serviciului.

Am împins cu degetul pieliţa de la o unghie.

— În timp ce tu... am continuat. O, nu mă băga în seamă! Aberez. Doar că pare foarte natural să fiu aici... Ceea ce mă nedumereşte, pentru că, în mod normal, când vin acasă, abia aştept să plec.

— De ce?

— O să-ţi povestesc altă dată.

— Sigur! Şi o să te învăţ să cânţi la banjo. Sunt groaznic, aşa că o să ai companie bună.

Şi-a întors mâna şi a cuprins-o pe a mea.

— Nu-mi pasă ce pasiuni ai, mi-a zis. Nu-mi pasă cât de mult lucrezi. Aş putea sta de vorbă cu tine toată ziua. Asta e tot ce ştiu.

L-am privit cu uimire.

— Eşti minunat, am spus încet. Doar aşa, ca să ştii.

Ne-am uitat fix unul la celălalt, ia el s-a aplecat şi m-a sărutat. Prelung, încet, tandru, ca o amintire reînviată de muzică.

— Vrei să mai rămâi puţin? a întrebat după aceea. Dacă nu ai nimic altceva de făcut. O să-ţi arăt atelierul de la parter şi poţi să-ţi faci un şoricel. Sau stăm şi ne sărutăm. Sau poate tragem la nimereală în Steve, o afurisită de veveriţă de pe proprietatea mea.

A pus mâinile pe picioarele mele:

— Eu doar... La naiba! Nu vreau să pleci!

— Bine, am şoptit.

Apoi am zâmbit.

— Sună încântător. Dar mama ta…? Credeam că eşti îngrijorat pentru ea.

— Sunt, a răspuns. Dar ea – ei bine, nu are căderi explozive, ci mai mult declinuri graduale. Mătuşa mea vine să stea cu ea pentru că eu plec în vacanţă joi. O s-o supravegheze îndeaproape.

— Eşti sigur? am întrebat. Nu mă deranjează dacă trebuie s-o vezi.

— Foarte sigur. M-a sunat mai devreme, a spus că sunt amândouă în drum spre florăria din centru. Părea în regulă. Ai încredere în mine! a adăugat când a văzut că am îndoieli. Dacă ar fi ceva serios, aş fi acolo. Ştiu la ce să fiu atent.

Mi-l imaginam pe Eddie având grijă de mama lui săptămână de săptămână, ca un pescar care priveşte mereu cerul.

— Bine, am replicat. Atunci, cred că ar trebui să-mi povesteşti despre Steve.

A chicotit şi mi-a scuturat uşor o firimitură sau poate o insectă din păr.

— Steve mă terorizează aproape la fel de mult ca orice specie din sălbăticie care încearcă să trăiască aici. Nu înţeleg ce e în neregulă cu el; pare să-şi petreacă aproape tot timpul în iarbă, spionându-mă, în loc să stea în copac, unde îi e locul. Îşi mişcă fundul doar când cumpăr un hrănitor pentru păsări. Indiferent unde atârn nenorocitele alea de lucruri, el reuşeşte să le spargă şi să mănânce tot.

Am început să râd.

— Sună minunat!

— Este minunat! Îl iubesc, dar îmi şi displace profund. Am o mitralieră cu apă – încercăm să-l împuşcăm mai târziu, dacă vrei.

Am zâmbit. O zi întreagă cu tipul ăsta şi cu veveriţa lui, într-un colţ ascuns din Cotswolds, care îmi amintea de toate părţile bune – şi nu de cele neplăcute – din copilăria mea. Era o bucurie.

M-am uitat în jur la lucrurile ca o amprentă din viaţa lui. Cărţi, mape, scaune lucrate manual. Un castron de sticlă, plin cu monede şi chei, un vechi aparat de fotografiat Rolleiflex.

Sus, pe un raft cu cărţi, o colecţie de trofee de fotbal de prost-gust.

M-am îndreptat spre ele. *The Elms, Battersea Monday,* scria pe cel mai apropiat. *Old Robsonians – Campioni, Divizia întâi.*

— Sunt ale tale?

Eddie a venit lângă mine.

— Da.

L-a luat pe cel mai recent şi şi-a trecut un deget bronzat peste el. O mică linie a rămas în praful de pe vârful obiectului.

— Joc la o echipă din Londra. S-ar putea să sune puţin ciudat, având în vedere că eu locuiesc aici, dar petrec mult timp acolo, fac bucătării şi… e greu să te laşi.

— De ce?

— M-am alăturat lor acum mulţi ani. Când mă gândeam să-i acord Londrei o şansă reală. Sunt… a chicotit. Sunt un grup foarte amuzant. Când m-am mutat înapoi în Gloucestershire, n-am putut să mă retrag. Nimeni nu poate. Toţi îl iubim prea mult.

Am zâmbit, uitându-mă iar la trofeele înghesuite. Unul era mai vechi de douăzeci de ani. Îmi plăcea că-şi păstrase prieteniile atât de mult.

— Nu pot să cred! am exclamat după aceea.

Am scos o carte de pe raftul de mai jos: *Birds* de Collins Gem, exact ediţia pe care o avusesem când eram copil. Ore întregi citisem cu atenţie acest mic volum. Stăteam între crengile ramificate ale părului din grădină, sperând că, dacă o să rămân acolo suficient de mult, vor veni păsările şi se vor cuibări lângă mine.

— Şi eu am avut-o, i-am spus lui Eddie. Cunosc toate păsările din ea.

— Serios? s-a apropiat el de mine. Adoram cartea asta!

A deschis la o pagină aproape de mijloc şi a acoperit numele păsării cu mâna.

— Asta ce e?

Zburătoarea avea pieptul auriu şi o mască de hoţ pe ochi.

— O, Doamne… Nu, stai! Scorţar! Scorţar-eurasiatic!

Mi-a arătat alta.

— Mărăcinar-negru!
— O, Doamne! a spus Eddie. Eşti femeia mea perfectă!
— Aveam şi volumul cu flori sălbatice. Şi pe cel cu fluturi şi molii. Am fost o mică biologă precoce.
A pus cartea deoparte.
— Sarah, pot să te întreb ceva?
— Sigur!
Îmi plăcea să-mi aud numele rostit de el.
— De ce locuieşti într-un oraş? Dacă te simţi aşa în natură?
Am făcut o pauză.
— Pur şi simplu nu pot trăi la ţară, am răspuns într-un târziu.
Ceva din expresia mea probabil că i-a sugerat să nu mai insiste, pentru că, după ce m-a privit câteva secunde, s-a dus agale să scoată pâinea.
— Am avut cartea despre copaci.
S-a uitat în jur după o mănuşă pentru cuptor, folosind în cele din urmă cârpa de pe umăr.
— Mi-a luat-o tata. El m-a introdus în domeniul tâmplăriei, de fapt. Deşi cu siguranţă nu şi-a imaginat niciodată că o să fac o carieră din asta. Toamna mă lua cu el să-l ajut să strângă lemne de foc de la omul care căra butuci. Mă lăsa să sparg butuci ca să fac surcele.
A tăcut şi a zâmbit.
— Datorită mirosului. M-am îndrăgostit de miros mai întâi, dar m-a fascinat ce repede poţi transforma o buturugă rigidă în cu totul altceva. Într-o iarnă am început să fur bucăţi de surcele ca să fac oameni din lemn. Apoi au urmat suportul pentru hârtie igienică şi cel mai nereuşit ciocan din istorie.
A chicotit.
— După aceea a apărut Mouse.
A deschis cuptorul şi a scos tava.
— Bucuria şi mândria mea. Tata n-a fost impresionat în mod special, dar mama a zis că era cel mai grozav şoricel pe care l-a văzut vreodată.
A pus o franzelă rotundă şi aromată pe un suport de sârmă şi a închis cuptorul.

— Tata ne-a părăsit când aveam nouă ani. Are o familie la graniţa cu Scoţia, undeva la nord de Carlisle.

— O!

M-am aşezat.

A ridicat din umeri.

— S-a întâmplat acum mult timp.

S-a aşternut o linişte confortabilă, iar el a scos din frigider untul, mierea şi un borcan cu ceea ce părea a fi marmeladă de casă. Mi-a dat o farfurie cu o fisură adâncă (Scuze!) şi un cuţit.

— Mama ta ştie că sunt aici? l-am întrebat în timp ce felia pâinea.

— Au! a exclamat şi a luat repede mâna de pe franzelă. De ce sunt atât de lacom? E mult prea fierbinte ca să poată fi mâncată.

Am râs. Dacă nu s-ar fi înfipt el în pâine, aş fi făcut-o eu.

— Nu, a răspuns, protejându-şi mâna de data asta cu cârpa. Mama nu ştie că eşti aici. Nu pot s-o fac să creadă că singurul ei copil e un porc bătrân şi libidinos, care face sex.

— Presupun că nu.

— Poate că, dacă sunt chiar foarte bun, am putea să mai facem sex, a continuat, aruncând o felie de pâine fierbinte în farfuria mea.

— Cu siguranţă am răspuns, înfigând cuţitul în unt.

Era plin de firimituri. Ceea ce Reuben, căruia îi plăcea să servească untul în stil hipster, pe o bucată de ardezie sau altă piatră ridicolă, ar fi urât.

— Eşti grozav în pat! am adăugat fără să roşesc, însă el a roşit.

— Serios?

Şi, cum nu prea aveam de ales, m-am ridicat, am ocolit masa ca o insulă, l-am cuprins şi l-am sărutat apăsat pe gură.

— Da, am spus. Pâinea asta e prea fierbinte chiar şi pentru mine. Hai apoi în pat!

13

Dragă Alan.

Iartă-mă pentru acest mesaj din senin.

Ai răspuns azi la postarea mea de pe pagina de Facebook a lui Eddie David. Sunt cam îngrijorată şi voiam să-ţi împărtăşesc puţinele informaţii pe care le am.

Înainte de vacanţa ta cu Eddie, am petrecut o săptămână cu el în Sapperton. Am plecat joi, 9 iunie, să-l las să-şi facă bagajele, şi a spus că o să mă sune de la aeroport.

Nu l-am mai auzit niciodată de atunci. După ce am încercat de câteva ori să-l contactez, am renunţat, crezând că s-a răzgândit. Dar n-am fost niciodată convinsă de asta, iar când am văzut că ai răspuns la postarea mea, am ştiut că nu m-am înşelat.

Mai jos e numărul meu de telefon. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai împărtăşi orice gând sau informaţie. Nu-l urmăresc! Doar vreau să ştiu că e bine.

Toate cele bune,

Sarah Mackey

Unsprezece noaptea s-a prefăcut pe tăcute în miezul nopţii. Mi-a vibrat telefonul şi m-am repezit la el, dar era doar Jo, care mă anunţa că a ajuns cu bine acasă. Niciun răspuns de la Alan. M-am întins în pat şi am simţit că mi se strânge inima. Mă durea. Mă durea *cu adevărat.* De ce nu spune nimeni că o inimă frântă nu e doar o metaforă?

Miezul nopţii a trecut, s-a făcut unu, apoi două, apoi trei dimineaţa. Mi-i imaginam pe Tommy şi Zoe în patul lor gigantic lung cât holul şi mă întrebam dacă dorm îmbrăţişaţi. Îmi aminteam trupul lui Eddie strâns în jurul meu şi am simţit un dor atât de arzător, încât parcă-mi sfredelea pielea. Apoi m-am certat pe mine însămi o vreme, pentru că la Istanbul erau cadavre în saci, pe când Eddie era, cel mai probabil, un bărbat care pur şi simplu nu sunase.

La patru dimineaţa, după ce m-am surprins căutând ştiri online despre decese în zona lui Eddie, am ieşit în linişte din

apartamentul lui Tommy. Răsăritul spulbera cenuşiul în înaltul cerului şi un măturător de stradă singuratic muncea deja, târşâindu-şi încet picioarele pe lângă terasa de bun-gust, în stil georgian, a lui Zoe. Mai erau câteva ore până când oraşul avea să fie cuprins de o forfotă totală, dar nu mai rezistam la tăcerea sufocantă şi la emoţiile provocate de teoriile sumbre, din ce în ce mai îngrozitoare.

Pe strada Holland Park Avenue am luat-o la fugă. Un timp m-am strecurat fără efort pe lângă staţiile de autobuz care adăposteau imigranţi obosiţi în drum spre serviciu, pe lângă cafenelele cu grilajul încă tras şi pe lângă un bărbat în stare de ebrietate, care mergea împleticit dinspre Notting Hill. Am ignorat tânguitul autobuzelor de noapte şi al taxiurilor, concentrându-mă doar pe sunetul pantofilor mei sport şi pe ciripitul păsărilor la răsărit.

Dar furişarea mea fără efort n-a durat mult. Strada urca spre Notting Hill, iar plămânii au început să-mi ardă, cum se întâmpla mereu, şi picioarele mi-au cedat. Am urcat până la intersecţia cu Portobello.

Nu e nimic nebunesc în ce fac, m-am gândit când m-am forţat să alerg din nou. *Londra s-a trezit deja.* O cafenea pentru muncitori era plină cu meseriaşi în veste reflectorizante; un bărbat deschidea o cafenea pe roţi pe strada Westbourne Grove. Londra se punea în mişcare. Eu de ce nu m-aş fi pus? Era *bine.*

Dar nu era, bineînţeles, deoarece corpul meu se simţea obosit şi groaznic şi nu mai văzusem pe nimeni alergând. Şi pentru că era doar 4:45 când m-am întors la apartamentul lui Tommy.

Am făcut un duş şi m-am băgat în pat. Cinci minute am încercat să nu-mi verific telefonul.

Un apel pierdut, m-a anunţat ecranul când m-am dat bătută. M-am ridicat. Era un număr ascuns, la 4:19 dimineaţa. Îmi lăsase un mesaj.

Mesajul conţinea două secunde de tăcere, urmate de sunetul unei persoane care apăsa pe butonul greşit. După o scurtă bâjbâială, apelantul a reuşit să închidă.

M-am întrebat repede dacă nu cumva e Alan, prietenul lui

Eddie, dar, conform Facebook, încă nu-mi citise mesajul.

Atunci, cine?

Eddie?

Nu! Respectiva persoană nu e Eddie! El e un vorbăreţ! Cineva care comunică! Nu un nebun dubios care sună la patru dimineaţa!

Când m-am trezit, pe la prânz, Alan îmi citise mesajul. Nu răspunsese.

Mă uitam la telefon ca o nebună, dând *refresh* după *refresh.* Nu putea să-l ignore pur şi simplu. Nimeni nu ar face asta!

Dar îl citise şi îl ignorase. Ziua a trecut; n-am primit nicio veste. Şi eram speriată. Cu fiecare zi care trecea, eram speriată mai puţin pentru Eddie şi mai mult pentru mine însămi.

14

Rudi era absolut liniştit.

Se uita la două suricate, cele mai apropiate de fereastră, iar ele se uitau la el, cu lăbuţele aşezate relaxat pe burticile lor moi. Rudi, fără să-şi dea seama, se îndreptase de spate şi îşi ţinea lăbuţele pe burtică.

— Salut! a şoptit respectuos. Salut, surecatelor!

— Suricate, l-am corectat.

— Sarah, *taci!* S-ar putea să le sperii!

Tommy l-a anunţat că mai venise o suricată şi Rudi s-a întors brusc, uitând într-o clipă că exist.

— Salut, suricata numărul trei! a şoptit. Suricatelor, vă salut! Sunteţi o familie? Sau sunteţi doar prieteni buni?

Două dintre suricate au început să sape în nisip. A treia s-a urcat pe dealul de nisip ca să-i dea un fel de îmbrăţişare unui alt membru al grupului. Rudi aproape că tremura de uimire.

Jo şi-a fotografiat fiul. Cu cinci minute în urmă îl certase pentru ceva; acum îi zâmbea cu o dragoste fără margini. În timp ce o priveam şi-mi imaginam acel devotament înălţător, incomensurabil, am simţit-o din nou. O lovitură acută venită din sentimentele strânse într-un bulgăre, pe care îl ţineam izolat într-un colţ. Era adevărat că nu urma să devin mamă, bineînţeles, dar durerea cauzată de pierderea acestei posibilităţi îmi tăia respiraţia uneori.

Mi-am scos ochelarii de soare din geantă.

Părinţii mei găsiseră un îngrijitor pentru bunicul şi mâine se întorceau în Gloucestershire. Rudi a vrut să-şi ia la revedere la o gustare, la grădina zoologică pentru copii Battersea Park, înainte să plec să-i văd. Însă bănuiam că avea de-a face mai mult cu emisiunea despre suricate pe care o văzuse recent, decât cu faptul că voia să-şi ia la revedere de la mătuşa Sarah.

Mi-am verificat telefonul, reflex care ajunsese ca respiraţia. După apelul pierdut pe la mijlocul nopţii săptămâna trecută, mai fusese unul acum câteva zile, care durase cincisprezece secunde întregi. „O să sun la poliţie”, am spus când persoana

care sunase a refuzat să vorbească. Apelantul a închis imediat şi de atunci nu se mai întâmplase nimic, dar eram sigură că avea legătură cu dispariţia lui Eddie.

Acum nu dormeam prea mult.

Tommy a despachetat mica gustare pe care o pregătise, iar Rudi a venit în fugă să mănânce, povestind o glumă proastă pe care şi-o amintise despre flatulenţa urât mirositoare. Jo l-a certat că vorbeşte cu gura plină. Un copil din apropiere se plângea că nu reuşise să hrănească un coati. Iar eu stăteam în mijlocul lor, incapabilă să-mi mănânc sandvişurile, cu o senzaţie groaznică în stomac.

Nu cu mult înainte să termin liceul, studiasem *Doamna Dalloway* pentru nivelul A la limba şi literatura engleză. Povestisem pe rând cartea, explorând „tehnicile narative unice” ale Virginiei Woolf, aşa cum spunea doamna Rushby.

„Lumea îşi înălţase biciul”, am citit tare când mi-a venit rândul, „unde oare va cădea?”

Făcusem o pauză, surprinsă, apoi citisem propoziţia din nou. Deşi colegii mă priveau, deşi doamna Rushby mă privea, subliniasem de trei ori propoziţia înainte să trec mai departe, pentru că acele cuvinte descriau atât de bine felul cum mă simţeam în cea mai mare parte a timpului, încât mă miram că fuseseră scrise de altcineva, şi nu de mine.

Lumea îşi înălţase biciul, unde oare va cădea?

Asta era! mă gândisem eu la şaptesprezece ani. Vigilenţă continuă. Priveam cerul, miroseam aerul, pregătită pentru o nenorocire. Asta *sunt eu.* Şi totuşi, iată-mă aici, nouăsprezece ani mai târziu, simţindu-mă exact la fel. Se schimbase cu adevărat ceva? Fusese viaţa mea confortabilă din California numai o fantezie?

M-am uitat iar la sandvişul cu ou, dar îmi venea să vărs.

— Hei, m-a întrebat Jo, ce se întâmplă?

— Nimic. Doar îmi savurez gustarea.

— Interesant! a zis Jo, din moment ce, de fapt, nu mănânci.

După o pauză, mi-am cerut scuze. Ştiu că probabil par nebună, le-am explicat. Am adăugat că mă străduiesc din greu să-mi revin, dar că nu prea am noroc.

— Ţi-a frânt inima? a întrebat Rudi. Tipul?

Au tăcut toţi. Nici Jo, nici Tommy nu mă puteau privi în ochi. Dar Rudi a făcut-o, cu ochii lui mici, migdalaţi, şi cu înţelegerea lui copilăroasă a lumii.

— Ţi-a frânt inima, Sarah?

— Eu… ei bine, da! am răspuns, când mi-am regăsit vocea. Da, mi-e teamă că da.

Rudi se legăna pe călcâie, privindu-mă.

— E un nemernic! a spus după o estimare atentă. Şi un băşinos!

— Este, am consimţit.

Rudi m-a îmbrăţişat, iar eu aproape că am izbucnit în lacrimi.

Tommy îmi ţinea telefonul, uitându-se gânditor la pagina de Facebook a lui Eddie.

— Sunt curios ce e cu bărbatul ăsta, a spus, după o lungă tăcere.

— Amândoi suntem, Tommy.

— Hashtagul UndeesteWally, pentru început, a zis Tommy. Nu e puţin ciudat? Pe el îl cheamă Eddie.

Jo a deschis un pachet de fructe deshidratate şi alune pentru Rudi.

— Mănâncă-le încet! i-a zis, înainte să se întoarcă spre Tommy.

— *Unde este Wally?* e o serie de volume, prostuţule. Nu-ţi aminteşti toate imaginile cu mulţimi şi Wally ascuns printre ele?

Rudi alegea stafidele şi dădea la o parte alunele.

— Ştiu ce e *Unde e Wally?* a zis Tommy. Dar e ciudat să spui asta despre cineva pe care-l cheamă Eddie.

Am dat din cap.

— Asta spui când cauţi pe cineva. Cercetezi mulţimile. Un fel de a căuta acul în carul cu fân.

Tommy a ridicat din umeri.

— Poate da, poate nu. Poate e cu totul altcineva.

— Crezi că Eddie este un criminal? a întrebat Rudi brusc.

— Nu, a răspuns Tommy.

— Un vampir?
— Nu.
— Un instalator de gaze?
Jo explicase recent teoria străinului periculos.
Tommy se uita gânditor la telefonul meu.
— O, nu ştiu, a spus. Dar e ceva suspect la tipul ăsta.
S-a ridicat burse.
— Sarah! a şoptit. *Uită-te!*
Am luat telefonul şi am descoperit că-mi deschisese Messengerul. Apoi totul a curs în cădere liberă, ca o apă dintr-un baraj. *Eddie era online.* Îmi citise mesajele. Ambele. Era online acum.
Nu era mort. Era undeva.
— Ce căutai în mesajele mele? am şuierat.
— Mi-am băgat nasul, a spus Tommy. Am vrut să văd ce i-ai scris, dar *cui îi pasă?* Ţi-a citit mesajele! E online!
— Ce ţi-a zis?
Rudi încerca să ia telefonul.
— Sarah, ce ţi-a zis?
Jo a confiscat telefonul şi s-a uitat lung.
— Îmi pare rău să-ţi spun, a zis ea, dar a citit mesajele acum trei ore.
— De ce nu ţi-a răspuns? a întrebat Rudi.
Era o întrebare bună.
— Sarah, mă cam satur de iubitul tău, a spus Rudi. Chiar cred că e un om oribil.
A urmat o tăcere lungă.
Rudi s-a uitat la mine, apoi la suricatele lui dragi, aflate la nouă metri – cu nouă metri prea departe.
— Du-te! i-am zis. Du-te şi stai cu prietenii tăi. Sunt bine!
— Treci peste, Sarah! a repetat Jo, în timp ce copilul ei o lua la fugă.
Dintr-odată părea extenuată.
— Viaţa e mult prea scurtă ca să te ţii după cineva care te face să te simţi groaznic.
S-a dus să stea cu Rudi. Eu şi Tommy ne uitam la ecran. Dintr-un impuls, am tastat: *Bună?*

Peste câteva secunde, fotografia lui Eddie a apărut lângă mesaj.

— Asta înseamnă că l-a citit, a explicat Tommy.

Nu muşc, am scris.

Eddie a citit mesajul. Şi apoi – aşa, pur şi simplu – s-a deconectat.

M-am ridicat. Trebuia să-l văd. Să vorbesc cu el. Trebuia *să fac ceva.*

— Ajutor! am spus. Ce să fac, Tommy? Ce să fac?

După o clipă, Tommy s-a ridicat şi m-a luat de gât. Dacă aş fi închis ochii, m-aş fi întors în 1997, la aeroportul din LA, ghemuită în braţele lui pe coridorul de la Sosiri, în timp ce el ţinea cheile de la o maşină imensă, cu aer condiţionat şi mă asigura că o să fie bine.

— Poate depresia mamei lui s-a înrăutăţit, am zis disperată. Când l-am cunoscut, mi-a povestit că era într-o continuă degradare. Poate s-a agravat foarte tare.

— Poate, a şoptit Tommy. Dar, Harrington, dacă era serios în privinţa ta, ţi-ar fi trimis totuşi un mesaj. Ţi-ar fi explicat. Ţi-ar fi cerut să-i mai acorzi câteva săptămâni.

Nu l-am contrazis, pentru că nu puteam.

— Vezi dacă răspunde, mi-a zis Tommy, strângându-mă de umăr. Dar numai dacă răspunde curând şi numai dacă într-adevăr i s-a întâmplat ceva extraordinar, ar trebui să te gândeşti foarte serios dacă mai vrei să-l vezi sau nu. Nu-i în regulă că te-a făcut să treci prin asta.

Straniu, dar cu multă tandreţe, mi-a sărutat tâmpla.

— Poate că Jo are dreptate, a conchis. Poate că ar trebui să treci peste asta.

Cel mai vechi prieten pe care-l aveam îşi ţinea braţul în jurul meu. Cel care mă ajutase să mă recompun în toţi acei ani, care fusese alături de mine când pierdusem totul, apoi când îmi reconstruisem viaţa. Acum mă apropiam de patruzeci de ani şi se întâmpla din nou.

— *Are* dreptate, am spus plictisită. Amândoi aveţi dreptate. Trebuie să depăşesc momentul.

Şi vorbeam serios. Singura problemă era că nu ştiam cum.

15

Nu e doar o inimă frântă, mi-am spus mai târziu în noaptea aceea. Stăteam în bucătăria lui Tommy şi a lui Zoe, în pijama, şi mâncam chipsuri. *E mai mult decât atât.*

Dar ce?

Accidentul? *Să fie ceva care are legătură cu accidentul?*

Existau atâtea goluri în amintirile mele din ziua aceea îngrozitoare. Distanţa, trauma sau poate diferenţa majoră dintre viaţa mea din America şi cea din Anglia mă ajutaseră să blochez o mare parte din ce se întâmplase. Şi totuşi, îmi erau familiare sentimentele pe care le aveam acum. Erau ca prietenii vechi şi nocivi.

La 1:30 noaptea am decis că trebuie să folosesc excesul de energie în folosul muncii. Colegii mei fuseseră mult prea politicoşi ca să spună ceva, dar ştiam că urma să mă sune cineva, dacă nu mă ocupam de problemele nerezolvate curând.

M-am băgat înapoi în pat şi am deschis e-mailul. Iar creierul – în sfârşit – s-a aprins. Luam decizii importante şi decizii minore. Autorizam cheltuieli şi trimiteam rapoarte consiliilor noastre. Am verificat fişierul cu e-mailuri de pe site – pentru că nimeni nu-şi amintea să-l verifice – şi am găsit un mesaj de la o fetiţă care ne ruga să o viziteze câţiva clovni pe sora ei geamănă, care era foarte bolnavă într-un spital din San Diego.

Bineînţeles! I-am scris, redirecţionând e-mailul către Reuben şi Kate, asistenta mea. *Trimiteţi clovnii! E un spital cunoscut nouă! Să se ducă ai noştri acolo vineri, vă rog, echipa mea!*

Pe la ora trei mi-am dat seama că-mi mergea mintea la o viteză care nu-mi plăcea.

Pe la patru simţeam că înnebunesc puţin.

La patru şi un sfert am decis să o sun pe Jenni. Jenni Carmichael ştia ce e de făcut.

— Sarah Mackey! a spus.

Auzeam viorile înălţătoare dintr-un vechi film romantic în fundal.

— Ce naiba faci trează la ora asta din noapte?

Mulţumesc, am spus, închizând ochii. *Mulţumesc, Doamne, pentru draga mea Jenni Carmichael.*

Nunta mea cu Reuben fusese cumva o ruşine. Invitaţii lui erau numeroşi, pe când eu îi aveam doar pe mama, tata, Tommy, Jo şi câteva chelneriţe de la cafeneaua Fountain, unde organizasem cu Reuben primele noastre întâlniri caritabile. Fără Hannah. Doar un loc gol pe bancă, lângă mama. Şi fără prieteni, pentru că nimeni din Anglia nu mai ştia ce să-mi spună, cu atât mai puţin nu voia să zboare în jurul lumii pentru plăcerea de a nu şti în continuare ce să spună.

Îi zisesem familiei lui Reuben că „niciunul dintre prietenii mei englezi n-a putut ajunge” şi ruşinea se revărsase peste mine ca berea dintr-un pahar mult prea plin.

Am avut o frumoasă lună de miere în Yosemite. Am fost fericiţi, ascunşi departe, într-un clopot de sticlă al iubirii. Abia spre sfârşitul călătoriei ne-am trezit în San Francisco, înconjuraţi de grupuri vesele de oameni tineri, şi atunci singurătatea şi-a bătut joc de mine din nou.

Apoi Jenni a apărut în viaţa mea parcă expediată de un curier. Jenni era din Carolina de Sud. N-o interesa industria filmului, spre deosebire de cei mai mulţi provinciali, ea doar voia „să încerce ceva nou”. În timp ce eu şi Reuben, proaspăt căsătoriţi, ne plimbam prin nordul Californiei, Jenni îşi prelua funcţia de manager al clădirii unde închiriasem cu Reuben un birou, un bloc cenuşiu, de beton, în umbra autostrăzii Hollywood.

Cu ocazia întoarcerii noastre, venise să ne întrebe dacă avem de gând să plătim curând chiria, deja întârziată, pentru birou. I-am dat banii şi mi-am cerut scuze chiar în aceeaşi zi, stând vinovată în spatele ei în timp ce număra dolarii. Pe biroul său observasem o jumătate de prăjitură în folie alimentară şi un CD-player micuţ, la care asculta ceea ce suna ca o compilaţie gen „Cele mai frumoase cântece de dragoste”. Mi-a aruncat o privire şi a zâmbit, în timp ce mai trecea o dată prin bani cu un degetar de cauciuc. „Nu mă pricep deloc la numere”, a spus. „Număr banii ca să par eficientă”. A luat-o de la capăt cu numărătoarea de două ori înainte să se dea bătută.

„Am încredere în tine”, a conchis şi a aşezat banii într-o casetă. „Pari cinstită. Vrei prăjitură? Am făcut-o noaptea trecută. În ritmul ăsta, mi-e teamă că o s-o mănânc pe toată”.

Prăjitura era delicioasă şi, cât eu am mâncat la biroul ei, Jenni a povestit cum a decurs interviul cu proprietarul clădirii, un bărbat foarte ciudat, de altfel. L-a imitat aproape perfect. *Vreau să-mi fie prietenă,* mi-am spus, în timp ce trecea peste o baladă modernă, tare, alegând-o pe Barbra Streisand. Nu semăna cu mine şi cu nicio persoană cunoscută mie şi de-asta îmi plăcea din ce în ce mai mult.

Răzbisem până acolo. În cele din urmă, îmi găsisem prieteni. Încă aveam cicatricile trecutului, dar ieşeam deja la lumină ca Sarah Mackey, director executiv într-o organizaţie caritabilă: afabilă, demnă de încredere, uneori spirituală. Dar Jenni Carmichael era mijlocitorul; prin ea am început să cunosc oameni, să cred că pot aparţine acestui oraş pe care voiam atât de mult să-l numesc acasă.

Trei ani mai târziu, Jenni nu-mi devenise doar o prietenă de nădejde, ci şi un ajutor valoros pentru organizaţie. Când am semnat cu Reuben să ne prelungim contractul de închiriere pentru spaţiul dintr-o clădire din cartierul Vermont, la doar două blocuri de Spitalul pentru Copii, ea a demisionat şi a venit cu noi. Noul nostru sediu nu era cine ştie ce, înconjurat de clinici medicale care inspirau nesiguranţă, spălătorii fără personal specializat şi restaurante cu mâncare la pachet, dar chiria era mică şi spaţiul era mare, deschis, urmând să devină academia lui Reuben de pregătire a noilor clovni-doctori. A venit mai întâi ca şef de birou, apoi a devenit „cineva care ne ajuta cu granturile”, până când, după câţiva ani, a ajuns vicepreşedinte pentru obţinerea de fonduri.

Cam la un an după ce ne-am întâlnit, îşi plăsmuise propria poveste perfectă de dragoste şi acum trăia fericită la marginea cartierelor Westlake şi Historic Filipinotown, cu un bărbat pe nume Javier, care repara SUV-urile bogătanilor şi îi cumpăra flori în fiecare săptămână. Trăia pentru escapadele lor romantice şi vorbea despre el de parcă ar fi fost Dumnezeu.

Timp de unsprezece ani încercaseră să aibă un copil. Nu se

plângea, fiindcă nici nu avea timp de aşa ceva, dar o afecta cumplit. Încet şi pe dinăuntru, îmi distrugea prietena. Pentru ea mă rugasem la un Dumnezeu în care nu crezusem niciodată. *Te rog, dăruieşte-i un copil! E tot ce-şi doreşte!*

Dacă nici ultima rundă de fertilizare *in vitro* nu funcţiona, nu aveam idee ce urma să facă. Nici ea şi nici Javier nu aveau bani pentru tratament, odată ce asigurătorii nu mai plăteau. „Ultima şansă!”, a spus tare când ne-am îmbrăţişat în semn de rămas-bun la aeroportul din Los Angeles.

Jenni fusese şocată de despărţirea mea de Reuben. Cred că-i zdruncinase convingerile despre dragoste: sigur, oamenii divorţau tot timpul, dar nu cei din realitatea ei imediată. S-a obişnuit, asumându-şi rolul de salvatoare, pentru care şi era născută, de altfel. Îmi descărcase aplicaţii în telefon, mă cazase în camera ei de oaspeţi şi făcuse o groază de prăjituri.

— Eddie te-a contactat, nu? a spus acum. Totul a revenit la normal?

— De fapt, nu, am răspuns. S-a întâmplat invers. S-a întors – presupunând că a fost plecat undeva –, dar nu mi-a răspuns la niciun mesaj. Mă ignoră complet.

— Aşteaptă puţin, dragă!

Am auzit muzica oprindu-se.

— Am pus pauză la film. Javier, o să vorbesc la telefon pe terasă.

Am auzit plasa împotriva insectelor izbindu-se în spatele ei.

— Scuze, Sarah! Poţi s-o iei de la capăt?

Am repetat tot. Probabil că Jenni avea nevoie de timp să înţeleagă că a doua mea şansă la o poveste de dragoste sfârşise în flăcări.

— O, la naiba!

Jenni nu înjura niciodată.

— *Serios?*

— Serios. Sunt devastată. După cum probabil îţi dai seama, e trecut de patru dimineaţa aici.

— O, la naiba! a repetat şi am râs fără speranţă. Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat de când ne-am scris ultima oară. Şi pleacă de lângă computer. Ai trimis nişte mesaje nebuneşti în

ultimele ore.

I-am povestit tot ce se întâmplase.

— Deci asta e, am conchis când m-am apropiat de final. Cred că va trebui să-l las în pace.

— Nu! s-a opus ea, puţin prea tăios.

Nu-i plăcea ca oamenii să întoarcă spatele iubirii.

— Să nu îndrăzneşti să te dai bătută! Sarah, ştiu că cei mai mulţi te-au sfătuit să-l părăseşti, dar... încă nu poţi să renunţi la el. Sunt la fel de convinsă ca tine că există o explicaţie.

Am zâmbit scurt.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu, a răspuns încet. Dar sunt hotărâtă să descopăr.

— Şi eu eram.

A râs.

— O să ne dăm noi seama. Pentru moment, rezistă, bine? Ceea ce-mi aminteşte... cum te simţi în legătură cu ziua de mâine?

— Mâine?

— Întâlnirea ta cu Reuben şi cu Kaia. La un cinematograf de lângă Tamisa, corect?

— Reuben e la Londra? *Cu noua lui iubită?*

— Hm... da! A spus că o să trimită un e-mail ca să programeze o întâlnire la o cafea mâine. Să ţi-o prezinte pe Kaia, ca să nu vă cunoaşteţi direct acasă, în Cali.

— Dar ce caută ea la Londra? Ce caută amândoi la Londra? Trebuie să mă întorc în Gloucestershire mâine! Eu... *Ce?*

— Kaia a vrut să vină, a explicat Jenni neajutorată. N-a mai fost la Londra de ani întregi. Şi Reuben deja avea bilet spre Londra pentru vacanţa voastră împreună...

M-am cufundat în pat. Bineînţeles. Eu şi Reuben rezervaserăm biletele pentru Anglia în ianuarie, când încă ne jucam singuratici de-a soţul şi soţia. Veneam acasă în fiecare an, la aniversarea accidentului, şi adesea mă însoţea, deşi n-o mai făcuse de câţiva ani. „Anul ăsta o să vin”, îmi promisese. „Ştiu cât îţi lipseşte sora ta. De data asta o să fiu acolo pentru tine, Sarah!” Aşa că biletele fuseseră rezervate.

Apoi, mai târziu, îmi ceruse să divorţăm. „Am schimbat data

zborului spre Londra”, spusese peste câteva zile. Mă privise cu un chip marcat de vinovăţie şi de tristeţe. „Am crezut că nu mai vrei să vin cu tine”.

Iar eu răspunsesem: „Sigur, e o idee bună. Mulţumesc că te-ai gândit la asta”. Nu-mi trecuse prin cap când anume se hotărâse să plece. Sincer, reflectasem la asta foarte puţin pe atunci; eram preocupată să-mi întind cu atenţie membrele, flexând fiecare muşchi nou. Experimentam curioasă Viaţa Fără Reuben. Relaxarea, mobilitatea, gândul la viitor, la spaţiu în această nouă lume curajoasă le resimţeam ciudat, ca pe o ruşine. Unde era suferinţa?

— A rezervat un bilet pentru Kaia, a spus Jenni.

Nu-i plăcea discuţia.

— Îmi pare rău! Mi-a zis că ţi-a trimis un e-mail.

— Mi-o fi trimis. Doar că nu l-am primit încă.

Am închis ochii.

— Ei bine, o să fie ceva liniştit. Eu, Reuben şi iubita lui.

Jenni a râs cu tristeţe.

— Iartă-mă! am vorbit după o pauză. Nu am vrut să mă răstesc la tine; sunt doar şocată. Şi e doar vina mea, oricum. Ar fi trebuit să-mi verific e-mailul.

Am simţit-o zâmbind. Mica Jenni ofensată.

— Te descurci minunat, dragă. În afară de faptul că eşti trează la miezul nopţii. Ţi-ar prinde bine ceva muncă.

Am închis ochii.

— O, Doamne, nici măcar nu te-am întrebat cum merge fertilizarea *in vitro*. Unde ai ajuns? Cât mai durează până îţi recoltează ovulele?

Jenni a tăcut.

— O, asta s-a făcut. Am fost săptămâna trecută şi au recoltat tot din mine. Nu ţi-am trimis un mesaj? Pe WhatsApp? Au implantat trei embrioni pentru că e ultima mea şansă. O să aflu săptămâna viitoare.

A respirat adânc, de parcă ar fi vrut să spună altceva, apoi s-a oprit, în tăcere, disperarea cântărea greu, cât o mie de tone.

— Jenni, am spus tandru. Îmi pare atât de rău! Credeam că încă eşti la stimularea ovariană. Eu… Doamne, îmi pare rău. Nu

e o scuză, dar acum nu sunt eu însămi.

— Ştiu, a răspuns voioasă. Să nu-ţi pară rău! Ai fost alături de mine la fiecare încercare. Ai voie să greşeşti o dată!

Însă vocea ei era prea veselă şi am ştiut că am dezamăgit-o. În întunericul ca funinginea din camera de oaspeţi a lui Zoe mi-am simţit faţa învineţită de propria-mi ură.

Jenni a răspuns la un strigăt de-al lui Javier, apoi a zis că trebuie să plece în curând.

— Îţi sugerez s-o iei de la capăt cu Eddie, Sarah. Ca şi cum abia v-aţi cunoscut. De ce nu-i trimiţi o scrisoare? Povesteşte-i totul despre tine, ca şi cum aţi fi la prima întâlnire. Tot ce n-ai avut niciodată ocazia să-i spui. Precum… Ştie de accident? De sora ta?

— Jenni, hai să vorbim despre tine! Au fost prea multe discuţii despre mine şi despre viaţa mea jalnică.

— O, dar eu am mare grijă de mine! Vizualizez, cânt, fac dansuri de fertilizare şi mănânc tot felul de chestii scârboase şi sănătoase. Asta e tot ce pot să fac. Dar tu poţi să faci mult mai multe.

A tăcut o clipă.

— Sarah, n-am să uit niciodată ziua în care mi-ai povestit de accident. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am auzit şi m-a făcut să te iubesc, Sarah. Să te iubesc cu adevărat. Cred că ar trebui să-i spui lui Eddie.

— Nu pot să-i trimit pur şi simplu o poveste lacrimogenă ca să-l conving să se răzgândească!

— Nu asta am vrut să zic. Cred doar… A oftat. Cred doar că ar trebui să-l laşi să te cunoască aşa *cum se cuvine.* Toate laturile tale, chiar şi cele pe care nu-ţi place ca oamenii să le vadă. Arată-i ce femeie extraordinară eşti!

Am făcut o pauză, telefonul îmi ardea pe obraz.

— Dar, Jenni, am avut noroc că tu ai reacţionat aşa. Nu toţi sunt la fel.

— Nu sunt de acord.

M-am ridicat pe perne.

— Deci… mă ignoră aproape de o lună, apoi brusc îi scriu despre copilăria mea? O să creadă că sunt nebună! Cu

siguranţă!

Jenni a chicotit.

— Nu, n-o să creadă asta. Cum am zis, o să se îndrăgostească de tine. Cum am făcut şi eu.

Am alunecat pe spate iarăşi.

— O, Jenni, pe cine încercăm să păcălim? *Trebuie* să-l las în pace.

A izbucnit în râs.

— De ce râzi?

— Pentru că nu ai nicio intenţie să-l laşi în pace!

— Ba da!

— Ba nu! a râs din nou. Dacă ai fi vrut să-l părăseşti pe Eddie, dacă chiar ai fi vrut să-l părăseşti, Sarah Mackey, eu aş fi fost ultimul om de pe pământ pe care l-ai fi sunat pentru un sfat.

16

ZIUA A CINCEA: *Un fag, o cizmă Wellington*

Eddie vorbea din nou la telefon cu Derek. Încă nu ştiam cine e Derek, dar mi-am imaginat că e ceva legat de serviciu: Eddie părea mult mai formal în discuţia cu el decât ieri, când sunase un prieten. Discuţia lor din după-amiaza asta a fost scurtă, Eddie spunând mai mult „corect”, „OK” sau „pare o idee bună”. A terminat după câteva minute. S-a dus înăuntru să-şi pună la loc telefonul.

Stăteam pe banca din afara fermei şi citeam un exemplar vechi din *Omul nostru din Havana,* unul din biblioteca lui. S-a dovedit că încă-mi place să citesc. Îmi plăcea că un romancier angajat de MI6[4] inventase un vânzător nefericit de aspiratoare, recrutat de Serviciul Secret de Informaţii, ca să poată finanţa mai bine viaţa extravagantă a frumoasei sale fiice. Îmi plăcea că pot să citesc despre omul ăsta ore întregi şi să nu iau pauză niciodată ca să-mi analizez propria viaţă. Îmi plăcea că, ţinând o carte în mână, fără nevoia de a fi undeva sau de a face ceva urgent, regăseam o Sarah pe care o uitasem în totalitate.

Vremea, deşi tot caniculară, era pe cale să se domolească, aerul devenea apăsător, planând ca o pasăre de pradă înainte de atac. Hainele mele zăceau neclintite pe sârmă, deasupra unui strat gros de răchitan, care nu se mişca niciun centimetru. Am căscat, întrebându-mă dacă ar trebui să verific că e totul în regulă acasă la părinţii mei.

Ştiam că n-o s-o fac. În a doua noapte când ajunseserăm împreună în pat devenise destul de clar că urma să stăm aici, într-o lume suspendată, până când părinţii mei se întorceau din Leicester sau Eddie pleca în vacanţă. Nu voiam să fiu departe de el nici măcar o oră, cât mi-ar fi luat să mă duc acasă şi să mă întorc. Ştiam că universul se oprise momentan şi nu-mi doream să-l repornesc.

De la marginea proprietăţii lui mă privea veveriţa Steve.

— Salut, criminalule! a spus Eddie când a ieşit afară.

S-a uitat la ea şi a mimat că trage cu un pistol. Steve nu şi-a clintit nici măcar un muşchi.

Eddie s-a aşezat lângă mine.

— Îmi place cum îţi vin hainele mele, a zâmbit, trăgând de elasticul boxerilor, care m-a plesnit pe piele.

Îi purtam cu un tricou de-ale lui, uzat la umeri. Mirosul lui era impregnat în ele. Am căscat din nou şi m-am întins să trag de elasticul boxerilor de pe el. Aveam fire aspre de păr pe picioare, dar nimic nu mai conta. Eram prostuţă şi fericită.

— Vrei să mergem la o plimbare? a întrebat.

— De ce nu?

Am mai stat pe bancă o vreme, sărutându-ne, plesnind elasticul, râzând din nimicuri.

Era trecut de ora două când am pornit la drum. Eram cu hainele mele, care miroseau a detergentul lui şi a soare.

După câţiva metri de-a lungul râului, Eddie s-a abătut din drum şi a urcat cu paşi mari dealul, spre inima pădurii. Picioarele ni s-au scufundat adânc în solul neatins şi moale.

— Vreau să-ţi arăt ceva, mi-a zis. Ceva cam prostesc, dar îmi place să verific din când în când dacă mai e aici.

— Poate fi activitatea remarcabilă a zilei, i-am răspuns zâmbind.

Nu avuseserăm prea multe activităţi remarcabile de când începuse relaţia asta. Domniserăm mult, făcuserăm dragoste mult, mâncaserăm mult, vorbiserăm ore întregi. Sau nu vorbiserăm ore întregi. Citiserăm cărţi, identificaserăm păsări, inventaserăm într-o zi o poveste complicată, despre un câine care adulmecase în jurul luminişului lui Eddie, în timp ce mâncam tortilla spaniolă pe bancă.

Pe scurt, chiar dacă se întâmpla totul, nu se întâmpla nimic.

L-am strâns de mână în timp ce urcam prin pădure, şocată din nou de simplitatea uimitoare a fiecărui lucru. Existau cântecul păsărilor, sunetul respiraţiei noastre şi mai exista senzaţia scufundării în vegetaţie. Şi, dincolo de sentimentul profund de satisfacţie, nu mai exista nimic. Nici suferinţă, nici

vinovăţie, nici întrebări.

Am mers până aproape de vârful dealului, apoi Eddie s-a oprit.

— Acolo! a spus, arătând spre un fag. Misterul Wellington.

Mi-a luat o vreme s-o văd, dar, când în sfârşit am reuşit am izbucnit în râs.

— Cum ai făcut asta?

— Nu eu, mi-a răspuns. Am observat-o la un moment dat. N-am idee cum a ajuns acolo sau cine a făcut-o. În toţi anii de când trăiesc aici, n-am văzut niciodată pe nimeni în partea asta a pădurii.

Mult mai sus, probabil la peste douăzeci de metri, o creangă care se înălţa cândva spre cer fusese ruptă. O cizmă Wellington neagră fusese aşezată peste ciotul rămas. De atunci crescuseră mai jos câteva ramuri mai tinere, verde-pal, dar trunchiul, chiar şi aşa, era neted: nu te puteai căţăra pe el.

M-am uitat lung la cizmă, contrariată de existenţa ei şi încântată că Eddie considerase că merita să mă ducă s-o văd. L-am cuprins cu un braţ de mijloc şi am zâmbit. Îi simţeam respiraţia, inima, tricoul aproape umed după o urcare anevoioasă, pe căldură.

— Un adevărat mister, am spus. Îmi place!

El a mimat aruncarea unei cizme de câteva ori, apoi s-a dat bătut. Era de neconceput.

— N-am idee cum au reuşit, a spus. Dar îmi place că au făcut-o.

Apoi s-a întors şi m-a sărutat.

— E o prostioară, mi-a zis, dar ştiam că o să-ţi placă.

Braţele lui erau strânse în jurul meu.

Eu l-am sărutat şi mai apăsat. Tot ce-mi doream era să-l sărut.

Mă întrebam cum aş putea să mă întorc în LA când o astfel de fericire se afla chiar aici. Aici, în locul pe care cândva l-am numit acasă.

În cele din urmă, ne-am trezit printre frunze, dezbrăcaţi.

Aveam fire de iarbă în păr şi probabil insecte. Dar simţeam numai bucurie. Raze luminoase şi profunde de bucurie.

17

Dragă Eddie.

M-am gândit bine şi îndelung dacă ar trebui să-ţi scriu scrisoarea asta. Cum aş putea să comunic cu tine – din nou – după ce ai făcut un spectacol atât de ostentativ din a fi în viaţă şi a nu vorbi? Cum pot să fiu atât de disperată, atât de hotărâtă să nu ţin cont de tăcerea ta?

Noaptea trecută m-am trezit gândindu-mă la ziua în care am mers să vedem cizma aia. Ce chestie prostească şi adorabilă am făcut; cum ne-am holbat la ea şi cum am râs. Şi mi-am spus: Nu sunt pregătită să renunţ la el. La noi. Nu încă.

Deci asta e ultima mea încercare de a afla ce s-a întâmplat. De a descoperi ce am înţeles greşit.

Eddie, îţi aminteşti ultima noastră noapte împreună? Afară, în iarbă, înainte să târâm cortul tău enorm şi apoi să ne petrecem următoarele ore încercând să-l ridicăm? Îţi aminteşti că, înainte să cădem amândoi epuizaţi în chestia aia nenorocită, trebuia să-ţi spun povestea vieţii mele?

O iau acum de la început. Sau, cel puţin, de la momentele importante. M-am gândit că poate îţi va aminti de ce m-ai plăcut. Indiferent ce ai reuşit să ascunzi de mine, partea cu plăcutul n-a fost o invenţie. Măcar de atâta sunt convinsă.

Deci mă numesc Sarah Evelyn Harrington. M-am născut la Spitalul Gloucester Royal, la ora 16:13, pe 18 februarie 1980. Mama a predat matematică la o şcoală din Cheltenham şi tata a fost inginer de sunet. A fost în multe turnee cu trupele, până când i s-a făcut mult prea dor de noi. Apoi s-a ocupat de tot felul de lucruri legate de sunet în oraş. Încă mai face asta. Nu se poate opri.

Cu un an înainte să mă nasc, au cumpărat o vilă dărăpănată în vale, mai jos de Frampton Mansell, şi de atunci locuiesc acolo. E la aproape cincisprezece minute de mers pe jos de la ferma ta. Probabil o ştii. Tata şi un prieten de-al lui au redeschis vechiul drum chiar în vara în care s-au mutat. Doi bărbaţi, două drujbe şi câteva beri.

Faptul că am fost împreună în valea aia m-a făcut să simt locul altfel. Mi-a amintit de mine, fiinţa pe care o uitasem. Şi, aşa cum ţi-

am spus în prima noastră dimineaţă, există un motiv pentru asta.

Tommy, cel mai bun prieten al meu, s-a născut la câteva luni după mine, în familia „uşor problematică” (cuvintele tatii) din casa de la capătul drumului. Am devenit cei mai buni prieteni şi ne-am jucat în fiecare zi până când am ajuns la momentul acela straniu şi trist al adolescenţei când jocul nu mai prezintă interes. Dar până atunci trecuserăm râuri, ne îndopaserăm cu mure şi făcuserăm tunele prin straturile de hasmaţuchi.

Când aveam cinci ani, mama a mai născut un copil, pe Hannah, care după câţiva ani ne-a însoţit în aventurile noastre. Sora mea era neînfricată, mult mai curajoasă decât Tommy şi decât mine, deşi era mai mică decât noi cu câţiva ani. Prietena ei cea mai bună, o fetiţă pe nume Alex, chiar o venera într-un fel.

Abia acum, ca adult, îmi dau seama cât de mult mi-am iubit sora. Cum şi eu o veneram.

Tommy îşi petrecea timpul mai mult la noi acasă, pentru că mama lui era, cum spunea el, „nebună”. Privind în urmă, nu sunt sigură dacă era corect spus, deşi, dacă mă gândesc mai bine, se arăta în mod categoric preocupată de lucruri foarte superficiale. Şi-a mutat familia în LA când aveam cincisprezece ani şi mi-a frânt inima. Fără Tommy nu mai ştiam cine sunt. Cine erau prietenii mei? Cărui grup îi aparţineam? Ştiam doar că trebuie să mă ataşez repede de cineva, înainte să fiu alungată de pe scena socială de la şcoală şi să mi se confirme statutul de singuratică.

Aşa că m-am ataşat de două fete, Mandy şi Claire, cu care fusesem dintotdeauna prietenoasă, dar nu tocmai prietene, doar că acum era mai intens. Intens şi vizibil. Fetele pot fi foarte nemiloase când sunt tinere.

Doi ani mai târziu vorbeam cu Tommy la telefon la cinci dimineaţa, implorându-l să mă primească la el. Dar o să ajung la asta mai târziu.

O să închei aici. Nu vreau să-mi vărs povestea vieţii peste tine, pentru că s-ar putea să nu-ţi doreşti să o auzi. Şi, chiar dacă doreşti, nu vreau să sune ca şi cum aş fi singurul om de pe pământ care are un trecut.

Mi-e dor de tine, Eddie. Nu credeam că e posibil să-ţi lipsească cineva pe care îl cunoşti doar de şapte zile, dar mie îmi lipseşti. Atât

de mult, încât nici nu mai pot gândi coerent.

Sarah

18

Iată-l pe Reuben! Chiar acolo, la o masă în cafeneaua de la BFI[5], vorbind cu noua lui iubită, căreia nu-i vedeam faţa. Zaţul maroniu al cafelei de lângă mâna lui şi totul la el denotau posesivitate şi o nouă masculinitate.

Mi-am amintit de băiatul timid şi slab, pe care îl găsisem tremurând în faţa unui restaurant mexican în urmă cu atâţia ani; de părul lui dat cu gel şi de gâtul mirosind a aftershave ieftin. De timbrul emoţionat al vocii lui când m-a invitat în oraş, câteva ore mai târziu. Acum uită-te la el! Mai bine-făcut, mai puternic, eroul californian cu pantaloni scurţi, conici, la modă, cu ochelari de soare şi cu părul ciufulit, exact cât trebuie. Nu m-am putut abţine să zâmbesc.

— Bună! am spus când am ajuns la masă.

— O, bună! mi-a răspuns şi o secundă l-am văzut pe tânărul bărbat cu care mă măritasem.

Bărbatul cu care crezusem că voi rămâne pe veci, fiindcă îmi închipuiam că o viaţă stabilă cu el, în acel oraş însorit şi vesel, era tot ce-mi va trebui vreodată.

— Salut! Tu trebuie să fii Sarah, s-a ridicat şi Kaia.

— Bună! am zis şi am întins mâna. Mă bucur să te cunosc.

Kaia era slabă şi avea nişte ochi limpezi. Amprenta subtilă a cicatricilor unei acnee vechi de pe linia mandibulei se pierdea în obrajii catifelaţi; părul negru îi atârna neglijent pe spate.

Mi-a ignorat mâna întinsă şi m-a pupat pe obraz, m-a îmbrăţişat şi mi-a zâmbit călduros; am ştiut în acel moment că balanţa puterii va fi în favoarea ei astăzi. Femeia asta era completă, eu nu.

— E minunat că am aranjat întâlnirea asta de lucru, a spus. Aşteptam de mult să asociez numele tău cu un chip.

Kaia era o femeie destul de puternică, dacă nu asociase numele meu cu un chip cu ajutorul imaginilor de pe Google. Eu nu eram o femeie atât de puternică şi o căutasem pe Google imediat ce-i aflasem numele de familie, dar Kaia, bineînţeles, nu lăsase nicio urmă online. Al naibii de curată.

S-a aşezat zâmbind, în timp ce eu mi-am lăsat geanta în spaţiul de sub masă şi mi-am dat jos cardiganul, din cauza căruia aveam picături de transpiraţie pe frunte. E genul de femeie pe care o văd uneori meditând pe plajă la apus, m-am gândit, în timp ce-mi eliberam braţele. Blândă şi cu picioarele pe pământ, cu pielea sărată şi cu părul fluturându-i în vânt.

— Bun… a început Reuben, aşezându-se şi el. Iată-ne aici, nu?

A inspirat, apoi a închis gura, dându-şi seama că nu ştie ce să spună.

Kaia i-a aruncat o privire şi el s-a relaxat. Asta e privirea mea, m-am gândit copilăreşte. Îl priveam exact aşa când se pierdea şi imediat se simţea mai bine.

— Am auzit atâtea despre tine, Sarah! a spus Kaia, întorcându-se uşor spre mine.

Purta o rochie lungă, cu model rustic, îndrăzneţ, şi brăţări de argint, amestecate; cumva, era cea mai elegantă din cafenea.

— Şi ştiu că eşti mai complexă decât ţinuta ta…

Îmi citea gândurile?

— …dar trebuie să spun că ai o fustă foarte frumoasă.

Am netezit-o. Era una dintre cele mai frumoase fuste pe care le aveam, de fapt, dar mă simţeam destul de expusă în ea azi. Ca şi cum ar fi fost o zi de vineri obişnuită şi mă străduisem prea tare.

— Mulţumesc, am spus.

Am încercat, dar nu am reuşit să rostesc o vorbă care să arate că pot mai mult decât ţinuta mea.

Kaia şi-a scos portofelul.

— Mă duc să iau de băut. Ce ai vrea?

— O, ce drăguţ din partea ta!

Mi-am verificat ceasul şi am fost dezamăgită că încă nu era miezul zilei. Am comandat reticentă o apă minerală cu lămâie.

S-a ridicat şi Reuben odată cu ea.

— Te ajut!

— Mă descurc, a spus Kaia. Vorbiţi despre ce-aţi mai făcut.

Dar Reuben a insistat şi m-am trezit singură la masă.

Asta e, mi-am zis, ştergându-mi fruntea cu un şerveţel. *Ăsta e*

viitorul meu. Să conduc o afacere cu fostul meu soţ, care se întâlneşte cu o yoghină. Cu una dintre cele mai drăguţe. I-am privit întorcându-se de la bar. Reuben a cuprins-o de talie şi apoi s-a întors vinovat să verifice dacă am văzut.

Ăsta e viitorul meu.

Venise în birou după şase săptămâni de la despărţire, aparent pe punctul de a suferi un atac de anxietate.

— Eşti bine? îl întrebasem, privindu-l peste computer când se rezemase copleşit de unul dintre dulapuri.

Se întorsese cu o privire nervoasă.

— Am cunoscut pe cineva, izbucnise el, ghemuindu-se în uşa dulapului.

O pungă mare de nasuri roşii căzuse de pe raft în spatele lui şi el o ridicase, strângând-o la piept.

— Îmi pare atât de rău, şoptise. N-am prevăzut asta.

Venise spre mine ca un specialist în dezamorsarea bombelor care se apropie de dispozitiv, cercetându-mi frenetic expresia feţei. Lăsa în urmă o mică dâră de nasuri roşii, dar nu observase.

— Mă simt atât de prost să-ţi zic după ce abia ne-am despărţit, spusese. Vrei să stai jos?

Îi atrăsesem atenţia că stau deja.

Eram şocată de cât de puţin mă afecta. În mod ciudat, mă încerca mai degrabă curiozitatea decât gelozia. Reuben se vedea cu altcineva! Roo al meu!

— Eşti sigură că vrei să afli? mă întrebase.

Reuşisem doar să descopăr că iubita lui, Kaia, lucra cu jumătate de normă într-un bar cu sucuri în Glendale, că era instructoare de yoga, studia medicina naturistă, iar el era complet pierdut.

Am privit-o comandând băuturile. Nu era frumoasă în sensul evident, occidental, ceea ce într-un fel era şi mai rău. Pur şi simplu strălucea, într-un mod temperat, natural. Şi am simţit că e bună. Blândă şi Bună, în contrast clar cu mine – Nebună şi Întunecată. Reuben i-a apăsat vârful nasului şi a râs. Aşa făcea cu mine.

Ar fi fost mult mai uşor, m-am gândit cu vulgaritate, *dacă*

relaţia cu Eddie ar fi funcţionat. Chiar dacă Reuben ar fi îngenuncheat şi ar fi cerut-o pe Kaia în căsătorie, chiar aici, în bar, m-aş fi bucurat şi aş fi aplaudat, oferindu-mă probabil să le organizez nenorocita de nuntă.

Dacă m-ar fi sunat Eddie.

Stomacul m-a înţepat groaznic şi mi-am verificat telefonul, de parcă ar fi ajutat cu ceva.

Apoi am înţepenit.

Ce era asta… Era…?

O bulă de text. O bulă gri de text, care însemna că Eddie – cel adevărat, în viaţă, undeva în lumea asta – tasta un răspuns la mesajele mele. Am rămas perfect calmă privind ecranul, şi South Bank a dispărut cu totul.

— E minunat la Londra! a spus Kaia, aducând băuturile.

Nu! Pleacă!

— Uitasem cât de mult iubesc oraşul ăsta!

Am aruncat o privire, bula încă era acolo. Încă scria. Tremuram. Teroare, încântare. Teroare, încântare. M-am străduit să-i zâmbesc Kaiei. Avea un inel din cele care se pun la jumătatea degetului. Îmi cumpărasem şi eu unul cu ani în urmă, dar căzuse într-o toaletă publică de pe plaja El Matador{6}.

— Deci ştii Londra? am întrebat.

Bula încă era acolo.

— Am venit aici de câteva ori la cerere, a răspuns. Am fost jurnalistă într-o altă viaţă.

S-a înfiorat uşor şi am aşteptat, sperând că va continua. Pur şi simplu nu aveam nimic de spus.

(Ăsta! Ăsta era unul dintre acele momente despre care vorbisem cu doamna Rushby. Pierderea totală a sinelui. A manierelor, a sociabilităţii, a controlului.)

Bula încă era acolo.

— Dar mi-am dat seama că nu mă bucur de viaţa mea.

A făcut o pauză, amintindu-şi vremurile când nu se bucura cu adevărat de viaţa ei.

— Aşa că m-am concentrat pe ce mă interesa, adică nutriţia, ieşirile în aer liber, păstrarea corpului puternic şi liniştit. Am sărit de pe linia de viteză şi m-am pregătit să devin instructor

de yoga. E unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut vreodată.

— O, minunat! am exclamat eu. *Namaste*[7] în cinstea acestui lucru!

Pe sub masă, Kaia i-a luat mâna lui Reuben.

— Însă am suferit o traumă majoră acum doi ani şi atunci a avut loc schimbarea mai profundă.

Bula încă era acolo.

— Şi când am început să depăşesc toate acele lucruri, mi-am dat seama că nu e suficient să fiu conştientă doar de mine şi de nevoile mele. Trebuie să am un orizont mai larg; trebuia să-i ajut pe ceilalţi. Să mă dăruiesc în întregime, dacă nu sună prea evlavios.

S-a luminat la faţă.

— O, Doamne, sună *total* evlavios! a râs, şi mi-am amintit că nu e mai uşor pentru ea decât fusese pentru mine.

Reuben o privea de parcă Maica lui Hristos ar fi stat pe bancă, lângă el.

— Nu mi se pare deloc că sună evlavios, a comentat. Nu-i aşa, Sarah?

Am lăsat telefonul un moment şi l-am fixat cu privirea. Chiar mă ruga s-o ajut pe iubita lui să se simtă mai bine?

— Aşa că, pe scurt, m-am înscris ca asociat la Spitalul pentru Copii, a continuat grăbită.

Acum nu mai voia să vorbească despre ea.

— Mă ocup de strângerea de fonduri. Lucrez cel puţin o zi pe săptămână pentru ei. Cam atât despre mine.

— Îi admir foarte mult pe cei care strâng fonduri la CHLA[8], am spus încântată că în sfârşit aveam ceva în comun. Sunt oameni minunaţi şi foarte buni prieteni ai organizaţiei noastre caritabile. Bănuiesc că aşa v-aţi întâlnit, nu?

Kaia s-a uitat la Reuben, care a dat din cap nesigur. *E în regulă*, aş fi vrut să-i zic. *Sunt geloasă pe iubita ta, da, însă doar pentru că pare organizată. Nu pentru că te mai doresc, dragule*.

Partea neplăcută – m-am gândit, luându-mi iarăşi telefonul (bula se găsea încă acolo) – era că probabil mă îndrăgostisem mult mai profund de Eddie, pe care îl cunoscusem doar şapte

zile, decât de Reuben, cu care fusesem căsătorită şaptesprezece ani. Eu ar fi trebuit să mă simt vinovată, nu Roo.

Mi-am întors telefonul cu ecranul în jos pe masă, aşteptând să primesc mesajul lui Eddie, şi m-a cuprins o euforie terifiantă. Aşteptarea lua sfârşit. În câteva minute aflam.

Era clar că Reuben nu ştia cu ce să contribuie la conversaţie, deşi avea de ani buni o slujbă care îl învăţase să comunice în circumstanţe aproape imposibile. După o tuse neconvingătoare, a început să spună că nu poţi simţi gustul de clor în apa de la robinet de aici sau nu ştiu ce aiureală.

Telefonul a vibrat şi l-am înşfăcat. În sfârşit. *În sfârşit.*

Dar era un mesaj de la tata.

Draga mea, dacă încă n-ai plecat spre Gloucestershire, nu mai pleca. Bunicul a fost jefuit de noii îngrijitori. Ne-am dat bătuţi şi îl aducem la noi să avem grijă de el. O să-l găzduim în vechea cameră a lui Hannah. Te rog, nu-ţi anula călătoria ca să ne vezi pe noi. Te iubim (şi avem nevoie de tine...). Dar, dacă poţi să amâni pentru mâine, ne-am bucura. TATA x

M-am întors pe Messenger, uitând de Reuben, de Kaia, de toată lumea.

Niciun mesaj. Eddie încă era online, dar balonaşul dispăruse.

Am simţit că-mi cade faţa. Inima mea.

M-am străduit să mă uit la Kaia, care vorbea cu mine.

— Am văzut doi dintre Clovnii voştri Doctori într-un salon de oncologie acum câţiva ani, spunea.

Nu se poate întâmpla una ca asta. Unde e mesajul?

— Un băieţel bolnav, supărat şi enervat din cauza programului de chimio, s-a închis în el când au apărut oamenii voştri. S-a întors cu faţa la perete, pretinzând că ei nu sunt acolo.

— I-am explicat că asta se întâmplă des, a spus Reuben mândru. De aceea lucrează câte doi.

— Cât de *inteligent!* a zâmbit fericită Kaia. Lucrează împreună, în aşa fel încât copilul să decidă dacă vrea să participe. Corect?

— Corect! a răspuns el. Astfel, copiii deţin controlul.

O, Doamne! Cine erau comedianţii ăştia plictisitori? Şi unde

era mesajul meu?

— Deci s-a întors într-o parte şi clovnii au improvizat împreună, iar copilul n-a putut rezista. Adică *eu* nu mă puteam opri din râs. Când au plecat din salon, râdea non-stop.

Am dat din cap în silă. Văzusem asta prea des.

Disperată după ceva – orice – pe care să mă concentrez şi să nu fie Eddie, m-am apucat să povestesc despre prima dată când îl văzusem pe Reuben lucrând cu copiii, după ce se antrenase să devină Clovn-Doctor. Kaia mă privea în timp ce turuiam, sprijinindu-şi micuţa bărbie bronzată în mâna delicată, bronzată de asemenea, cu cealaltă ţinând mâna lui Reuben. În cele din urmă m-am oprit şi m-am uitat la telefon, imaginându-mi deja forma materială a răspunsului, lungimea mesajului, fundalul cenuşiu din spate.

Însă nu era acolo. Nu era acolo şi Eddie se deconectase din nou.

— Vreţi să mai beţi ceva? am întrebat, scoţând portofelul din geantă. Vin?

M-am uitat la ceas.

— E douăsprezece şi un sfert. Perfect rezonabil.

Mi-am încrucişat braţele şi mi-am prins coatele în palme în timp ce aşteptam la bar, fie ca să mă consolez singură, fie ca să rămân calmă – nu ştiam.

Peste douăzeci de minute, când singurul pahar de vin băut începuse să-mi ofere o uşoară amorţeală, Kaia s-a scuzat şi s-a dus la toaletă. I-am privit picioarele suple mişcându-se pe sub rochie şi am încercat să mi-o imaginez luându-l de la serviciu pe Reuben ca să meargă la cină sau la o plimbare de seară în parcul Griffith. Kaia venind la petrecerea noastră de Crăciun sau la grătar vara; luând prânzul cu părinţii lui drăguţi şi agitaţi la casa din Pasadena. Pentru că toate astea aveau să se întâmple. (*O alegere mult mai bună*, îmi imaginam că va spune mama lui Roo. Nu avusese niciodată încredere că nu o să mă întorc în Anglia cu fiul ei.)

— E adorabilă, i-am zis lui Reuben.

— Mulţumesc!

S-a întors recunoscător spre mine.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de prietenoasă. Înseamnă mult.

— Aveam nevoie unul de celălalt, am adăugat după o pauză, spre surprinderea amândurora. Acum nu mai avem. Ai cunoscut o fată drăguţă şi mă bucur pentru tine, Roo. Vorbesc serios.

— Da, a zis, şi puteam să-i simt bucuria din adâncul inimii.

Reuben parcă inspirase adânc şi prelung, cum trebuie să faci la începutul unui curs de yoga, dar nu mai revenise niciodată la ritmul normal.

— Uite… a început el.

Părea stânjenit.

— Uite, Sarah, eu… trebuie să-ţi spun că e-mailurile tale de ieri au fost cam ieşite din comun. N-ai fost… foarte profesionistă. Şi ai trimis documentele comitetelor fără să te consulţi cu niciunul dintre noi. Să nu mai menţionez că i-ai promis unui copil că-i trimiţi câţiva clovni de-ai noştri surorii sale, fără ca măcar să anunţi spitalul cu pricina. Am fost cam nedumerit.

M-a privit:

— Eşti bine?

— Sunt bine, doar obosită.

A dat din cap uşor.

— Atunci, strigă dacă ai nevoie de mine. Greşim atunci când nu urmăm protocolul.

— Ştiu. Trebuie să vorbim despre discursul pentru azil.

— Sigur, a fost el de acord. Acum?

— Nu putem să discutăm despre asta când e şi Kaia aici.

— Dar n-o va deranja, s-a încruntat el.

— Pe mine mă deranjează. Sunt chestii de afaceri, Roo.

— Nu, a spus Reuben delicat. Nu, e o organizaţie caritabilă. Nu afaceri. Şi Kaia înţelege. E un prieten, nu un duşman, Sarah.

M-am forţat să zâmbesc. Avea dreptate. Toţi, în afară de mine, aveau dreptate zilele astea.

Reuben şi Kaia au plecat peste patruzeci de minute. El a insistat să facem un plan pentru discursul dedicat azilului, deşi discutaserăm altfel. Şi am acceptat, cum aş fi putut să n-o fac? Cel puţin Kaia se oferise să stea afară cât am vorbit. („Nu, nu!”

spusese Reuben. „Nu e niciun secret.”)

Kaia m-a pupat şi apoi m-a îmbrăţişat., A fost o mare plăcere să te cunosc”, a spus. „O *mare* plăcere”.

Am răspuns la fel, pentru că într-adevăr nu exista nimic la femeia asta care să nu fie drăguţ.

După ce au plecat, mi-am închis telefonul, mi-am deschis laptopul şi am lucrat. Oamenii veneau şi plecau; salate cu ton şi chipsuri cu piramide tremurânde de maioneză; pahare cu vin, pătate de rujul de zi cu zi şi halbe cu bere din hamei. Afară, soarele era acoperit de straturi cenuşii. A plouat, a bătut vântul, soarele s-a reîntors. South Bank se usca; umbrelele erau scuturate.

În ziua a cincea a relaţiei noastre, m-am uitat la Eddie David şi mi-am zis că mi-aş petrece tot restul vieţii cu el. Mi-aş lua angajamentul chiar acum şi aş şti că nu voi regreta.

Vremea înăbuşitoare cedase în sfârşit şi o furtună se dezlănţuise în zona rurală, fulgerând, urlând şi nimicind totul deasupra acoperişului fermei lui Eddie. Stăteam întinşi în patul lui sub fereastra din tavan, pe care spunea că o foloseşte ca să privească cerul şi să verifice vremea. Mă aşezasem invers, iar Eddie îmi masa piciorul, privind dus pe gânduri cerul dezlănţuit.

— Mă întreb ce părere are oaia Lucy despre toate astea, a spus.

Am izbucnit în râs, imaginându-mi-o pe Lucy sub un copac, behăind nemulţumită.

— Furtunile din LA sunt nebune, am spus. Parcă am fi în Armaghedon.

— Cum te simţi ştiind că trebuie să te întorci? m-a întrebat după o pauză.

— Nesigură.

— De ce?

Mi-am rezemat capul mai sus, ca să-l văd mai bine.

— Tu de ce crezi?

Şi-a pus mulţumit piciorul meu sub cap şi a zis:

— Ei bine, vezi tu, asta e! Nu sunt sigur că vreau să te las să

pleci.

I-am zâmbit şi m-am gândit: *Dacă mi-ai cere să rămân, dacă mi-ai spune că putem să începem o viaţă nouă aici, împreună, aş rămâne. Chiar dacă te cunosc doar de câteva zile, chiar dacă mi-am jurat că nu mă întorc niciodată. Pentru tine, aş rămâne.*

Era aproape patru când mi-am strâns lucrurile să plec. Am deschis telefonul, deşi nu mai aveam niciun fel de speranţe. Însă primisem un mesaj de la un număr necunoscut.

stai departe de eddie.

Fără semne de punctuaţie, fără salutări, fără litere mari. Doar *stai departe.*

M-am aşezat la loc. L-am citit de câteva ori. Fusese trimis la ora trei fix. După câteva minute am hotărât s-o sun pe Jo.

— Vino la mine! a spus imediat. Vino direct la mine, scumpo! Rudi e la bunicul. Îţi dau un pahar cu vin şi apoi îl sunăm pe omul ăsta, pe ciudatul ăsta şi o să aflăm ce se întâmplă. Bine?

Ploaia se întorsese. Se dezlănţuise peste Tamisa ca într-o criză de furie pe fundal cenuşiu, torenţială, nimicitoare şi asurzitoare, exact ca furtuna pe care o privisem cu Eddie din pat. Am mai aşteptat câteva minute înainte să mă dau bătută şi să plec fără haină spre Waterloo.

19

Dragă Tu.

Ai început să-mi scrii mai devreme. Ce urma să-mi spui? De ce te-ai răzgândit? Chiar nu vrei să vorbeşti cu mine?

O să reiau de unde am rămas.

La câteva luni după ce am împlinit şaptesprezece ani, am avut un accident de maşină teribil pe şoseaua Cirencester. În acea zi mi-am pierdut sora şi viaţa – cel puţin viaţa pe care o ştiusem dintotdeauna. Pentru că după câteva săptămâni mi-am dat seama că nu mai puteam trăi acolo. Frampton Mansell. În Gloucestershire. Nici măcar în Anglia. Au fost nişte vremuri foarte întunecate.

Eram devastată şi l-am sunat pe Tommy. Locuia în LA de doi ani. „Urcă-te în primul avion”, mi-a spus şi asta am făcut. Pur şi simplu, a doua zi am plecat. Mama şi tata au fost atât de înţelegători, extraordinar de altruişti, încât să mă lase să plec într-un moment ca acela. Ar mai fi fost la fel de generoşi, dacă ar fi ştiut cum ne-a afectat familia? Nu ştiu. Dar, lăsând asta la o parte, au pus pe primul plan nevoile mele, iar a doua zi de dimineaţă eram la Aeroportul Heathrow.

Familia lui Tommy locuia pe South Bedford Drive, o stradă rezidenţială la fel de lată ca autostrada M4. Casa lor era o chestie ciudată în culori gri, care arăta ca o căsuţă spaniolă în simbioză cu o vilă georgiană. Era prima zi şi stăteam în faţa ei, bolnavă şi ameţită de căldură şi de schimbarea fusului orar, întrebându-mă dacă nu cumva aterizasem pe lună.

De fapt, se pare că aterizasem în Beverly Hills.

„Nu-şi permit să locuiască aici”, a comentat Tommy înverşunat când mi-a arătat împrejurimile. Aveau o piscină! O piscină în care puteai înota! Cu o terasă cu scaune şi mese, şi viţă-de-vie, şi trandafiri, şi flori tropicale care atârnau în valuri roz.

„Chiria este înfiorătoare! Nu-mi dau seama cum se vor descurca, dar mama adoră să le spună celor de acasă că Saks{9} *e magazinul de pe colţ”.*

Chiar dacă devenise aproape de nerecunoscut şi mai preocupată de haine, tratamente şi prânzuri la care cu siguranţă nu mânca

nimic, mama lui Tommy a fost suficient de amabilă încât să observe că am nevoie de o pauză. Mi-a spus că pot rămâne cât vreau şi mi-a explicat de unde să cumpăr iaurtul îngheţat cu nume exotic pe care Tommy îl menţionase în scrisorile lui. „Dar nu mânca prea mult”, mi-a zis. „Nu vreau să te îngraşi”.

Dincolo de grădinile cu garduri înalte şi gazon perfect se întindea un oraş care mă fascina. Nu o să uit niciodată când am văzut prima oară palmierii înşiraţi de-a lungul străzii şi înălţaţi spre cer. Firme gigantice, cu numele străzii care atârnau la semafor; kilometri întregi de clădiri micuţe şi îndesate, împodobite cu flori şi proiectate să reziste la cutremure. Tânguitul nesfârşit al avioanelor, saloanele de manichiură, munţii neregulaţi, valetul din parcare şi magazinele pline cu haine uimitor de scumpe şi de frumoase. Mă fascina totul. Săptămâni întregi am stat şi doar m-am uitat. La oameni, la luminile ca nişte ghirlande, la întinderea uriaşă de nisip auriu şi la Oceanul Pacific izbindu-se în fiecare zi de Santa Monica. Era un miracol. Era ca pe Marte. Şi de aceea era perfect.

La scurtă vreme după sosirea mea, mi-am dat seama că invitaţia lui Tommy de a rămâne nu fusese pură filantropie. Era singur. E adevărat, scăpase de sălbăticia implacabilă a colegilor, dar nimic legat de familia lui, de relaţia cu el însuşi sau de încrederea în umanitate nu se schimbase în bine. Primele semne ale conştientizării propriului corp, care apăruseră când a plecat din Anglia, se transformaseră acum în ceva mult mai întunecat. Nu mânca nimic sau mânca tot, făcea exerciţii de două sau de trei ori pe zi, iar dormitorul lui era plin de haine cărora nici nu le tăiase eticheta. Părea ruşinat când am intrat, ca şi cum o parte din el şi-ar fi amintit cine fusese înainte de toate astea.

Într-o zi l-am întrebat direct dacă e, de fapt, gay. Eram la Farmers Market, stăteam la coadă pentru tacos, iar Tommy deja începuse să îndruge minciuni că nu-i e foame. Îmi amintesc că stăteam acolo, făcându-mi vânt cu biletul de parcare, iar întrebarea a ţâşnit deodată din mine.

Nu ne aşteptam la asta. M-a fixat cu privirea câteva secunde, apoi a zis: „Nu, Harrington. Nu sunt gay. Şi ce naiba are asta de-a face cu tacos?” În spatele nostru, câţiva izbucniseră în râs. Tommy s-a închis în sine; m-am întors şi am văzut o fată, poate cu câţiva

ani mai mare decât mine, care râdea destul de evident. „Scuze", a spus cu accent londonez. „N-am putut să nu aud. Tu, prietenă" – a arătat spre mine încă râzând – „trebuie să mai lucrezi la abilităţile de comunicare".

Tommy a fost de acord.

Şi eu la fel.

O oră la masa şubredă, mâncând tacos, a dus la o prietenie de-o viaţă. Fata, pe nume Jo, era terapeut în frumuseţe la domiciliu şi locuia într-un apartament ieftin din apropiere. În următoarele luni, înainte să rămână fără bani şi să fie nevoită să plece în Anglia, ne-a forţat să ne întoarcem la un soi de fericire şi funcţionalitate cu care puteam merge mai departe. Ne-a făcut să vorbim – ceva la care eşuam destul de îngrozitor – şi ne-a obligat permanent să ieşim: la petreceri, la plajă, la concerte în aer liber. Jo Monk e arţăgoasă ca un porc-spinos, dar e o femeie de un curaj şi de o bunătate infinite. Îmi lipseşte teribil când nu sunt în Anglia.

În septembrie trebuia să mă întorc în Anglia să-mi termin examenele pentru nivelul A. Doar că nu puteam pleca. Când îmi sunam părinţii şi vorbeam despre întoarcerea mea, începeam să plâng. Mama devenea tăcută şi, în cele din urmă, tata trebuia să preia convorbirea din afara toaletei de la parter şi să spună glume. Mama făcea tot posibilul să pară optimistă – veselă chiar –, dar într-o zi a cedat, ca şi cum o clipă ar fi întors spatele propriei voci interioare: „Mi-e atât de dor de tine, că mă doare", a şoptit. „Îmi vreau familia înapoi." Ura de sine m-a lăsat fără cuvinte şi nici măcar nu am putut răspunde.

Într-un final, au fost de acord să-mi amân un an continuarea studiilor la nivel A, ca să mai rămân o vreme aici. M-au vizitat şi, deşi a fost o uşurare să-i văd, a fost îngrozitor de dureros că Hannah nu era acolo. Voiau să vorbească încontinuu despre ea, ceea ce mi s-a părut insuportabil. M-am simţit eliberată când au plecat.

Apoi l-am cunoscut pe Reuben, mi-am găsit o slujbă şi am decis că e timpul să devin o fiinţă pe care s-o respect. O să-ţi povestesc despre asta data viitoare.

Sarah

P.S. Mâine mă duc acasă să-i văd pe părinţii mei. Bunicul stă la

ei o vreme. Dacă eşti în Gloucestershire şi eşti pregătit să vorbeşti, sună-mă.

20

— Sarah!

Tata, care părea epuizat, m-a îmbrăţişat strâns.

— Slavă Domnului! a spus. Slavă Domnului că eşti aici! Mica noastră voce a calmului.

Mi-a oferit vin, pe care l-am refuzat. După întâlnirea de ieri, din South Bank, cu Kaia şi cu Reuben, şi după mesajul care mă avertiza în privinţa lui Eddie, mă dusesem la Jo şi băusem prea mult. Corpul meu mă informase de dimineaţă că o vreme nu mai tolera băuturi alcoolice.

— O, Sarah! m-a îmbrăţişat mama. Mă simt groaznic în legătură cu ultimele săptămâni. Îmi pare foarte rău!

Mama s-a scuzat mult pentru eşecurile ei, deşi nu făcuse decât să mă iubească şi să aibă grijă de mine din ziua în care mă născusem.

— Nu mai spune asta! M-am distrat de minune. M-ai văzut în Leicester. Nu eram fericită?

— Destul de fericită, presupun.

Nu eram încă sigură de ce nu le povestisem despre Eddie. Probabil fiindcă trebuia să vin acasă pentru comemorarea accidentului, nu să fac sex cu un străin chipeş. Sau pentru că începusem să-mi fac griji de când ajunsesem în Leicester.

Sau pentru că – mă gândeam acum, când îi înmânam nişte flori mamei – o parte din mine ştia deja că nu va funcţiona. Aceeaşi parte din mine care stătuse în faţa lui Reuben în ziua nunţii şi-şi spusese: O *să fie luat de lângă mine în cele din urmă. Exact ca Hannah.*

Mama a pus florile într-o vază, apoi a schimbat-o cu alta. După aceea a schimbat-o încă o dată.

— Vezi-ţi de treaba ta! mi-a zis, când m-a prins uitându-mă la ea. Sunt pensionară acum, Sarah. Mi-am câştigat dreptul de a-mi da cu părerea despre aranjamentele florale.

Am zâmbit, uşurată şi liniştită. Ultima dată când o văzusem pe mama, îmi păruse cumva fără putere, strivită, ca un carton aplatizat pentru reciclare. Ceea ce nu era în regulă deloc,

pentru că, în afară de momentele stranii de cădere, fusese incredibil de puternică în toţi anii de după accident. De fapt, numai rezistenţa ei mi-a alinat vinovăţia că am plecat pur şi simplu, lăsându-i în durere şi haos.

Astăzi, amândoi erau aşa cum îi ţinusem minte întotdeauna: blânzi, puternici, încrezători. *Şi uşor alcoolici*, mi-am amintit; mama îşi turna vin, chiar dacă urma să plecăm la restaurant. *Nu-i aşeza pe un piedestal. Ei doar s-au luptat cu lucrurile altfel.*

Am aruncat o privire spre tavan şi am coborât tonul:

— Cum a fost? Cum se simte?

— E o jigodie bătrână şi nenorocită, a spus mama direct. Şi am voie să zic asta pentru că e tatăl meu şi îl iubesc şi ştiu că a trecut printr-o perioadă grea. Dar nu există nicio îndoială – e o jigodie bătrână şi nenorocită.

— Este, a recunoscut tata. Ţinem scorul plângerilor pe care le-a făcut astăzi. Până acum am ajuns la treizeci şi trei, şi e abia unu fără un sfert. De ce nu bei?

— Sunt mahmură.

Mama a cedat.

— Vai, mă simt îngrozitor când vorbesc urât despre el! a spus. E imposibil de trăit cu el, Sarah. Ne înnebuneşte. Dar, dincolo de toate astea, îmi pare foarte rău. A fost pe cont propriu foarte mult timp. Duce o viaţă oribilă, închis în casă de unul singur, fără să aibă cu cine vorbi.

Bunica mea, o femeie atât de rotundă, încât părea aproape sferică în fotografii, murise din cauza unui infarct când avea patruzeci şi patru de ani. N-o cunoscusem niciodată.

— Ei bine, cel puţin vă are pe voi doi. Sunt convinsă că apreciază compania, chiar dacă nu pare aşa.

— Se poartă de parcă ar fi fost răpit de terorişti, a suspinat mama. Azi-dimineaţă, când i-am dat pastilele, chiar mi-a zis: „Nu pot să cred că m-ai târât în locul ăsta uitat de lume”. Era cât pe ce să-i pun capăt suferinţei.

Tata a râs.

— Te porţi ca un înger cu el, a comentat şi a sărutat-o tandru.

Mi-am mutat privirea, uşor dezgustată, foarte înduioşată şi,

de fapt, puţin geloasă. Părinţii mei încă erau atât de fericiţi împreună. Tata o invitase pe mama în oraş în fiecare zi, până când acceptase să se mărite cu el, o sunase, îi scrisese, îi trimisese cadouri. O luase la concerte şi-i dăduse voie să stea la masa de sunet cu el. Nu a lăsat-o niciodată baltă. Sunase întotdeauna.

Am întrebat dacă să mă duc sus să-l salut pe bunicul, înainte să plecăm la restaurant să luăm prânzul.

— Din fericire pentru tine, doarme, a spus mama. Dar sigur vrea să te vadă.

Eu am ridicat o sprânceană.

— Atât cât vrea vreodată să vadă pe cineva, am adăugat.

Ne-am aşezat afară, la Crown, chiar dacă nu era suficient de cald. Rafale de vânt îi ridicau părul mamei ca nişte flăcări roşii, iar tata părea împietrit sau poate beat, pentru că partea lui de masă o lua la vale. Pe câmpul care se ridica abrupt dincolo de cărare, o oaie se lăsase pe genunchi să pască printre urzicile înţepătoare. Am râs şi m-am oprit. Mă întrebam dacă o să mi se mai pară vreodată amuzantă o oaie.

— Povesteşte-mi despre treaba cu violoncelul, l-am îndemnat pe tata.

Pe drum, mama mă informase că începuse să ia lecţii.

— Aha! Ei bine, am băut câteva pahare cu Paul Wise toamna trecută şi mi-a zis că tocmai citise în ziar cum poţi să-ţi păstrezi mintea ascuţită la o vârstă înaintată, cântând la un instrument…

— Aşa că s-a dus până la Bristol şi şi-a cumpărat un violoncel, l-a întrerupt mama. Era groaznic la început, Sarah. Teribil! Paul a venit şi l-a ascultat…

— Şi nenorocitul doar stătea acolo şi râdea, a adăugat tata. Aşa că am exersat ca un nebun, apoi am găsit un profesor în Bisley şi curând o să ajung la Gradul Doi. Paul o să-şi înghită cuvintele.

Am ridicat paharul să propun un toast pentru tata, exact când o ciocănitoare a început să bată cu ciocul într-o parte a copacului. Mâna mi-a alunecat înapoi pe masă. Sunetul îmi

amintea atât de puternic de Eddie, de timpul petrecut împreună, încât nu mai puteam vorbi.

Zgomotul enervant revenise în stomac.

Părinţii mei au discutat despre bunicul, în timp ce eu mă uitam la o altă familie aşezată lângă nişte nemţişori-de-munte revărsaţi mai în josul grădinii. Părinţii respectivi arătau că ai mei: abia începuse tranziţia spre bătrâneţe; mai cărunţi, mai ridaţi, dar încă prezenţi în vieţile lor, fără să le evoci imaginea din trecut. Fiicele erau întocmai cum îmi imaginam că am fi arătat eu şi Hannah, dacă am fi stat azi aici. Cea mai tânără părea să insiste vehement asupra unui subiect oarecare şi am rămas uimită, imaginându-mi-o pe sora mea mai mică la maturitate. Ca adult, Hannah ar fi avut multe opinii, m-am gândit. I-ar fi plăcut o polemică serioasă, căci nu evita niciodată o luptă – genul acela de femeie care conduce comitete şi de care se tem în secret ceilalţi părinţi de la şcoală.

— Sarah?

Mama se uita la mine.

— Eşti bine?

— Sunt în regulă, am spus. Familia aia de acolo… am adăugat.

Mama şi tata i-au privit.

— O, cred că soţul e unul dintre prietenii vecinului nostru, a comentat tata. Patrick? Peter? Ceva cu P.

Mama n-a zis nimic. Ştia la ce mă gândesc.

— Vreau *asta!* am şoptit. Să pot sta la masă cu voi doi şi cu Hannah. Aş da orice să fim împreună aici. Să vorbim, să mâncăm…

Mama a lăsat capul în jos şi am simţit că tata s-a liniştit, cum făcea mereu când vorbeam despre Hannah.

— Şi noi am vrea asta, a zis mama. Mai mult decât puteam exprima în cuvinte. Dar din experienţă am învăţat că e mai bine să te concentrezi pe ce ai decât pe ce nu ai.

Un nor rarefiat a acoperit soarele şi m-au trecut fiorii. Îmi stătea în fire să reacţionez aşa. Să-i fac pe părinţii mei să se simtă stingheri, să le amintesc cum ar fi putut sta lucrurile.

Pe la şase îmi bătea inima, iar gândurile se risipiseră ca puful din coroana unei păpădii. Le-am spus alor mei, care m-au privit consternaţi, dar politicos, că mă duc să alerg.

„Un nou regim de exerciţii”, am zâmbit, sperând că vor accepta povestea asta.

Sătulă de mine, am urcat să mă schimb. Nu ştiam ce e mai rău: faptul că starea de adrenalină devenise atât de familiară sau că nu găseam o soluţie, în afară de a mă epuiza şi de a-i minţi pe cei care ţineau la mine.

Nu mai ştiu când te întorci în LA? mi-a scris Tommy chiar înainte să plec.

Plec spre Heathrow marţi dimineaţă, la 6:15. O să fiu silenţioasă ca un şoricel.

OK. Deci stai la noi luni noapte, da?

Dacă e în regulă. Luni am o conferinţă în Richmond; o să ajung la tine pe la 19:30. Dar, dacă nu vă convine, pot foarte bine să dorm pe canapeaua lui Lo. Îmi imaginez că tu şi Zoe v-aţi săturat de mine!

Nu, e în regulă. Zoe e în Manchester din nou. Deci nu stai aici duminică noapte?

Nu. De ce? Te distrezi cu o altă femeie?

Hm. Nu.

Foarte bine. Atunci ne vedem luni noapte, Tommy. E OK?

Totul OK. Deci luni dimineaţă te duci direct la conferinţă sau treci pe aici întâi?

M-am încruntat. Tommy şi Zoe fuseseră remarcabil de generoşi cu camera lor de oaspeţi la fiecare vizită; îmi dăduseră o cheie şi-mi ziseseră să folosesc apartamentul ca şi cum ar fi al meu. Şi, în afară de vremurile stranii când ne găteam unul altuia, nu cred că Tommy mă întrebase vreodată când vin şi când plec.

Urma să trec mai întâi pe la apartamentul tău, dar pot să mă duc direct la Richmond, preferi aşa? i-am scris.

Nu, a răspuns. *E în regulă. Ne vedem atunci. Şi să nu care cumva să-l cauţi pe Eddie cât stai acolo, bine? Nu-l vizita, nu alerga prin faţa uşii lui, nu aştepta în barul ăla. Ai înţeles?*

Am înţeles. Să ai un weekend plăcut, să-ţi distrezi iubita secretă, xx

Ai grijă, a scris. Apoi: *Vorbesc serios, Harrington. Să nu te duci la el ai auzit?*

Un moment m-am gândit că Tommy îmi trimitea mesaje pentru că *el* se întâlnea cu Eddie. Am luat în considerare posibilitatea asta câteva minute bune, până când mi-am dat seama cât de ridicol era.

Aş alerga până în Sapperton, în speranţa că o să-l văd pe Eddie? Ideea mă frământase câteva zile. Însă cine ştie dacă era aici, în Gloucestershire sau la Londra? Sau la mama naibii, în spaţiul cosmic? Şi ce aş face dacă chiar l-aş vedea?

Ştiam că o să alerg până în Sapperton şi că o să mă simt şi mai rău, dar nu puteam sau nu voiam să mă opresc.

Alergarea era aşa cum îmi imaginam că se simte o cădere nervoasă. Oriunde mă uitam, îl vedeam pe Eddie: privindu-mă printre crengi, stând pe o stavilă veche, plimbându-se prin lunca dintre braţele şerpuitoare ale râului. Şi în curând i s-a alăturat Hannah, care purta hainele din ziua aia, din ziua aia îngrozitoare.

Când mă apropiam de podeţ, am văzut o femeie mergând spre mine din direcţia Sapperton. Ea, cel puţin, părea reală: o haină de ploaie, păr strâns la spate, pantofi comozi. Până când s-a oprit brusc şi s-a uitat la mine.

Din motive pe care nu le-am putut înţelege, m-am oprit din alergat şi m-am uitat şi eu la ea. Ceva îmi părea familiar, deşi ştiam că nu o mai văzusem niciodată. Era mult prea departe ca să-mi dau seama câţi ani are, dar de aici părea mult mai mare decât mine.

Mama lui Eddie? Era posibil? M-am uitat insistent, dar n-am observat nicio asemănare evidentă. Eddie era bine-făcut, cu faţa rotundă, înalt, pe când femeia asta era extrem de slabă şi scundă, cu bărbia ascuţită. (Şi, chiar dacă era mama lui Eddie, de ce ar sta în mijlocul unei cărări, uitându-se la mine? Eddie spusese că e depresivă, nu nebună.) În plus, nici nu ştia că exist.

După alte câteva secunde, s-a întors şi s-a îndreptat spre

direcţia din care venise. Mergea repede, dar mişcările ei aveau o stângăcie spasmodică, specifică unui om care se mişcă greu. Observasem asta de multe ori la copiii care îşi reveneau după accidentări.

Am stat acolo multă vreme, după ce dispăruse din câmpul vizual.

Să fi fost o confruntare sau femeia pur şi simplu a decis să-şi termine plimbarea şi să se ducă acasă? La urma urmei, nu exista altă cale de la porţiunea aceea de drum: fie ocoleai câţiva kilometri spre Frampton Mansell, fie te întorceai şi mergeai drept spre Sapperton.

Am plecat spre casă. De câteva ori am fost convinsă că Eddie păşea pe alee, în spatele meu. Dar nu era nimeni. Până şi păsările păreau tăcute.

Nu suport asta, mi-am zis, când am sosit pe terasa alor mei, câteva minute mai târziu. *N-o suport.* Cum am ajuns aici din nou? Orbecăind în valea asta după cineva pe care l-am pierdut deja?

Lângă cuierul de la uşa din faţă era o fotografie înrămată cu mine şi cu Hannah pe câmpul din spatele casei. Eu stăteam într-o cutie de carton, Hannah lângă ea cu un buchet de flori în pumnul ei micuţ. Dârele de noroi şi rădăcinile florilor îi murdăriseră salopeta. Se încrunta la cameră, se încrunta cu o intensitate atât de caraghioasă, încât mă durea inima. M-am uitat îndelung la ea, la mica şi nepreţuita mea Hannah, iar sentimentul pierderii a devenit vâscos precum cleiul în pieptul meu.

— Îmi lipseşti, am şoptit, mângâind sticla rece a ramei. Îmi lipseşti atât de mult!

Mi-am imaginat-o scoţând limba la mine şi, când am dat nas în nas cu bunicul la capătul scărilor, plângeam.

Am încremenit.

— O! Bunicule!

N-a zis nimic.

— Tocmai am fost la alergat. Am venit să te văd după prânz, dar dormeai, aşa că m-am gândit…

Dar nu puteam. Nu puteam vorbi nici măcar ca să-l împac pe

bunicul. Stăteam acolo, sub ochii lui, în echipamentul pentru alergat, iar el, într-un halat pe care fusese prea slăbit ca să-l încheie cum trebuia; pe dedesubt, se vedea bumbacul uzat al pijamalei albastre vechi. Garniturile la margini erau bleumarin. Inima mi-era frântă. Bunicul era învăluit într-un miros de oboseală profundă. Plângeam în linişte; faţa mi s-a încreţit în jurul formei aplatizate a gurii. O pierdusem pe Hannah şi acum pe Eddie. Ştiam, nu mă mai puteam preface. Şi aici era săracul meu bunic care fusese pe cont propriu cincizeci de ani, de când bunica suferise un infarct şi murise în scaun, cu un sandviş cu şuncă în faţă. Acum trebuie să-şi fi făcut exerciţiile zilnice, pentru că avea un mergător în dreptul lui, însă niciunul dintre noi nu ştia ce să spună. Nici eu şi nici el nu aveam vreo idee.

— Vino în camera mea, a zis în cele din urmă.

I-a luat o vreme să se aşeze în fotoliul pe care mama şi tata îl pregătiseră pentru el. M-am folosit de timpul respectiv ca să încerc să-mi şterg faţa, apoi m-am aşezat pe marginea vechiului pat al lui Hannah.

La început m-am gândit că vrea să vorbească cu mine, să mă întrebe care-i treaba. Dar, bineînţeles, cu bunicul nu avea cum să se întâmple asta. Îmi simţise suferinţa, voia să mă ajute, însă nu putea. Aşa că stătea acolo, uitându-se pe fereastră şi, ocazional, la un punct de pe perete, lângă faţa mea, până când am început să vorbesc.

I-am povestit despre familia de la restaurant, când am luat prânzul, şi despre sentimentul de teamă pe care l-am resimţit în vale, chiar şi după atâţia ani.

— Nu există zi, i-am spus, în care să nu mă gândesc la Hannah. În care să nu-mi doresc s-o văd din nou, măcar cinci minute. S-o iau în braţe, înţelegi?

El a dat din cap scurt. Am observat că-şi întinsese aşternuturile şi reuşise să bată perna, înainte de plimbarea de pe hol. Eram impresionată, înţelegeam nevoia de ordine, chiar şi în mijlocul celui mai puternic haos.

— Apoi am crezut că s-a schimbat ceva, bunicule. Am cunoscut un bărbat aici, în Gloucestershire, când mama şi tata aveau grijă de tine.

Dacă nu mă înşelam, ridicase aproape imperceptibil o sprânceană.

— Continuă, te rog, a spus după ceea ce a părut o eternitate.

Am făcut o pauză.

— Să înţeleg că ştii că m-am despărţit de soţul meu?

Din nou, o aprobare lentă.

— Deşi a trebuit s-o trag de limbă pe maică-ta, mi-a răspuns. Când ai peste optzeci de ani, ceva îi convinge pe oameni că o să mori din cauza şocului dacă iei parte la veştile proaste.

A făcut o pauză.

— Vreau să zic cine din generaţia ta nu divorţează zilele astea? Sunt surprins că vă mai deranjaţi să vă căsătoriţi.

Un piţigoi albastru s-a învârtit pe hrănitorul care atârna afară, la fereastra camerei de oaspeţi, a ciugulit dintr-o gaură de nucă şi s-a învârtit din nou. Discuri caleidoscopice ale soarelui la apus se legănau pe locul de la fereastră unde Hannah îşi ţinea colecţia de arici de jucărie. În cameră era cald şi linişte.

— Spuneai că…

Nu spuneam nimic, aproape că am ripostat; dar era ceva în postura, în privirea lui, care îmi zicea că vrea să ştie. Că s-ar putea chiar să-i pese. Şi, dacă alegeam să vorbesc cu el, trebuia să mă aştept la o grenadă inopinată.

Aşa că i-am povestit tot. Din momentul în care am auzit râsul lui Eddie pe pajişte până la alergarea recentă de-a lungul canalului şi toate lucrurile disperate şi ruşinoase pe care le făcusem de când dispăruse.

— Din fericire, pe vremea ta ai fost scutit de înjosirea la care te supune urmăritul online, i-am zis. Nu e o experienţă plăcută. Nu-ţi aduce niciodată ce sperai.

Treaba asta, vorbitul cu o persoană tăcută, era prea terapeutică; nu mă puteam opri.

— Nu-ţi oferă niciodată control asupra situaţiei.

Mult timp, bunicul nu a spus nimic.

— Nu-ţi scuz acţiunile, a spus. Sunt stupide şi total inutile.

— De acord.

— Dar înţeleg, Sarah.

Am ridicat privirea; de data asta se uita fix la mine.

— M-am îndrăgostit de o femeie pentru care aş fi demolat clădiri, dacă aş fi putut. Am iubit-o până în ziua când a murit. Încă o iubesc, după atâţia ani. Chiar şi acum e dureros.

— Bunica!

S-a uitat în altă parte.

— Nu.

Un dulap mare al tăcerii părea să se fi deschis între noi. La parter, mama şi tata râdeau; zgomotele înăbuşite au făcut loc vocii lui Patsy Cline, care se revărsa din boxa tatii.

— Ruby Merryfield, a spus în cele din urmă bunicul. A fost iubirea vieţii mele. Toţi mi-au zis că nu pot să mă însor cu ea, aşa că n-am făcut-o. Avusese un iubit în tinereţe şi un copil. El a ajuns într-o familie adoptivă. Asta i-a frânt inima. Nimeni nu mai ştia, în afară de părinţii mei, pentru că, bineînţeles, tata era doctorul ei. Mi-a interzis să mă căsătoresc cu ea. Am purtat o luptă crâncenă, Sarah. Dar în final a trebuit să cedez, pentru că eram student la Medicină şi aveam nevoie de sprijinul lui.

A făcut o spirală tremurândă cu mâna.

— Aşa că n-am mai sunat-o şi m-am căsătorit cu bunica ta un an mai târziu. Am avut o viaţă frumoasă împreună cu Diana. Dar m-am gândit la Ruby în fiecare zi. Mi-a lipsit. I-am scris scrisori pe care nu am îndrăznit să i le trimit. Şi, când am auzit că a murit de gripă, am plecat singur la pescuit câteva zile, fiindcă eram bolnav de durere. Undeva, pe lângă Cannock. Era mult prea frumos. Mi-aş fi dorit să mă fi dus într-un loc urât.

Ochii bunicului erau înlăcrimaţi.

— Avea un râs, ca o păsăruică la început, abia apoi creştea în ceva atât de neelegant… Oriunde mergea, vedea bucuria din viaţă.

Bunicul şi-a apăsat exteriorul palmei – acolo unde pielea atârna şi era pătată – pe ochi. Lumina dispărea rapid din cameră.

— N-ar fi trebuit să renunţ niciodată la ea, a adăugat.

Piţigoiul albastru s-a întors şi l-am privit amândoi în tăcere.

— Nu-mi regret hotărârea în totalitate, a continuat. Cum ziceam, am ţinut foarte mult la Diana şi am jelit-o când a murit.

Şi, fără ea, nu le-aş fi avut pe mama ta şi pe sora ei, deşi, Dumnezeu ştie, mătuşa ta a fost o pacoste.

Pe ultimul soţ al mătuşii mele îl chema Jazz.

— Dar, dacă aş da timpul înapoi, n-aş renunţa, a continuat bunicul. Nu cred că iubirea trebuie să fie ca o explozie. Nu trebuie să fie dramatică, lacomă sau alte cuvinte stupide atribuite de scriitori sau de muzicieni. Dar cred că, atunci când ştii, ştii. Şi eu am ştiut, am renunţat fără niciun fel de luptă şi nu o să mi-o iert niciodată.

Şi a închis ochii.

— Acum trebuie să dorm. Şi nu, nu am nevoie de ajutorul tău. Te rog, poţi să închizi uşa când pleci? Mulţumesc, Sarah!

21

Dragă Eddie.

Cum nu mi s-a cerut să nu mai scriu, o să continui.

Se stabilise că o să mai stau în LA câteva luni, chiar dacă ar fi însemnat să pierd ultimul an de studiu la nivel A. *Nu-mi păsa: nu mă mai puteam întoarce.*

Aveam în total doi prieteni şi locuiam în „apartamentul pentru oaspeţi” dintr-o casă din Beverly Hills, cu piscină şi o menajeră permanentă. Singurul lucru care îmi amintea vag de casă erau platanii înşiraţi de-o parte şi de alta pe South Bedford Drive. Doar că nu semănau cu cei de acasă, pentru că fusese o vară aprigă şi, până să vină luna septembrie, deja erau uscaţi ca baconul prăjit.

Mama lui Tommy mi-a aranjat să fac curăţenie în casele prietenilor ei, ca să am câţiva bani de buzunar; era singura mea şansă, neavând viză. Am făcut curăţenie pentru familiile Steins, Tysons şi Garwins, iar în fiecare miercuri după-amiaza făceam cumpărături săptămânale pentru doamna Garcia, care mă implora să am grijă în permanenţă de copiii ei. A deranjat-o foarte mult că am refuzat-o. Nu înţelegea cum pot să comunic atât de bine cu copiii, şi totuşi să nu accept să am grijă de ei, iar eu nu puteam să-i explic motivele.

Credeam că ajunsesem la înălţimea maximă, dar am început să mă dezvolt din nou, pe orizontală şi pe verticală. Aveam sâni, talie şi fund. Prindeam formele pe care le am acum, presupun, şi încercam să aflu ce fel de femeie vreau să fiu. Puternică, am decis. Puternică, hotărâtă şi de succes. Fusesem prea mulţi ani papă-lapte, o singuratică timidă, un nimeni neputincios.

Într-o zi de noiembrie, fiica doamnei Garcia, Casey, şi-a rupt mâna la grădiniţă. Bona angajată a rămas cu fratele ei, iar eu am fost rugată să o duc pe fetiţă la spital cu un taxi. Doamna Garcia se grăbea să ajungă de la o conferinţă din Orange County. A insistat să-i duc fata la CHLA, chiar dacă era la kilometri depărtare – îi cunoştea pe oamenii de acolo, a spus; ţinea morţiş ca, în timp ce-o aşteaptă Casey să vadă un chip familiar.

Sărmana Casey! Era atât de speriată de durere; tot drumul din

Beverly Hills i-au clănţănit dinţii şi nu voia să vorbească cu doctorii. N-am putut suporta.

Îndată ce doamna Garda a ajuns, am plecat de la spital să caut un magazin de divertisment pe care îl menţionase cineva, lângă intersecţia dintre Vermont şi Hollywood. Voiam ceva care să o facă să râdă. Până să ajung acolo, am fost asaltată de un grup imens de copii care ieşeau din restaurantul mexican de pe colţ. Aveau baloane şi feţele pictate şi păreau să fie la milioane de kilometri de starea în care se afla Casey acum.

La puţin timp după ce au fost conduşi înăuntru de o mamă ce părea extenuată, a ieşit din magazin un clovn care s-a sprijinit de perete. Arăta epuizat. A scos din buzunar un pachet de ţigări şi o sticlă mexicană de bere, învelită într-o pungă de hârtie. Am râs când a deschis-o şi a luat o gură din ea, prelung, reconfortant. Era genul de clovn foarte amuzant fără să fie pictat pe faţă sau cu perucă, doar un băiat cu un nas roşu şi haine ciudate. Şi cu o bere ilegală.

— Nu e ceea ce pare, a spus când m-a văzut. Nu beau şi nu fumez la o petrecere de copii.

I-am zis să nu-ţi facă griji şi l-am rugat să mă îndrume spre magazinul de divertisment. A arătat în josul străzii Hollywood, spre un magazin plin de graffiti şi de picturi murale.

— Pot să vin cu tine? m-a întrebat clovnul. Sunt traumatizat. M-am antrenat cu Philippe Gaulier în Franţa. Ar trebui să fiu practician de teatru, nu animator pentru copii.

L-am întrebat care e diferenţa. S-a dovedit că era considerabilă.

— Uite ce e, i-am zis, oprindu-mă pe scările magazinului de divertisment. Dacă promit că nu spun nimănui că ai băut şi-ai fumat la o petrecere pentru copii, îmi faci o favoare? O favoare destul de mare?

Aşa că bietul flăcău, care probabil mirosea a ţigări şi a alcool a venit cu mine la Spitalul pentru Copii s-o viziteze pe Casey.

Pe când ne apropiam de salonul de la Urgenţe, am simţit că i se schimbă energia.

— Din acest moment sunt Franc Fromage. Nu-mi folosi numele obţinut, m-a înştiinţat, chiar dacă nu ştiam care era „numele lui obţinut”.

Franc Fromage a ajuns la patul lui Casey şi şi-a scos ukulelele. I-a cântat un cântec despre braţul ei rupt, iar fata, deşi încă speriată şi supărată, nu se putea abţine să râdă. Apoi a rugat-o să-l ajute să inventeze următorul vers, iar fetiţa se concentra atât de tare, încât a uitat unde se află şi cât de speriată era. Mai târziu i-a lăsat pe doctori să-i imobilizeze braţul.

Domnul Fromage mi-a spus că-i plăcuse foarte mult vizita. S-a entuziasmat atât de tare, încât a început să folosească tot felul de termeni teatrali şi psihologici pe care nu-i înţelegeam. Am fost salvată de o asistentă care întreba dacă Franc Fromage se va întoarce, pentru că toţi ceilalţi copii voiau să-l întâlnească pe domnul cu ukulele şi cu nas roşu.

Când am plecat în sfârşit, mi-a dat numărul lui de telefon şi – vizibil îngrozit mi-a spus că-i rămân datoare cu ceva de băut.

— Mă numesc Reuben, a spus grav. Reuben Mackey.

Aşa că l-am sunat şi am ieşit să bem ceva. Mi-a povestit că citise despre clovneria în spital de când mă cunoscuse şi se pare că era treabă serioasă, cu metodă şi studii. Un tip din New York înfiinţase prima organizaţie caritabilă în anii '80.

— Vreau să mă antrenez cu el, mi-a zis. Să-mi folosesc calităţile ca să-i ajut pe oameni, nu doar să-i fac să râdă.

Nu s-a întâmplat nimic în noaptea aceea. Cred că eram amândoi prea timizi, în plus, Tommy şi Jo ne urmăreau de la o masă de peste stradă, „în cazul în care se dovedeşte a fi un clovn care ucide oameni", cum a comentat Jo.

Apoi doamna Garcia m-a rugat să-l aduc din nou la spital pe Franc Fromage, pentru că lui Casey îi era îndepărtat ghipsul. El a acceptat, dar doar dacă îi făceam cinste din nou.

Nu numai că a ajutat-o pe Casey când i s-a scos ghipsul, dar a stat ore întregi cu ceilalţi copii de la Ortopedie. S-a oprit doar când şi-a dat seama că-i tremură mâinile de foame.

— Te rog, întoarce-te! l-a implorat una dintre asistente.

Problema era că nu-şi permitea să lucreze gratis. Locuia într-un apartament înghesuit împreună cu cineva, în Koreatown, şi nu putea câştiga niciun cent mai puţin.

— Ce-ar fi dacă aş strânge eu bani ca să lucrezi o zi pe lună? i-

am propus.

I-am povestit că lucrez pentru toţi oamenii ăştia bogaţi şi că se aflase repede ce se întâmplase la spital.

Şi aşa a început. Relaţia mea cu un clovn şi înfiinţarea organizaţiei noastre. El s-a dus la New York să se antreneze cu psihoterapeuţi, psihologi pentru copii şi practicieni de teatru. Apoi s-a întors şi ne-am pus pe treabă. El vizita copiii bolnavi şi eu stăteam în culise, strângând bani şi organizând, ceea ce mi se potrivea perfect. Voiam să mă implic – voiam mai mult decât ştia el –, doar că nu-mi doream să fiu în prima linie.

Mă pricepeam la asta. Reuben, de asemenea. Oamenii vedeau şi aflau ce făceam şi îşi doreau să le vizităm copiii bolnavi. Am mai angajat trei persoane; Reuben le antrena. Curând am înfiinţat mica noastră academie. Ne-am căsătorit, am închiriat un apartament în Los Feliz, lângă Spitalul pentru Copii. Peste câţiva ani au venit şi hipsterii, iar Reuben era în elementul lui.

Cât despre mine, aveam un scop, o direcţie şi nu-mi mai rămânea timp să mă gândesc la viaţa pe care o lăsasem în urmă. Aveam un bărbat pentru care trebuia să fiu puternică atunci când el era vulnerabil şi viceversa. Dragostea noastră se baza pe o nevoie reciprocă şi pe putere, aşa funcţiona perfect.

Mult timp am crezut că tipul ăsta de iubire e tot ce-mi trebuie. Când am promis să-l iubesc şi să-l respect pentru totdeauna, am vorbit serios. Dar, bineînţeles, m-am schimbat. Pe măsură ce anii treceau, el mi-a devenit dispensabil, aşa că echilibrul nostru a fost fatalmente distrus. Ţineam unul la celălalt, Eddie, dar, fără balanţa nevoilor, valorile nu se puteau echilibra. Incapacitatea mea de a-i oferi un copil a fost picătura care a umplut paharul. După accidentul de maşină nu mai suportam să stau lângă copii; nu făceam faţă gândului că un copil suferă. Ideea în sine de a aduce un copil pe lume – un copil lipsit de apărare, cum fusese odată sora mea – isca o furtună de sentimente dureroase.

Aşa că m-am mulţumit să ajut din culise copiii bolnavi. Era suportabil şi sigur. Atât puteam face, însă pentru Reuben nu era suficient. Îşi dorea să ţină în braţe propriul copil, mi-a spus. Nu-şi putea imagina un viitor în care asta nu era posibil.

Când a avut curaj să pună capăt relaţiei, mi-am dat seama că

habar n-am cum e să simţi dragostea. Dar, când te-am cunoscut pe tine, am aflat în sfârşit cum ar trebui să fie. Puţinele zile împreună nu au fost o aventură pentru mine şi cred că nici pentru tine nu au fost.

Te rog, scrie-mi!

Sarah

22

MESAJE NETRIMISE

Ai dreptate, Sarah. N-a fost doar o aventură. Şi n-a fost doar o săptămână, a fost o viaţă.

Tot ce ai simţit despre noi am simţit şi eu. Dar ar trebui să nu-mi mai trimiţi mesaje. Nu sunt cine crezi tu că sunt. Sau poate că sunt cine crezi tu că nu sunt.

Doamne, ce haos! Ce haos îngrozitor!

Eddie

Şters, 00:12.

23

După numai patru zile cu părinţii mei în Gloucestershire, m-am întors la Londra. Luam prânzul în Richmond cu Charles, membru în consiliul nostru de administraţie, apoi trebuia să ţin un discurs la conferinţa pentru tratament paliativ, unde el ajutase la organizare. Rămâneam la Tommy peste noapte şi începeam călătoria de opt mii opt sute cincizeci de kilometri spre Los Angeles dis-de-dimineaţă.

M-am aşezat în trenul spre Londra în linişte totală; nu ştiu dacă eram paralizată sau doar resemnată. Am discutat ce trebuia cu Charles la prânz şi la conferinţă am vorbit cu precizie, dar fără pasiune. Când am plecat, Charles m-a întrebat dacă sunt în regulă. Îngrijorarea lui m-a adus în pragul lacrimilor, aşa că i-am povestit despre despărţirea de Reuben.

— Te rog, nu spune nimănui! l-am rugat. Vrem să anunţăm cum se cuvine la următoarea şedinţă de consiliu.

— Sigur! a zis încet Charles. Îmi pare foarte rău, Sarah!

M-am simţit o mincinoasă fără scrupule.

Mâine, mi-am promis când eram în tren şi mă îndreptam spre centrul Londrei. Mâine o să redevin stăpână pe mine. Mâine o să mă îmbarc în avion şi o să mă întorc în LA, unde o să redescopăr amorţeala soarelui, încrederea şi cea mai bună versiune a mea. Mâine.

Trenul a oprit în gara Battersea Park şi mi-am rezemat capul de fereastra murdară, uitându-mă la îmbulzeala de pe peronul opus. Oamenii se înghesuiau să urce în tren, înainte să coboare cei dinăuntru. Umerii le erau rigizi, gurile încleştate şi privirea în pământ. Toţi păreau furioşi.

M-am uitat la un bărbat într-un echipament de fotbal în roşu şi alb, cu un costum îndoit peste braţ, care îşi croia drum până la tren. S-a dus spre băncile libere de pe peron şi am privit absentă cum îşi aranja cu grijă costumul într-o geantă. După o vreme, s-a îndreptat de spate şi s-a uitat la ceas, mi-a aruncat o privire, s-a uitat în altă pane, apoi şi-a tras ghiozdanul pe umăr.

Trenul s-a pus în mişcare iar şi am întors capul să-l urmăresc cum se îndrepta spre scările de la ieşire. Brusc am remarcat ce scria pe echipament. *Old Robsonians. Est. 1996.*

În speranţa că pe Google o să găsesc alt indiciu despre Eddie, încercasem de multe ori să-mi amintesc numele echipei lui de fotbal. Însă în afară de cuvântul „Old”, nimic nu se concretizase. Trenul a accelerat şi am închis ochii, concentrându-mă intens asupra amintirii trofeelor de fotbal ale lui Eddie. *Old Robsonians?* Asta scria?

Mi-am amintit degetul lui Eddie, ştergând o dâră de praf de pe vârful unuia din ele. Da! *Old Robsonians, The Elms, Battersea Monday.* Eram sigură!

M-am uitat pe fereastră, chiar dacă staţia dispăruse de mult. În spatele unei vechi fabrici de gaz, scheletul unei construcţii imense era acaparat de macarale ameţitoare.

Tipul juca în echipa de fotbal a lui Eddie.

Old Robinson footnalk, am scris, dar Google ştia ce caut. A apărut un website. Imagini cu oameni necunoscuţi. Trimiteri la întâlniri directe; rapoarte ale meciurilor; un articol despre turul lor în Statele Unite. (Acolo fusese? În State?)

În colţul paginii, m-am uitat la ultimele ştiri de pe Twitter: rezultatele meciurilor, ironii, mai multe poze cu oameni necunoscuţi. Apoi o fotografie cu un bărbat pe care-l ştiam. Era de acum o săptămână. Eddie, surprins într-un bar după meci, la o halbă cu bere, cu un individ în costum. *Eddie.*

După ce m-am holbat la poză mult timp, am selectat „Despre noi”.

Old Robsonians juca pe un teren artificial, chiar lângă gara Battersea Park, în fiecare luni seară. Partida începea la opt.

M-am uitat la ceas. Nu era nici şapte încă. De ce fusese acolo atât de devreme bărbatul acela?

La Vauxhall, m-am îndreptat cu paşi nesiguri spre uşa trenului, neştiind ce-ar trebui să fac. Nu exista nicio certitudine că Eddie era în Londra sau că juca în seara asta. Şi, conform website-ului, terenul artificial era în cadrul unei şcoli. Ori mă duceam direct pe teren să-l înfrunt cu tupeu, ori nu mă mai duceam deloc. Nu era ca şi cum aş fi trecut întâmplător pe-

acolo.

Uşile trenului s-au închis şi am rămas înăuntru.

La Gara Victoria am coborât şi am stat paralizată pe peronul aglomerat. Oamenii se împingeau şi se loveau de mine; o femeie mi-a spus în faţă: „Stai acolo ca o idioată nenorocită”. Nu m-am mişcat. Abia am observat, nu mă puteam gândi decât la posibilitatea ca, în nicio oră, Eddie s-ar putea să joace fotbal la câteva minute de locul în care eram.

24

Dragă Tu.

Astăzi este 11 iulie – ziua ta de naştere! Sunt treizeci şi doi de ani de când ţi-ai croit drum prin strălucitoarea desăvârşire a lumii, mişcându-ţi surprinsă pumnii înfricoşaţi prin aer ca nişte mici tentacule.

Ai intrat în lumina iubirii, caldă şi înceţoşată. „E prea mică”, am exclamat când m-au lăsat să te văd. Ţi-am simţit coastele fragile, fără de speranţă, în jurul inimii minuscule, care bătea. „E prea mică. Cum o să supravieţuiască?”

Dar ai supravieţuit, Hedgehog. Îmi amintesc şi acum revărsarea fantastică de iubire, care m-a luat complet pe nepregătite. Nu m-a deranjat că mama şi tata stăteau tot timpul cu tine. Îmi doream asta. Coastele tale voiam să devină puternice, să se întărească şi să se concentreze în jurul acelei mici lumini de viaţă din pieptul tău. Voiam să stai în spital luni, nu zile. „E bine”, mi-au zis iar şi iar mama şi tata. Tata mi-a făcut o prăjitură Banoffee pentru că mă temeam atât de mult pentru tine, încât plângeam. Şi totuşi, erai bine. Bătaia inimii continua zi şi noapte şi, anotimp după anotimp, tu ai tot crescut.

Ştiai că astăzi e ziua ta de naştere, Hedgehog? Ţi-a spus cineva? Ţi-a făcut cineva un tort, acoperit cu stele de ciocolată, cum îţi place ţie? Ţi-a cântat cineva?

Dacă nu, să ştii că eu am făcut-o. Poate m-ai auzit. Poate eşti cu mine acum, când îţi scriu scrisoarea asta. Chicoteşti, pentru că scrisul tău e mult mai îngrijit decât al meu, chiar dacă eşti mai mică decât mine. Poate eşti afară şi te joci în casa ta din copac sau citeşti revistele pentru fete în vizuina de pe Broad Ride.

Poate eşti peste tot. Ideea asta îmi place cel mai mult. Sus, acolo, printre norii rozalii. Jos, aici, în rouă de la răsărit.

Oriunde merg, te caut. Şi oriunde sunt, te văd.

Eu xxxxx

24

În ultima seară la Londra, m-am dus la un meci de fotbal cu echipe formate din şase jucători, în Battersea, în speranţa că-l voi găsi pe bărbatul pe care l-am cunoscut odată, un bărbat care nu m-a mai sunat.

Ce am făcut în noaptea aceea s-ar încadra undeva dincolo de limitele spulberate ale raţiunii. Cum stăteam în Gara Victoria, încercând să ajung la un acord cu mine însămi, mi-am dat seama că vreau prea mult să-l văd pe Eddie ca să-mi pese de consecinţe.

Şi acum iată-mă aici, înghesuită într-un colţ fierbinte, în cursa de la 19:52, London Bridge – Crystal Palace, prima oprire la Battersea Park. La nici două minute de mers, urma să găsesc terenul artificial şi acolo – stomacul mi se răsucea ca o clătită în februarie[10] – pe Eddie David. În echipament de fotbal, încălzindu-se pentru meciul de la opt. *Chiar acum.* Pasându-i unui coleg, întinzându-şi muşchii coapselor.

Corpul lui. Corpul lui real, fizic. Am închis ochii şi m-a lovit un val de dor.

Trenul încetinea deja. Sunetul ascuţit al frânelor, valul pulsatil al navetiştilor care mă împingea pe scări şi – deodată, terifiant – eram la Battersea Park Road. În spatele meu, strigătul amplificat al vânzătorilor de bilete, ecoul chitarei unui cântăreţ ambulant. Deasupra mea, geamătul şi suspinul podului de cale ferată şi norii albi, denşi, ca bezelele bătute. Iar în faţă, undeva pe un teren nepavat, Eddie David.

Am stat acolo ceva timp, respirând încet. Alte două valuri de pasageri s-au scurs în jurul meu. Un bărbat, îmbrăcat cu un tricou de fotbal în roşu şi alb, pe al cărui spate scria cu negru „PAGLIERO”, a sprintat pe alee către terenurile de fotbal, încercând să trimită un mesaj în timp ce alerga şi să-şi fixeze tibierele pe picioare. Geanta verde se legăna în jurul lui şi îl lovea în faţă, dar a continuat să alerge.

Omul ăsta îl cunoaşte pe Eddie, m-am gândit. *Probabil îl ştie de ani întregi.*

Pe măsură ce terenurile îmi apăreau în câmpul vizual, tot ce văzusem online s-a confirmat. Erau înconjurate din toate părţile de garduri înalte de sârmă, de poduri de cale ferată şi de clădiri. N-ai avea unde să te ascunzi. Şi totuşi, iată-mă aici, în toată înălţimea mea de un metru şi şaptezeci şi cinci, apropiindu-mă cu paşi mari, în bluza elegantă pentru conferinţă.

E cel mai îngrozitor lucru pe care îl voi face vreodată.

Dar picioarele mele şi-au văzut de drum.

Jucătorii de pe teren, mai aproape de mine, se încălzeau. Un arbitru alerga în ritm uşor spre centru, cu un fluier în gură. Totul se mişca încet, ca o casetă veche VHS care se bloca. Aerul mirosea a cauciuc murdar şi a fum de eşapament.

Picioarele mele şi-au văzut de drum.

„Întoarce-te şi fugi”, m-am sfătuit singură într-o şoaptă abia auzită. „Întoarce-te, ia-o la fugă şi o să uităm că s-a întâmplat”.

Picioarele mele şi-au văzut de drum.

În momentul acela mi-am dat seama că, în afară de PAGLIERO, nu mai erau alţi jucători de la Old Robsonians în tricou roşu şi alb. O echipă în albastru şi o alta în portocaliu erau pe terenul de lângă mine, iar pe celălalt, negru şi alb contra verde.

PAGLIERO şi-a pus tibierele înapoi în geantă. După o clipă s-a îndreptat de spate şi m-a văzut.

— Eşti un Old Robsonian? l-am întrebat.

— Da, unul foarte întârziat. Cauţi pe cineva?

— Pe toţi, presupun.

PAGLIERO avea zâmbetul unui băiat obraznic.

— Meciul s-a mutat la şapte. Am uitat. Ei au jucat deja.

— O!

Şi-a ridicat geanta.

— Dar vor fi acolo în curând, să bea bere după meci. Vrei să vii cu noi?

A arătat spre ceea ce părea un container de transport maritim.

L-am privit cu atenţie. Chiar *era* un container de transport maritim. Cât de tipic londonez! O berărie improvizată într-un

container nenorocit, fără ferestre.

— Te rog, vino! a repetat. Ne plac vizitatorii.

PAGLIERO părea prea dezorganizat pentru un violator sau un criminal, aşa că am mers cu paşi mari în spatele lui, vorbind despre nimicuri pe care nici măcar nu le auzeam. Nu mai răspundeam de mintea mea. Deci asta era în regulă.

— Pe aici, a spus PAGLIERO, ţinându-mi uşa decupată pe o parte a containerului.

M-am holbat ceva timp la spatele gol al unui bărbat, înainte să pricep ce se întâmplă. Înainte să-mi dau seama că mă holbam la spatele gol al unui bărbat, cu un prosop în jurul gâtului şi cu spatele la uşă, care cânta cu mult entuziasm şi cu prea puţin talent muzical. Alţi bărbaţi, mai îmbrăcaţi decât el, stăteau pe bănci, contrazicându-se despre meci. În jurul lor, o junglă de tricouri la mâna a doua, cu: „SAUNDERS”, „VAUGHAN”, „WOODHOUSE”, MORLEY-SMITH”, „ADAMS”, „HUNTER”.

Lângă uşă, unde, mi-am dat seama acum, trebuie să fi fost duşurile, tipul dezbrăcat şi-a pus nişte boxeri.

— O, nu! a spus ceva din adâncul meu, dar sunetul nu a ajuns pe buze.

În spate, în direcţia lui PAGLIERO, am auzit pe cineva râzând.

— Pags, a zis cineva, ai întârziat o oră.

Apoi:

— O, bună!

Am prins iar viaţă.

— Îmi pare rău! am şoptit, întorcându-mă să plec.

PAGLIERO, râzând, s-a dat la o parte să-mi facă loc.

— Bun venit! a spus altcineva din spatele meu.

Am ieşit afară împleticindu-mă şi întrebându-mă cum o să trec peste asta. Tocmai intrasem într-un vestiar plin de bărbaţi mai mult dezbrăcaţi.

— Hei, bună!

Tipul a venit după mine. El, cel puţin, era complet îmbrăcat.

Şi-a pus o pereche de ochelari şi în container s-a lăsat o linişte şocantă, întreruptă de râsete care credeam că nu se vor opri niciodată.

A scuturat din cap în direcţia uşii, ca şi cum ar fi spus: *Ignoră-i.*

— Sunt Martin, căpitanul echipei şi managerul. Tocmai ai intrat în vestiarul nostru şi, fiind o mişcare cam neortodoxă, cred că ai nevoie de ajutor.

— Am, am şoptit, strângând geanta.

El trebuie să fie Martin, care scrisese pe pagina de Facebook a lui Eddie.

— Am mare nevoie de ajutor, cred, dar nu sunt sigură că poţi să mi-l oferi.

— I se poate întâmpla oricui, a spus Martin blând.

— Ba nu.

— Nu, presupun că ai dreptate. În douăzeci de ani n-a intrat niciodată o femeie în vestiarul nostru. Dar Old Robsonians este o echipă modernă, deschisă inovaţiei şi schimbării. Să facem duş după fiecare meci e unul dintre cele mai vechi principii ale noastre, dar nu există motive să nu punem în practică lucruri noi – musafiri, poate o trupă live, chestii de genul ăsta.

Din container s-au revărsat hohote de râs puternice şi discuţii bărbăteşti. O panglică de aburi de la duş s-a desfăcut uşor în aerul de seară. Martin, căpitanul echipei, râdea de mine, însă cu bunăvoinţă.

— A fost o greşeală groaznică, am spus după ce am inspirat adânc. Îl căutam pe…

M-am oprit brusc. În spaima mea, uitasem complet de ce eram acolo în primul rând.

Sfinte Iisuse! Intrasem într-un vestiar în speranţa că o să-l văd pe Eddie David. Mi-am strâns tare braţele la piept, ca şi cum aş fi încercat să ţin la un loc bucăţile sfărâmate din mine. Ce aş fi spus? Ce aş fi făcut? S-ar putea să fie înăuntru, chiar acum, să se şteargă cu prosopul după duş, ascultându-i din ce în ce mai uimit pe colegii lui, care îi povestesc cum tocmai a dat buzna în vestiar o fată înaltă şi bronzată.

Greaţa mi-a răscolit stomacul. Ceva nu e în regulă cu mine. Mi-am dat seama. Ceva chiar nu e în regulă cu mine. Oamenii nu fac asta.

— Cauţi pe cine? Cineva de la echipa Old Robsonians? Sau

de la altă echipă?

— Old Robsonians, tocmai a spus, i-a zis PAGLIERO, care ieşea. Apropo, scuze! a adăugat. A fost foarte răutăcios din partea mea. Deşi i-ai făcut fericiţi pe băieţi. Unul dintre membrii fondatori a venit în vizită din Cincinnati şi crede că te-am angajat special ca să-i urezi bun venit.

M-am uitat în pământ.

— A fost o glumă grozavă, am şoptit. N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Şi am înţeles greşit. Nu căutam pe nimeni de la Old Robsonians, căutam…

— Pe cineva de la Old Robsonians, a vorbit Martin. Pe cine? Toţi sunt căsătoriţi! Ei bine, mai puţin Wally, dar el…

S-a oprit, m-a fixat cu privirea şi, chiar înainte s-o spun, am ştiut că asta va urma.

— Tu eşti Sarah? a întrebat în şoaptă.

— Hm… Nu?

Alţi doi bărbaţi au ieşit.

— E adevărat că…? a început unul, apoi m-a văzut. O, este!

— Domnii aceştia sunt Edwards şi Fung-On, i-a prezentat Martin, deşi mă privea în continuare. Eu hotărăsc care dintre ei ar trebui numit Jucătorul Nopţii. Te ajut să ieşi la stradă, a zis deodată, conducându-mă spre aleea de la intrare.

— La revedere! a strigat PAGLIERO, iar Edwards şi Fung-On, dintre care unul urma să fie Jucătorul Nopţii, m-au salutat.

Îi auzeam râzând, în timp ce se întorceau în container.

După ce au plecat, Martin s-a oprit şi m-a privit.

— Nu e aici în seara asta, a spus în cele din urmă. Nu joacă pentru noi în fiecare săptămână. E în West Country în cea mai mare parte a timpului.

— Cine? Scuze, eu…

Martin părea înţelegător, dar îmi dădeam seama că ştie exact cine sunt. Şi ştia exact de ce nu sunase Eddie.

— E în Gloucestershire, atunci? am izbucnit.

Lacrimi fierbinţi de umilinţă îmi inundau ochii.

Martin a dat din cap.

— El…

S-a oprit brusc, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc de

responsabilitatea faţă de echipă.

— Îmi pare rău, a spus. N-ar trebui să vorbesc despre Eddie.

— E în regulă.

Stăteam acolo, prăbuşită în ruşine. Voiam să plec, dar scârba de sine şi şocul îmi imobilizau picioarele.

— Uite, nu e treaba mea… mi-a zis rar, trecându-şi mâna peste faţă. Dar Eddie mi-e prieten de ani întregi şi… Nu-l mai căuta, bine? Sunt convins că eşti foarte drăguţă şi, dacă te ajută, nu cred că eşti nebună şi nici el nu crede, dar… opreşte-te.

— A spus el asta? Nu crede că sunt nebună? Ce-a mai spus despre mine?

Lacrimile mi se rostogoleau pe faţă şi cădeau pe betonul rece. Faptul că eram în situaţia asta sfida raţiunea. Aici, cu omul ăsta. Cu străinul ăsta, căruia îi cerşeam firimituri.

— Nu vrei să-l găseşti, a adăugat Martin în cele din urmă. Te rog, crede-mă! Nu vrei să-l găseşti pe Eddie David!

S-a întors şi s-a îndreptat spre container, strigând peste umăr că i-a făcut plăcere să mă cunoască şi că speră că nu m-a marcat pe viaţă ce am văzut înăuntru.

Un tren s-a zguduit pe podul de cale ferată care mărginea terenurile artificiale şi m-au trecut fiorii. Trebuia să mă duc acasă.

Problema era că nu mai ştiam unde e casa mea. Nu mai ştiam cu adevărat nimic, doar că trebuia să-l găsesc pe Eddie David. Indiferent de ce-mi zisese tipul ăla.

26

Mi-am pus pantalonii scurţi să mă duc la jogging. Era 3:09 dimineaţa, la fix şapte ore de când plecasem împleticindu-mă de pe terenul artificial de fotbal. În camera mea se simţea insomnia înţepătoare.

Sutienul sport, tricoul de alergare. Mâinile îmi tremurau. Adrenalina încă mi se concentra în broboane de apă pe corp, scurgându-se peste extenuarea dezgustătoare care probabil că zăcea dedesubt. Tommy trăsese grilajul la uşă când apărusem în echipamentul pentru alergare, după ce mă întorsesem de la fotbal. Îmi dăduse să beau ceva cald şi îmi ordonase să mă bag în pat.

— Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat pe terenul de fotbal, îmi spusese tăios, dar în nici cinci minute cedase şi bătuse la uşă, implorându-mă să-i povestesc ce se întâmplase.

— Îmi pare rău, îmi spusese blând când terminasem. Însă e foarte bine că ai recunoscut că e ceva… puţin în neregulă cu tine. Pentru asta e nevoie de curaj.

— Scrisorile, Tommy, toate scrisorile pe care i le-am trimis pe Facebook. Am sunat la atelier, i-am scris prietenului său, Alan. La ce *mi-a fost gândul?*

— Când nu primim un telefon, iese la iveală ce e mai rău din noi, a spus. Din noi toţi.

Am stat împreună în pat multă vreme. N-am prea vorbit, dar prezenţa lui m-a calmat cât să încerc să dorm.

— Îmi pare atât de rău! zisesem, înainte să se ducă în patul lui. Iar sunt o pacoste pentru tine. N-ar trebui să-ţi petreci viaţa salvându-mă pe mine.

Tommy zâmbise.

— Nu te-am salvat atunci şi nici acum nu te salvez, îmi răspunsese. Sunt aici pentru tine, Harrington – ştii că sunt, dar sunt convins că poţi să rezolvi asta. Eşti o supravieţuitoare. Unul dintre gândacii de bucătărie ai vieţii.

Aproape că reuşisem şi eu să zâmbesc.

Acum, trei ore mai târziu, încercam iar şi iar să-mi leg

şireturile, dar mâinile nu se coordonau. Totul era greşit.

Taxiul pentru aeroport era programat la ora cinci. Nu dormisem şi nici nu aveam de gând s-o fac. Era suficient timp pentru o tură de jogging, un duş şi împachetarea cadoului – un lămâi mic – pe care îl cumpărasem pentru Tommy şi Zoe, în semn de mulţumire. Doar mă duceam să alerg puţin; cât să mă ajute să dorm în avion.

M-am strecurat afară din dormitor, recunoscătoare că Zoe era plecată. Când Tommy se băga în pat, acolo rămânea, însă Zoe se trezea deseori foarte devreme să răspundă la e-mailurile din Asia, îmbrăcată într-un chimono elegant, din mătase gri. De mai multe ori mă surprinsese furişându-mă înainte de răsăritul soarelui, când ieşeam la alergat.

Deşi ştiam, aruncând o privire la ceas – 3: 13 dimineaţa –, că asta nu era o alergare. Asta era o problemă.

M-am privit în oglinda lui Zoe de pe hol, cu ramă din lemnul unui copac din fosta grădină din Berkshire a părinţilor ei. Zoe avea dreptate; slăbisem. Braţele-mi păreau subţiri şi faţa, mai suptă, ca şi cum aş fi scos un dop şi aş fi lăsat apa să se scurgă.

M-am întors, fiindu-mi ruşine să mă uit la mine, şi frică. Mă întrebasem adesea ce nivel de luciditate îşi păstrau bolnavii mintal, pe măsură ce starea li se deteriora. Cât de uşor puteau recunoaşte declinul? Cât de vizibilă era graniţa dintre realitate şi ficţiune, înainte să dispară complet?

Eram bolnavă?

Am trecut prin bucătărie pentru un pahar cu apă. Muşchii picioarelor zvâcneau nerăbdători. *În curând,* le-am spus. *În curând.*

M-am oprit în uşă. Poftim? Zoe? Dar era în…

— Iisuse! a ţipat femeia în bucătărie.

Am îngheţat. Era goală. Încă un străin dezbrăcat, la mai bine de şapte ore de când îl văzusem pe ultimul. Lumina artificială, portocalie, a felinarului stradal i-a scos în evidenţă sânii şi abdomenul când a ţâşnit, încercând să se acopere. Un şuvoi de înjurături i-a ieşit din gură.

M-am întors şi am pus mâinile la ochi. Apoi m-am întors din nou, căci mintea îmi dădea un indiciu vag: *Femeia asta nu mi-e*

străină.

— Nu te mai uita la mine! m-a repezit, deşi nu aşa de aspru.

Am simţit cum mi se destind cu neîncredere muşchii feţei, recunoscând-o în sfârşit pe prietena mea cea mai veche.

— O, Dumnezeule! am exclamat în şoaptă.

— O, Dumnezeule! a confirmat şi Jo, luând o boxă cu Bluetooth de pe masa de lucru a lui Zoe ca să-şi acopere părul pubian.

— Jo? am şoptit. Nu! Nu, nu! Spune-mi că nu e ceea ce pare!

— Nu e ceea ce pare, a bâiguit, înlocuind boxa cu o carte de bucate, după care a renunţat complet. Ţi-am zis să nu te uiţi la mine! a adăugat, lăsându-se în jos în spatele insulei de bucătărie.

Stăteam ca paralizată, până când un şuşotit nervos a izbucnit din cealaltă parte a bucătăriei.

— Sarah, poţi, te rog, să-mi aduci ceva să pun pe mine?

M-am întors în hol, fără cuvinte, şi am luat o haină din cuier. I-am dat-o şi m-am prăbuşit pe unul dintre scaunele lui Zoe.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Jo s-a ridicat, trăgând pe ea ceea ce s-a dovedit a fi o geacă imensă de schi. Doar a vociferat şi a suflecat manşetele să-şi scoată mâinile.

— Vrei şi pantaloni de schi? am întrebat tulburată. O cască de protecţie? Jo, ce *înseamnă* asta?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, mi-a replicat, încruntându-se cu repulsie la haină. Bogătani snobi! a adăugat, referindu-se probabil la cei cărora le plăcea schiul. Ce cauţi aici?

— Stau aici, am răspuns. Cum prea bine ştii. Mă duc să alerg, apoi plec la aeroport.

— E trei şi un sfert dimineaţa! a zis Jo printre dinţi. Nimeni nu aleargă la ora asta!

— Eşti goală în bucătăria lui Tommy! am ripostat. Nu începe!

Şi-a tras fermoarul.

— Incredibil!

Am inspirat adânc şi am întrebat:

— Jo, te culci cu Tommy? Cei mai vechi prieteni ai mei au o aventură? O să discutăm şi despre mine imediat! am adăugat înainte să mă întrerupă.

— Eram în vizită, a spus ea în cele din urmă. Tommy a zis că pot să dorm pe canapea.

— Mai încearcă! am răspuns. Mai încearcă, Joanna Monk! Tommy s-a dus la culcare la miezul nopţii, cel puţin aşa am crezut. Atunci nu erai aici. Dar acum eşti şi goală, pe deasupra, şi ştiu cât de mult îţi place pijamaua ta.

— O, la dracu'! a bombănit cineva.

Am ridicat privirea. Tommy stătea în pragul uşii, îmbrăcat în halat.

— Ţi-am zis că nu e o idee bună! i-a spus lui Jo.

— Voiam apă! Tommy, nu beau de la robinetul din baie, ştii doar!

Tonul ei era combativ, ceea ce însemna că se panicase.

— Şi ar fi trebuit să doarmă, oricum, nu să se furişeze să alerge!

A făcut semn cu capul spre mine.

Mi-am încrucişat coatele pe insula de bucătărie.

— În regulă, am insistat. Vreau să ştiu exact ce se întâmplă aici. Şi de când a început. Şi cum se justifică asta, având în vedere că Tommy e într-o relaţie serioasă.

Am făcut o pauză.

— Ei bine, şi tu la fel, Jo. Iartă-mă că mă interesează mai puţin Shawn.

Tommy s-a strecurat în bucătărie şi s-a aşezat în capul insulei, nici lângă mine, nici lângă Jo.

— Ei bine, vezi tu… a început, apoi s-a oprit.

Pauza s-a transformat în tăcere şi a plutit în aer ca o ceaţă. Şi-a privit mâinile şi i-a atras atenţia o pieliţă de la unghie. A ridicat mâna la gură şi a început să-şi muşte încet degetul.

— Şi vreau să ştiu de ce aflu abia acum, am adăugat.

Jo s-a aşezat brusc.

— Facem sex! a spus.

Tonul ei era probabil puţin mai ridicat decât era nevoie.

Tommy s-a înfiorat, dar n-a negat.

— Sarah, nu cred că te interesează aşa de mult Zoe, dar – ca să ştii – s-a culcat cu clientul ei. Directorul companiei pe care o reprezintă, ăla care face ceasurile de fitness. De-asta a plecat la Hong Kong. El a invitat-o. Pentru Tommy nu-i o dramă, a adăugat ferm. A venit la mine acasă în noaptea în care ea i-a zis, am băut prea mult şi… ei bine…

Tommy s-a uitat la Jo, ca şi cum ar fi spus *Pe bune*? apoi a ridicat din umeri şi a dat din cap, în semn de confirmare. Se îmbujorase de ruşine.

O altă tăcere lungă.

— Îmi pare rău, dar nu-i o explicaţie suficient de bună, am replicat. Cum adică „Am băut prea mult şi… ei bine"? Ştii, a te îmbăta nu înseamnă automat şi a face sex.

— Nu mai încerca să mă prinzi cu vorbele tale alambicate! a bombănit Jo.

— O, ai grijă cum te porţi!

A oftat.

— S-a întâmplat în noaptea în care-am luat cina toţi aici, a spus, evitându-mi privirea. Ramenul pe care l-ai făcut, Sarah. Te-ai dus să te culci, foarte supărată din cauza lui Eddie, şi eu am plecat acasă. Apoi Zoe i-a dat vestea lui Tommy şi el a ieşit furios din apartament, dar peste câteva minute şi-a dat seama că nu avea unde să se ducă. Aşa că m-a sunat, în loc să se întoarcă tot furios acasă. A luat un Uber.

Un zâmbet cu care nu eram obişnuită i-a luminat chipul. L-a privit, probabil ruptă între nevoia de a-i respecta intimitatea şi cea de a vorbi răspicat despre asta. De a confirma aventura.

M-am uitat la Tommy.

— Deci te-ai urcat într-un taxi spre Ilford şi… plănuiai să…

Am tăcut. Nici nu puteam s-o spun.

— Nu, a zis repede. Nici vorbă. Dar asta nu înseamnă că regret, a adăugat când zâmbetul lui Jo s-a şters.

— Înţeleg. Deci… e doar o… o aventură? Sau o chestie serioasă? am întrebat.

S-a lăsat o lungă tăcere.

— Îl iubesc, a zis Jo. Dar nu pot vorbi în numele lui Tommy.

El a privit-o aspru.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am spus, l-a repezit ea.

Deschidea şi închidea furioasă fermoarul unuia dintre buzunarele gecii de schi.

— Apropo, nu ţi-am zis, Sarah, pentru că nu am zis nimănui. Zoe i-a spus lui Tommy că poate sta aici oricât are nevoie, până când îşi găseşte unde să locuiască. Stă cu bărbatul ei sofisticat noaptea, aşa că Tommy poate să-ţi povestească în timpul lui liber. El crede că e foarte generoasă; eu cred că nu suportă să pară cea rea.

După un moment de gândire, am zâmbit. Asta, cel puţin, suna adevărat.

— Dar nu ea e problema aici, ci Shawn.

A încetat să mai tragă de fermoar.

— El e adevărata problemă.

— De ce? Ce a făcut?

— E vorba de ceea ce ar putea să facă, a comentat Tommy, observând încordarea lui Jo. E îngrijorată că o să transforme procesul pentru custodie într-un coşmar, dacă află că se întâlneşte cu altcineva. Aşa că o să se despartă de el, o să rezolve problema custodiei, fără să mă menţioneze. Apoi o să… ei bine, o să vedem ce se întâmplă cu noi, presupun.

Chipul lui Jo nu a trădat nimic, însă am văzut – chiar şi şocată cum eram, am văzut. Chiar era îndrăgostită de el. Şi fusese multă vreme. O îngrozea gândul că asta e doar o aventură. O reluare a legăturii. Sărmana femeie, abia dacă-i suporta privirea! O *să vedem ce se întâmplă cu noi* era departe de a fi suficient pentru ea.

Tommy, ca şi cum ar fi simţit, s-a dus lângă ea. Am observat-o că se uită în jos când el a pus atent mâna pe piciorul ei. O emoţie duioasă începea să-mi inunde gâtul.

— E un răzbunător nenorocit, a şoptit Jo.

Shawn era un teritoriu mai sigur decât sentimentele ei pentru Tommy.

— Nu trebuie să afle!

— Eu nu văd cum ar putea să câştige custodia, a recunoscut Tommy. E mai rău decât oricând – nu a venit să-l ia pe Rudi de

la şcoală, e drogat mai tot timpul şi chiar l-a lăsat singur acum câteva săptămâni. Rudi aproape a dat foc la apartament, încercând să-şi facă ceai. E la tatăl lui Jo astă-seară.

I-a aruncat o privire, dar Jo se închisese în ea, cum făcea de fiecare dată când se expunea prea mult.

Ceasul de perete, la modă, al lui Zoe arăta liniştit ora 3:30 dimineaţa.

— Deci asta e! a conchis Jo, neputând suporta tăcerea.

Şi-a pus mâinile pe blat, doi pumni mici şi încordaţi.

— Şi am reuşit să-mi deschid sufletul în mijlocul chestiei ăsteia! Îmi pare rău! a zis, întorcându-se pe jumătate către Tommy. Chiar nu mă deranjează dacă e doar sex, dragule. Uită treaba cu iubirea! M-am purtat prosteşte. Exagerez, doar mă ştii.

S-a aşternut o linişte inconfortabilă.

— Ar trebui să vă las singuri, am propus.

— Stai! s-a răstit Jo.

Am rămas suspendată pe jumătate de scaun.

— Nu mă pricep foarte bine la asta, a zis Jo.

Faţa ei avea culoarea cărămizilor.

— N-ar trebui să fiu lăsată să fac ce vreau. Dacă pleci, o să spun şi mai multe prostii.

M-am aşezat înapoi, zâmbindu-i lui Tommy în semn de scuze, dar era adâncit în propriile gânduri; sprâncenele lui erau implicate în ceva care depăşea cu mult puterile mele de interpretare. M-am uitat în altă parte. Mi-am aruncat privirea la colecţia de cărţi de bucate a lui Zoe, destinată femeilor nervoase. La poza cu ea şi Tommy, antrenându-se împreună în Kensington Gardens, la începutul relaţiei, când nu-şi putea lua mâinile de pe el.

Un autobuz de noapte a scârţâit pe Holland Park Road, la capătul străzii lui Zoe. Mă întrebam cine o fi noul tip. Unde o locui. Zoe părea incredibil de bogată pe lângă o sărăcie ca mine, dar tipul ăsta ar spulbera-o, cu tot cu apartamentul de două camere din Holland Park. Probabil era exorbitant de bogat şi de bine conectat. Şi – mai presus de orice – potrivit pentru Zoe. Potrivit într-un fel în care Tommy nu ar fi fost niciodată,

oricât l-a propulsat ea în carieră.

În cele din urmă, Tommy a inspirat adânc. S-a întors către Jo:

— Uite ce e, a zis încet. Te iubesc. Te iubesc, Jo! Doar că mi-am imaginat că îţi voi spune în… ei bine, alte împrejurări.

Jo, căreia bănuiesc că i se tăiase respiraţia, n-a răspuns nimic. Tommy şi-a trecut un deget pe marginea insulei de bucătărie.

— Eşti singura persoană cu care pot vorbi despre orice, întotdeauna. Îmi lipseşti când părăseşti camera. Chiar dacă-mi spui cam des că sunt un „nenorocit privilegiat”. Chiar dacă eşti tipul ăla de femeie înfuriată, care mă face să zic lucrurile astea de faţă cu Sarah.

Lui Jo i-a scăpat o urmă de zâmbet, dar tot nu putea să-l privească.

— Credeam că sunt fericit, a continuat Tommy, când m-am mutat prima dată aici. Dar nu eram. Nu eram fericit deloc şi n-am mai fost de ani întregi. Chiar dacă acum nicio lună am reuşit să mă conving că asta – s-a uitat în jur, la bucătăria imaculată a lui Zoe asta e ce-mi doream. Nu e. Îmi doresc să fiu eu. În propria-mi piele, râzând de-adevăratelea. Râd până îmi dau lacrimile cu tine, de mai multe ori pe săptămână. Cu Zoe n-am făcut asta niciodată.

Jo a rămas tăcută.

— Vreau să zic, uită-te la cariera mea! N-a fost niciodată suficient pentru ea că eram antrenor personal. Sunt convins că mi-a subvenţionat afacerea doar pentru că voia să spună lumii că partenerul ei conduce o firmă de consultanţă sportivă.

Jo aduna scame de pe haină, iar Tommy s-a aplecat şi-a oprit-o.

— Ascultă-mă!

— Ascult! a zis ţâfnoasă Jo.

După un moment, Tommy a râs.

— Nu pot să cred că avem discuţia asta cu Harrington în cameră. Asta e… Nu te simţi ofensată, Harrington, dar e oribil.

— Nu mă simt deloc ofensată. Şi, apropo, mi se pare adorabil. Chiar puţin ciudat.

Jo tot nu se relaxase.

— Scuze, a mormăit. Mi-e frică. Eu am… am mai mult de pierdut decât tine.

Tommy i-a luat mâna.

— Nu, nu ai. Eu… O, pentru Dumnezeu, poţi să *te uiţi* la mine, femeie nebună?

L-a privit reticentă.

— Sunt *aici,* Jo. În asta. Cu tine.

Adrenalina se potolise. Brusc stăteam într-o cameră cu cei mai vechi prieteni ai mei care îşi declarau iubirea unul altuia şi totul avea sens. Mi-am amintit lunile petrecute împreună în California şi m-am întrebat de ce nu m-am gândit niciodată la asta. Petreceau ore întregi împreună, mergeau în excursii, făceau surfing, preparau cocktailuri scârboase în garajul părinţilor lui Tommy. Poate că nu observasem pentru că fusesem prea adânc îngropată în suferinţă şi în vinovăţie. Sau poate pentru că pur şi simplu nu-mi imaginam doi oameni mai nepotriviţi unul pentru celălalt. Dar dragostea nu funcţiona aşa, îmi dădusem seama. Iată-i furişându-se: neîndemânatici, neajutoraţi, vulnerabili. Îndrăgostiţi şi incapabili să facă altceva decât să fie împreună, în pofida riscurilor.

— Ei bine… am zis rar.

Am zâmbit, iar zâmbetul s-a transformat într-un căscat.

— Asta o să dureze ceva timp, dar sunt fericită.

Jo s-a uitat fix la mâna lui Tommy, care o cuprinsese strâns pe a ei.

— Asta vreau şi eu, a spus. Să fiu fericită. Doar asta mă interesează acum.

Mi s-a strâns inima. Jo nu vorbea niciodată aşa.

Nu mă simţeam deloc încălzită, stăteam doar în pantalonii mei scurţi şi în vestă, dar în clipa aceea voiam ca momentul ăsta să continue la nesfârşit. Îi iubeam pe oamenii ăştia. Îmi plăcea că se iubeau în feluri pe care nu le cunoscusem niciodată. Îmi plăcea că fuseseră atât de disperaţi să se vadă, încât Jo intrase pe furiş când eu mă dusesem la culcare.

— Trebuie să mă duc să termin de împachetat, am zis. Aş fi vrut să mai stau.

— Bine.

Tommy a căscat în timp ce împingeam scaunul în spate.

— Cu toate că… Sarah. Trebuie să te întreb. Să ne facem griji pentru tine?

— Eu… vocea mi-a pierit. M-am cam speriat singură mai devreme.

— Şi pe noi ne-ai speriat, a spus Jo. Ai fost cam ciudată, drăguţo.

— Să înţeleg că ştii de fotbal?

A dat din cap că da.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Când am intrat în vestiar, am avut un moment oribil de luciditate. Parcă m-aş fi întors în sfârşit în pielea mea. Şi m-am speriat.

— Poate ar trebui să vorbeşti cu un terapeut, a sugerat Jo.

Ferapeut. Am zâmbit.

— Poate. Sunt destui în LA.

Încruntătura lui Tommy s-a îmblânzit.

— N-ai mai făcut niciodată ceva atât de deplasat, a spus. Să nu uiţi!

— Poate pentru că nu aveam un telefon mobil când l-am cunoscut pe Reuben, iar internetul abia dacă exista pe vremea aia.

— Nu… nu eşti nebună, Sarah! Dacă măcar jumătate din ce ne-ai povestit e adevărat, Eddie ar trebui să te fi sunat.

Am ocolit insula de bucătărie şi i-am îmbrăţişat pe amândoi. Prietenii mei, îndrăgostiţii.

— Mulţumesc, dragul meu Tommy, draga mea Jo. Vă mulţumesc că nu m-aţi părăsit!

— Eşti cea mai apropiată prietenă a mea, a vorbit Tommy. În afară de Jo, a adăugat repede.

Încă erau acolo când am revenit, peste patruzeci de minute, cu valiza. Mâncau felii de pâine albă prăjită, ceea ce Zoe n-ar fi tolerat niciodată. Arătau de parcă ar fi fost împreună de ani întregi.

Mi-am aşezat valiza lângă uşă.

— În regulă, atunci.

Tommy s-a ridicat.

— Harrington, încă un lucru înainte să pleci. Trebuie să recunosc că încă sunt suspicios în privinţa lui Eddie.

— O, amândoi suntem, Tommy. Amândoi.

A făcut o pauză.

— Eu doar… Pare o coincidenţă enormă că l-ai întâlnit fix acolo, fix atunci.

O pasăre şi-a încercat primul cântec confuz, într-un pom de lângă apartamentul lui Zoe.

— Adică? Ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Sigur că nu! Dar… gândeşte-te la ce făceai în ziua în care l-ai cunoscut. Comemorai accidentul mergând pe Broad Ride. Cred că ar trebui să te întrebi de ce era şi Eddie acolo. În ziua aia, dintre toate zilele.

Sprâncenele lui căpătaseră o viaţă proprie.

— Are ceva de ascuns?

— Sigur că… Nu. Nu, Tommy!

Am cântărit ideea un minut sau două, apoi am alungat-o complet. Nu era posibil. Sub nicio formă nu era posibil.

27

Dragă Eddie,

Îţi scriu să-mi cer iertare.

Am ignorat toate semnalele tale şi, în schimb, te-am asaltat. N-ar fi trebuit să-ţi scriu niciodată şi n-ar fi trebuit să te sun niciodată. Şi cu siguranţă n-ar fi trebuit să apar la meciul tău de aseară. (Bănuiesc că ţi s-a povestit.) Nu pot să-ţi zic cât de ruşinată sunt. Ştiu că nu mai contează acum, dar ultima fărâmă de mândrie pe care o mai am mă obligă să-ţi spun că, în mod normal, nu mă comport aşa.

Din motive pe care nu le înţeleg în întregime, întâlnirea noastră şi tăcerea ta ulterioară se pare că au scos la suprafaţă multe sentimente vechi legate de accidentul de maşină în care am fost implicată acum nouăsprezece ani. Cred că asta a contribuit la comportamentul meu nebunesc.

Sunt în Aeroportul Heathrow, pregătită de îmbarcarea în avionul spre LAX. Soarele străluceşte şi sunt cumplit de tristă că plec aşa, ştiind că n-o să te mai văd niciodată, dar şi uşurată că mă întorc acolo, unde am o slujbă solicitantă, prieteni, o şansă la o nouă viaţă, ca femeie singură. O să mă gândesc la ce s-a întâmplat şi de ce m-am purtat aşa cum m-am purtat cu tine. O să repar asta. O să mă repar.

Totuşi, trebuie să recunosc că mi-ai părut laş şi lipsit de respect, ignorându-mă aşa, şi sper că o să te gândeşti de două ori înainte să-i faci asta altei femei. Dar îţi accept alegerea de data asta şi accept şi faptul că s-ar putea să fi avut motivele tale.

În final, vreau să-ţi mulţumesc. Zilele petrecute împreună sunt printre cele mai luminoase din viaţa mea. O să le ţin minte multă vreme.

Ai grijă, Eddie, şi la revedere.

Sarah x

28

MESAJE NETRIMISE

Te rog, nu pleca! Nu pleca!

M-am oprit din scris ca să te sun, dar nu am reuşit. Probabil zbori acum. O să ies afară să mă uit la cer. Eddie

Şters, 10:26

PARTEA A II-A

29

— Bine ai venit acasă! a strigat Jenni, deschizând uşa din faţă.

După toţi anii în care zburasem peste Atlantic, tot nu reuşisem să controlez oboseala. Presiunea mi-a crescut în piept când am ieşit în lumina orbitoare a soarelui şi în căldura betoanelor, zigzagurile îmi mărgineau vederea în taxi, pe autostrada 110. Prima dată când venisem aici cu avionul, în 1997, fusesem convinsă în primele două zile că sunt grav bolnavă.

— Mi-a fost dor de tine, Sarah Mackey!

Jenni m-a tras şi m-a îmbrăţişat energic. Mirosea a mâncare gătită.

— O, Jenni, şi mie de tine! Bună, Frap! am spus, mângâindu-i câinele cu un picior obosit.

Frap – prescurtare de la Frappuccino, una dintre obsesiile lui Jenni – a încercat să-şi pună piciorul pe mine, cum făcea întotdeauna, dar m-am dat într-o parte la timp.

— O, Frappy! a oftat Jenni. De ce eşti atât de pornit să faci pipi pe Sarah?

M-am aplecat în faţă şi i-am strâns cotul.

— Ei bine?

Nu m-a putut privi în ochi.

— Testul de sarcină? Nu era programat astăzi?

— Nu, mâine, mi-a răspuns şi s-a întors. Sunt foarte agitată, deci cu cât vorbim mai puţin despre asta, cu atât mai bine. Intră, ia loc pe canapea!

Am intrat într-un refugiu cu un aer rece şi miros de ciocolată şi am observat că Jenni cumpărase o altă operă de artă. Asta înfăţişa silueta abstractă a unei femei însărcinate, realizată din mii de amprente minuscule. Un instructor la care apelase îi recomandase vizualizările pozitive în timpul procesului de fertilizare *in vitro;* asta trebuie să facă parte din reacţia ei. Tabloul atârna deasupra fotoliului confortabil pe care Javier îl folosea de la 17:15 până la 22:30, când mergea la culcare. Pe

bufetul care despărţea camera de zi de bucătărie era o prăjitură cu ciocolată, în două straturi, şi o sticlă de vin spumant rosé într-o frapieră.

Am zâmbit, extenuată şi aproape în lacrimi, când Jenni s-a dus în bucătărie şi a început să arunce cupe de îngheţată în blender.

— Jenni Carmichael, eşti foarte drăguţă şi foarte neascultătoare. Nu te plătim suficient ca să cumperi şampanie şi prăjituri.

Jenni a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi spus: *Cum altfel să-ţi urez bun venit acasă?*

A adăugat mai multe ingrediente în blender – câteva semănau cu alimentele – şi l-a pornit, ţipând ca să acopere zgomotul.

— L-am trimis pe Javier să joace biliard cu prietenii, ca să vorbim despre ce s-a mai întâmplat, a urlat. Şi nu te puteam întâmpina fără o orgie cu zahăr. Nu ar fi în regulă.

M-am trântit pe canapeaua enormă, cu perne răspândite precum nalbele, şi am simţit o uşurare atât de puternică, încât semăna cu durerea. O să fiu în siguranţă aici. O să reflectez, o să mă reechilibrez, o să merg înainte.

Jenni a oprit blenderul.

— Am ales aroma gumei de mestecat.

— Iisuse Hristoase! Serios?

Jenni a râs.

— Nu glumesc astăzi, a adăugat.

Peste câteva ore bune, după ce băuserăm shake-ul consistent, mâncaserăm mai multe felii din prăjitura gigantică şi ne înfruptaserăm dintr-o pungă mare de chipsuri din pită, m-am întins pe spate şi am râgâit.

Jenni a făcut la fel, râzând.

— N-am râgâit niciodată înainte să te cunosc, a recunoscut.

I-am dat un ghiont în picior, fiind prea balonată şi prea greoaie ca să mă mişc.

— A fost un ospăţ magnific! Mulţumesc!

— O, cu plăcere! a zâmbit, frecându-şi burtica. Sarah, eu n-ar

trebui să beau, dar tu trebuie să încerci nişte şampanie roz, bine?

M-am uitat fix la sticlă şi am avut o puternică senzaţie fizică de spaimă.

— Nu pot, am spus. Mulţumesc, draga mea, dar m-am îmbătat puţin cam tare cu Jo săptămâna trecută şi de atunci nu m-am mai putut atinge de băutură.

— Serios?

Jenni părea şocată.

— Nici măcar un păhărel?

Nu puteam. Nici măcar pentru ea.

Apoi i-am povestit tot. Chiar şi părţile îngrozitoare de la terenul de fotbal, când în acelaşi timp fusesem confruntată cu spatele unui străin, dar şi cu realitatea dură că-mi pierdusem minţile. Jenni şi-a exprimat mirarea, dezaprobarea şi a oftat, iar când i-am arătat ultimul mesaj trimis lui Eddie, chiar s-a ridicat. Nu m-a ridiculizat pentru nimic. Nici măcar n-a ridicat o sprânceană. Ca şi cum acţiunile mele fuseseră perfect justificabile, doar a încuviinţat empatică:

— Nu poţi să laşi o şansă la iubire să ţi se scurgă printre degete, a spus. Ai fost îndreptăţită să încerci tot, a zis, apoi m-a privit fix. Te-ai îndrăgostit de el, nu?

După o pauză, am dat din cap că da.

— Deşi n-ar trebui să te îndrăgosteşti doar după…

— O, las-o baltă! m-a întrerupt Jenni. Sigur că poţi să te îndrăgosteşti după o săptămână.

— Probabil.

Am apucat tivul bluzei.

— Oricum, vreau să mă întorc la ce ştiu. Vreau să câştig campania pentru un azil din Fresno, vreau să-l iau pe George Attwood în consiliu, în Santa Ana. E timpul să merg mai departe.

— Serios?

— Serios. Nu mai fac încercări să-l găsesc pe Eddie. De fapt, o să-l şterg de la prieteni pe Facebook. Chiar acum, de faţă cu tine.

— O! a spus Jenni, lipsită de entuziasm. Presupun că aşa e

cel mai bine. Dar e atât de trist! Am crezut că era alesul, Sarah.

— Şi eu.

— Să-l cunoşti chiar în ziua aceea, în locul acela – pur şi simplu a fost perfect. Îmi dă fiori pe şira spinării.

N-am zis nimic. Încercasem să uit ce-mi spusese Tommy. Explicaţia lui Jenni, pe de altă parte, era mai reconfortantă. O mare coincidenţă romantică, o sincronizare incredibilă. Asta funcţiona pentru mine.

I-am aruncat o privire.

— Eşti bine?

A oftat, încuviinţând.

— Sunt doar tristă pentru tine. Şi plină de hormoni.

M-am trântit înapoi lângă ea, cât aşteptam ca Facebook să-l găsească pe Eddie în lista de prieteni. Stomacul mi s-a întors pe dos.

— M-a şters de la prieteni, am şoptit.

Am reîncărcat pagina lui, în ideea că mi-ar fi arătat altceva. Nu. *Adaugă la prieteni?* mă întreba.

— O, Sarah! a murmurat Jenni.

Durerea mi s-a întors în piept, de parcă n-ar fi dispărut niciodată. Dorul fără sfârşit, ca o fântână adâncă, în care o pietricică ar putea cădea la infinit.

— Eu… Am înghiţit în sec. Cred că atunci, asta e!

În clipa aia Frappuccino a revenit la viaţă în forţă, când uşa de la intrare s-a deschis şi a intrat Javier.

— Bună, Sarah! a spus, salutând într-un mod ciudat, aşa cum făcea mereu, în loc să ofere o îmbrăţişare.

Javier avea contact fizic doar cu Jenni şi cu maşinile.

— Hei, Javier! Ce mai faci? Mulţumesc mult că ne-ai lăsat singure în seara asta.

Îmi simţeam corpul moleşit şi diform.

— Cu plăcere! mi-a spus, îndreptându-se încet spre bucătărie să-şi ia o bere.

Jenni l-a sărutat şi s-a oprit la baie.

— Ai avut grijă de fata mea? a întrebat.

S-a aşezat în fotoliu şi a deschis berea.

— Ei bine, mai mult ea a avut grijă de mine, am recunoscut.

Ştii cum e. Dar o să fiu alături de ea mâine, Javi. Pot să stau aici toată ziua, dacă are nevoie de mine.

Javier a luat o gură zdravănă de bere, privindu-mă cu reţinere.

— Mâine?

M-am uitat la el. Ceva nu era în regulă.

— Hm… da, am zis. Pentru rezultatul testului?!

Javier a pus sticla pe podea şi brusc am ştiut ce urma să spună.

— Testul a fost azi, a anunţat scurt. N-a mers. Nu e însărcinată.

Între noi răsuna tăcerea.

— Cred c-a vrut să vorbeşti tu despre propriile… a, probleme… mai întâi, a explicat. Ştii cum e ea.

— O… O, Dumnezeule! am şoptit. Javi, îmi pare atât de rău. Eu… O, Dumnezeule, de ce am crezut-o? *Ştiam* că e azi.

Am aruncat o privire spre baie.

— Cum se simte?

A ridicat din umeri, dar expresia lui mi-a arătat tot ce trebuia să ştiu. Era pierdut. Total nepregătit pentru situaţie. De-a lungul anilor, rămăsese o speranţă, iar sarcina lui fusese s-o facă pe Jenni să creadă în ea. Îl apărase de greutatea fricii pe care ea o ducea, primind astfel un rol activ. Acum nu mai exista nimic, iar soţia lui – pe care, în ciuda limitărilor emoţionale, o iubea cu fiecare celulă din corpul lui – era adâncită într-o fântână a suferinţei. El nu mai avea niciun rol, nicio speranţă de oferit.

— N-a vorbit prea mult. Tăcere *mormântală.* Nu cred că-şi dă voie să se gândească la asta. Nu încă, oricum. Credeam că o să-ţi povestească şi o să plângă, o să-şi exprime emoţiile, ştii? De asta am ieşit. În mod normal, când nu poate vorbi cu mine, vorbeşte cu tine.

— O, Javi, îmi pare atât de rău!

A sorbit din bere şi s-a cufundat iar în fotoliu, uitându-se pe fereastră.

Am privit spre uşă. Încă nimic. Ceasul de pe peretele din bucătărie ticăia ca o bombă.

Au trecut câteva minute.

— S-a dus la baie intenţionat, am spus deodată. Să se ascundă. Ştia că o să-mi zici. Ar trebui… ar trebui s-o scoatem de-acolo.

M-am ridicat, dar Javier era deja în picioare. Păşea uşor, cu umerii ridicaţi.

Am rămas în bucătărie fără niciun rost, în timp ce el ciocănea în uşa de la baie.

— Iubito? a strigat. Iubito, dă-mi voie…

După o pauză, uşa s-a deschis şi am auzit disperarea soţiei lui, prietena mea loială, care îşi amânase suferinţa ca să aibă grijă de mine. Jenni a rămas fără suflu când lacrimile şi deznădejdea au ţâşnit violent din interior.

— Nu pot suporta, a zis plângând. Nu pot suporta! Javi, nu ştiu ce să fac!

Apoi, sunetul insuportabil al suferinţei umane în stare pură, înăbuşit doar de bumbacul subţire al tricoului soţului.

30

După ce criza de isterie se potolise în sfârşit, Jenni se aşezase pe canapea, între mine şi Javier, şi se înfruptase metodic din tot ce încă nu mâncaserăm. Ignorasem ţipătul oboselii după drumul cu avionul şi rămăsesem cu ea până la miezul nopţii, mâncând feliile ciudat de subţiri de prăjitură ca să rămân trează.

Acum începea o nouă dimineaţă: luminoasă şi fierbinte, aşa cum o visasem, prima de când ajunsesem în LA. În ultima săptămână din Anglia, mă convinsesem că dimineaţa asta o să-mi ofere reînnoirea şi speranţa: un simţ al perspectivei pe care nu reuşisem să-l găsesc la Londra sau la Gloucestershire. Aş fi fost fericită. Cu un scop.

În realitate, mă simţeam balonată, inconfortabilă şi răcită după o noapte petrecută cu aerul condiţionat setat la o temperatură de îngheţ. M-am ghemuit în patul pentru oaspeţi al lui Jenni, prea epuizată ca să mă scol şi să-l opresc. M-am privit în oglinda din cealaltă parte a camerei. Eram umflată, albă, bolnavă. Înainte să-mi dau seama ce fac, m-am ridicat să-mi verific telefonul, poate că Eddie îmi răspunsese la mesajul de adio. N-o făcuse, desigur, iar inima mea s-a umplut de durere.

Adaugă la prieteni? întreba Facebook când m-am uitat pe pagina lui. Doar să verific. *Adaugă la prieteni?*

Peste o oră, tot în aşteptarea liniştii, am plecat să alerg. Încă nu era opt, iar Jenni şi Javier – de data asta – erau încă în pat.

Ştiam că alergarea nu e bună după un zbor transatlantic şi o seară cu zbucium emoţional. Ca să nu mai menţionez noaptea albă pe care o avusesem la Londra în seara dinainte sau termometrul de pe terasa lui Jenni, care deja gonea spre o sută de grade. Dar nu puteam să stau locului. Nu puteam să fiu eu însămi. Aveam nevoie să mă mişc atât de repede ca să nu se agaţe nimic de mine.

Trebuia să alerg.

După aproape trei sute de metri pe Glendale Avenue, mi-am

amintit de ce nu alergam în oraşul ăsta. La colţul cu Temple m-am clătinat, prefăcându-mă că-mi întind muşchii coapselor ca să mă agăţ de un felinar stradal. Căldura era sufocantă. M-am uitat la soare, estompat şi neclar azi, în spatele unui strat subţire de ceaţă marină. Am dat din cap. *Trebuia să alerg!*

Am încercat din nou, dar, când autostrada Hollywood se întrezărea în faţă, picioarele mele au cedat şi m-am trezit întinsă pe iarba unui teren de tenis municipal. Îmi era greaţă şi eram ameţită. M-am prefăcut că-mi aranjez şireturile şi am acceptat înfrângerea.

Auzeam undeva vocea lui Jo, care îmi spunea că sunt complet nebună şi că nu am *niciun* fel de respect pentru corpul meu. Eram de acord cu ea; eram de acord din toată inima, amintindu-mi cât de întristată şi de mâhnită mă simţeam când vedeam femei slabe gâfâind pe dealurile din Griffith Park pe căldura arzătoare.

M-am întors la Jenni, am făcut un duş şi am comandat un taxi. Jenni nu părea să revină la serviciu prea curând şi nu mai puteam sta acolo nicio clipă.

În drum spre birourile din East Hollywood, am plănuit discursul de săptămâna viitoare pentru directorii unei companii de aziluri din California. Eram atât de obişnuiţi ca serviciile noastre să fie solicitate de unităţile medicale în ziua de astăzi, încât eram puţin cam neexperimentată în arta vânzărilor. Vermont era blocat cu totul, aşa că am coborât la Santa Monica şi am traversat ultimele două cartiere pe jos, repetând discursul în şoaptă, în timp ce transpiraţia mi se prelingea pe spate.

Apoi: Eddie?

Un bărbat într-un taxi, prins în blocajele de circulaţie din Vermont, îndreptându-se direct spre biroul meu. Păr scurt, ochelari de soare, un tricou. Eram sigură că l-am recunoscut.

Eddie?

Nu. Imposibil.

M-am dus spre maşină. Bărbatul dinăuntru, despre care puteam să jur că era Eddie David, se uita confuz la puzderia de semne stradale şi îşi verifica telefonul.

Traficul s-a fluidizat în cele din urmă şi au început claxoanele. Eram în mijlocul unei străzi cu şase benzi. Chiar când să mă îndepărtez de taxi, am observat că tipul şi-a scos ochelarii de soare şi s-a uitat la mine. Dar, înainte să-i văd ochii, înainte să ştiu sigur dacă e el, a trebuit ori s-o iau la fugă, ori să mă las călcată de o maşină.

Eddie?

Mai târziu colegii m-au trimis acasă („Ne ocupăm noi, Sarah – du-te şi odihneşte-te"), dar, incapabilă să stau locului, am mers pe jos. Am rămas în aceeaşi intersecţie aglomerată cincisprezece minute, uitându-mă la maşini şi la taxiuri. Abia am observat că o ambulanţă aeriană a aterizat pe acoperişul Spitalului pentru Copii.

A fost el. Ştiam că a fost el.

31

Am mers cu Reuben în linişte, cu o cursă internă, până în Fresno. Afară, rămăşiţele unui soare ca untul se topeau peste nori; înăuntru, politeţea atârna între noi de un fir subţire. Mâine-dimineaţă urma să discutăm cu consiliul de directori al companiei care finanţa azilul, iar Reuben deja era furios pe mine.

Luni dimineaţă venise la birou cu Kaia şi ne strânsese pe toţi în sala de conferinţe. Nu prea fusese capabil să mă privească în ochi.

— Am veşti grozave! a început.

— O, minunat! a replicat Jenni.

Nu vorbea ca şi cum ar fi fost ea însăşi, dar se străduia.

— Cât am fost în Londra săptămâna trecută, Kaia i-a trimis nişte e-mailuri unui prieten mai vechi, Jim Burundo, care conduce mai multe şcoli private pentru copii cu nevoi speciale în LA. I-a povestit ce facem noi, i-a trimis videoclipuri, iar el a întrebat-o dacă o să începem vizitele regulate cu clovni-doctori!

S-a lăsat o tăcere scurtă.

— O… am exclamat în cele din urmă. Fantastic! Reuben, nu avem suficienţi practicieni să ne asumăm un astfel de angajament acum.

— Reuben, dragule, ar trebui să calculăm costurile şi să facem rost de un finanţator. Am nevoie… a adăugat Jenni.

Reuben a ridicat mâinile ca s-o întrerupă.

— Se autofinanţează, a spus mândru. Ne plătesc costurile sută la sută. Putem să luăm clovni-doctori noi şi să-i antrenăm, iar compania lui Jim va plăti tot.

Am ezitat puţin.

— Dar tot va trebui să mergem şi să vizităm şcoala, Roo. Şi să organizăm întâlniri. Şi un milion de alte lucruri. Nu putem doar să…

Reuben m-a întrerupt cu un zâmbet care exprima – şocant – un avertisment.

— Kaia a făcut un lucru extraordinar, a zis grijuliu. Ar trebui

să fii mulţumită! Ne extindem din nou!

Jenni părea prea epuizată ca să intervină.

Kaia a ridicat temătoare mâna, de parcă ar fi fost la şcoală.

— Chiar nu m-am aşteptat ca Jim să accepte imediat, a zis încet. Sper că n-am complicat lucrurile.

— O să programez nişte întâlniri ca să facem un plan, a intervenit Reuben. Dar momentan cred că-i datorăm un mare „mulţumesc” lui Kaia.

Şi, acestea fiind spuse, a început să aplaude.

L-am imitat cu toţii. *Viaţa mea,* m-am gândit. *Iisuse Hristoase, viaţa mea.*

Prima întâlnire avusese loc două zile mai târziu. Şi, chiar dacă totul părea că se va rezolva, chiar dacă, da, oamenii lui Jim vor finanţa tot, inclusiv pregătirea – *Sigur, doar spuneţi-ne ce vreţi să vă oferim –,* eram îngrijorată. Se întâmpla prea repede. Însă când am încercat să clarific cu Reuben azi-dimineaţă, se răstise la mine. Mi-a spus să fiu mai puţin corporatistă şi mai recunoscătoare.

I-am aruncat o privire când avionul se pregătea să aterizeze în Fresno. Adormise şi era umflat la faţă. Ştiam chipul acesta atât de bine. Genele lungi, negre ca miezul nopţii, sprâncenele perfecte, venele din văile adânci ale orbitelor. M-am uitat la faţa familiară şi am simţit un disconfort în stomac. *Trebuia să fi revenit la starea normală până acum,* m-am gândit, pe măsură ce avionul s-a întors în aer şi soarele auriu, a aruncat forme geometrice pe chipul lui Reuben. *Trebuia să fi fost bine.*

Mai târziu, după ce luaserăm cina la un *steak house* de lângă hotel, am ieşit şi am stat lângă piscina mică, probabil niciodată folosită. Era împrejmuită de un gard înalt, din metal, iar cele câteva şezlonguri erau pline de rugină.

Pentru prima dată mi-am dat voie să mă gândesc cum se cuvine la ce spusese Tommy despre Eddie săptămâna trecută. Ce putea să însemne că-l cunoscusem pe Eddie în locul acela, la ora aceea, în ziua aceea. Dacă avusese ceva de ascuns. La început păruse o teorie absurdă: Eddie ieşise în dimineaţa respectivă doar pentru că avea nevoie de o pauză fără mama lui

şi întârziase pe pajişte fiindcă dăduse peste o oaie. Ar fi greşit să interpretez ceva mai mult din întâlnirea noastră.

Însă problema era că începeam – în sfârşit – să înţeleg gândurile care îmi şoptiseră ceva la periferia conştiinţei în ultimele săptămâni. Începeau să formeze o imagine. Şi nu-mi plăcea ce văd.

M-am întors înăuntru la primul fulger luminos, răsfirat, care a căzut pe pământ din cer, incapabil să zdruncine senzaţia că se întrezăreşte o criză.

Întâlnirea din dimineaţa următoare a fost precedată de un tur al azilului.

La fel ca oricui, presupun, azilurile mi se păreau chinuitoare – la urma urmei, puţine locuri în viaţă tratau moartea cu o aşa certitudine. Dar purtam cea mai impasibilă expresie a mea; păstram mişcările necontrolate ale fricii adânc în interior; m-am asigurat că respir încet. Şi mă descurcam binişor, m-am gândit, până când am intrat în camera de zi, cu televizor, şi am văzut o fată în fotoliu, lângă fereastră.

Am fixat-o cu privirea.

Ruth? Era înfăşurată într-o pătură moale, albă ca varul şi îngrozitor de neîngrijită.

Ruth a ridicat privirea şi, după o pauză care a părut agonizantă, a zâmbit.

— O, Dumnezeule! a zis. Nu mă aşteptam la asta.

— Ruth!

Reuben s-a aplecat s-o îmbrăţişeze.

— Ai grijă! i-a spus încet. Se pare că oasele mele sunt fragile. Nu vrei să mă rupi în două. Ştii cât de amatoare e mama de un proces.

Reuben a îmbrăţişat-o tandru, apoi şi eu.

Ruth fusese una dintre primele noastre paciente, la începuturi, când eram doar eu cu Reuben şi abia auziserăm de clovnii-doctori. Fusese un copilaş micuţ, mereu în operaţii, şi ştiuserăm dintotdeauna că speranţa ei de viaţă – dacă ar fi supravieţuit – era foarte limitată.

Dar, Dumnezeule, ce se mai luptase fata asta! La fel şi mama

ei singură, care strânsese bani să meargă la Spitalul pentru Copii din LA pentru îngrijire neonatală, pentru că un doctor de acolo era un specialist renumit în boala genetică rară a lui Ruth. Atitudinea lor nu vom-accepta-un-nu-drept-răspuns ne-a obligat în mod repetat pe mine şi pe Reuben să ne continuăm munca.

Nu mi-am făcut un obicei din a mă întâlni cu copiii. Mi se părea mult prea dureros. Dar Ruth avea ceva la care nu puteam rezista. Chiar şi când slujba mea nu mai implica vizitele la spital, mă duceam s-o văd, pentru că nu puteam altfel.

Acum iat-o aici, la cincisprezece ani şi jumătate, învelită cu o pătură albastră, din lână, cu o lună imprimată pe ea, şi cu o perfuzie lângă fotoliu. Micuţă şi neîngrijită; cu părul ei subţire şi casant. Un moment am rămas împietrită, şocul încolăcindu-mi-se în jurul gâtului.

— Ei bine, ce surpriză plăcută! am spus, aşezându-mă lângă ea.

— Ce, că mă vezi ca un pui mort în azil? a întrebat.

Vocea îi era subţiată.

— Îţi plac mâinile mele? Vezi? Ca picioarele de pui. O, *haide* a zis, când am încercat să dezaprob. N-o să-ncerci să-mi spui că arăt ca o gagică sexy, nu? Dacă asta ai de gând, pleacă!

Pe buzele ei crăpate a apărut un zâmbet şi am simţit cum mi se rupe inima.

— Te-ai întors acasă, deci, a spus Reuben. În Fresno cel însorit.

— Mda. Am simţit că ultimul lucru pe care pot să-l fac e să mor undeva în apropiere de casă, a zis. Săraca mama este epuizată.

Şi, fără să ne aşteptăm, a început să plângă. A plâns în linişte, ca şi cum n-ar mai fi avut energie pentru sunete sau lacrimi.

— Chestia asta e oribilă, a spus. Şi unde sunt oamenii voştri? Unde e un nas roşu când ai nevoie de el?

— Suntem aici ca să discutăm despre asta, a răspuns Reuben, ştergându-i lacrimile cu un şerveţel. Dar, chiar dacă n-o să se întâmple, încercăm să-ţi aducem un Clovn-Doctor. Atât timp cât

nu te crezi prea mare.

— Nu mă cred, a răspuns slăbită. Oamenii voştri nu mi-au vorbit niciodată ca unui copil. Ultima dată când l-am văzut, doctorul Zee mi-a promis că o să mă ajute să scriu o poezie pentru priveghiul meu. E un artist al cuvintelor când nu se poartă ca un nemernic. Puteţi să-l trimiteţi pe el?

— O să fie primul lucru pe care o să-l discutăm la şedinţă, i-am spus. Sunt sigură că Zee o să vrea să te viziteze.

— Îi iubesc pe oamenii ăia, a zis Ruth.

S-a lăsat pe spate în fotoliu. Efortul de a vorbi cu noi îi consuma rapid energia.

— Au fost singurii fideli în toţi aceşti ani. Singurii oameni care sunt nişte nenorociţi mai mari decât mine. Să nu te simţi jignit! i-a zis lui Reuben. Ştiu că ai început de la clovnerie.

A zâmbit.

— Vrei să te ajutăm să te întorci în camera ta? am întrebat-o.

I-am strâns pătura mai bine. Aveam un nod mare în gât. Cum era posibil? Ruth, amuzantă, deşteaptă, cu coadă de cal roşcată şi cu ochi verzi ca pătrunjelul. De ce viaţa ei se termina exact aşa cum începuse? De ce nu putea face nimeni nimic?

— Da, a şoptit. Am nevoie de un pui de somn. La naiba, m-aţi făcut să plâng!

După ce am ieşit din cameră peste câteva minute, mi-am şters o lacrimă de furie, iar Reuben mi-a luat mâna.

— Ştiu, a spus. Ştiu.

După prezentarea în faţa consiliului, am luat o pauză de cafea pe o terasă însorită. Vicepreşedintele azilului m-a tras deoparte pentru mai multe întrebări.

Ar fi trebuit să mă aştept; ar fi trebuit să-mi dau seama din întrebările pe care le pusese mai devreme. Adeseori dădeam peste astfel de oameni care nu vedeau dincolo de nasurile roşii şi refuzau să vadă o diferenţă între practicienii noştri şi clovnii pentru petreceri.

— Treaba e că… spunea insul cu ochelari mici, bărbie tremurătoare şi aroganţă răsunătoare, echipa mea are în spate ani întregi de pregătire. Nu sunt sigur că-mi convine să lucreze

în jurul… ei bine, unor clovni.

Pasiunea care susţinuse prezentarea noastră se risipise. Simţeam o nevoie copleşitoare de-a scăpa.

— Oamenii dumneavoastră vor fi mereu responsabili de îngrijirea medicală a copiilor, am declamat.

M-am uitat la o pasăre din copacul de deasupra lui.

— Priviţi-i pe practicienii noştri ca pe orice alţi animatori în vizită. Singura diferenţă e că ei au trecut prin luni întregi de pregătire specială.

S-a încruntat uitându-se la cafea şi a zis că şi echipa lui e pregătită la cel mai înalt nivel, dar că nu trebuie să poarte haine stupide sau să care instrumente muzicale. Şi deodată – chiar dacă anii de experienţă în meserie m-au învăţat să nu mă supăr *niciodată* pe oameni ca el – m-am trezit că exact asta fac.

— Puteţi să vă concentraţi pe partea veselă a muncii lor, dacă vreţi, am zis. Dar nenumăraţi doctori şi asistente ne-au spus că au învăţat lucruri folositoare de la practicienii noştri.

Bărbatul a făcut ochii mari.

— O! a răspuns.

Soarele strălucea în ochelarii lui.

— Deci echipa noastră ar putea învăţa ceva de la o adunătură de actori şomeri?

Reuben, care stătea cu grupul principal, s-a întors.

— Nu asta intenţionez să spun, i-am răspuns.

Ne priveam ochi în ochi, ca şi cum ne-am fi duelat. Ce *făceam?*

— Vreau să spun – aţi fi înţeles, dacă m-aţi fi ascultat cu adevărat – doar că reacţiile unor profesionişti medicali sunt incredibil de pozitive. Dar ei au un minim nivel de smerenie.

— *Doamnă Mackey,* tocmai aţi spus ceea ce cred eu?

Reuben a venit repede lângă noi.

— Pot să ajut cu ceva? a întrebat.

— Nu cred, a răspuns bărbatul. Partenera ta de afaceri tocmai îmi spunea că echipa mea de îngrijiri ar putea învăţa una-alta de la clovnii voştri. Inclusiv smerenia, dacă îţi vine să crezi. Aşa că aştept un moment să asimilez asta.

— Domnule Schreuder… a început Reuben, dar a fost

întrerupt.

— Am o echipă de condus, a zis Ochelari Mici. O zi bună!

Pasărea de deasupra lui şi-a luat zborul spre stradă. Am privit-o şi mi-am dorit să pot dispărea cu ea.

— Ce naiba se petrece? a întrebat Reuben, imediat ce ne-am urcat în taxi.

— Îmi pare rău!

— *Îţi pare rău?*

Reuben era furios.

— Probabil tocmai ai distrus tot contractul. Ceea ce ar fi în regulă, Sarah, dacă ar fi vorba doar despre noi sau despre bani, dar nu e. Este despre Ruth. Şi despre toţi ceilalţi copii de acolo şi despre celelalte patru aziluri pe care le au.

Din partea din faţă a taxiului auzeam cu întreruperi o voce latinoamericană şi ritmuri *cumbia*. Am inspirat încet de câteva ori. Şi eu aş fi furioasă, dacă aş fi în locul lui Reuben.

— Pentru Dumnezeu, Sarah! a izbucnit Reuben. Ce *se întâmplă*?

Şoferul de taxi îşi terminase discuţia la telefon şi ne asculta cu interes. N-a fost foarte satisfăcut oricum, pentru că nu aveam nimic de spus.

— E vorba despre Kaia? a întrebat Reuben după o pauză lungă.

Se uita fix la traficul de pe partea cealaltă a autostrăzii.

— Pentru că, dacă e aşa, chiar trebuie să discutăm. Eu…

— Nu e despre Kaia, am zis. Deşi, dacă e să fiu sinceră, cred c-ar trebui să se retragă.

— Atunci, ce? Te comporţi aiurea de la o vreme. Sarah, am fost căsătoriţi şaptesprezece ani. Încă te cunosc.

— Nu, nu mă cunoşti.

O mamă cu doi copii au traversat strada în faţa noastră, la semafor. Copilul mai mic dădea din picioare în căruţ, iar sora lui dansa în faţa lor cu o trompetă de petrecere, mică şi strălucitoare, tu-tutuind din toate puterile. Avusese şi Hannah o astfel de trompetă. Uneori îmi sufla în ureche, dacă se trezea înaintea mea, şi ţipam din toţi rărunchii. Era într-o stare de frenezie şi alerga în jur, striga, sufla în trompetă şi râdea.

Când luminile semaforului s-au schimbat şi am pornit la drum, mi-am dat seama că plângeam.

Mai târziu, stăteam lângă fereastra murdară a porţii de îmbarcare, uitându-mă la avioanele care rulau în seara de culoarea ruginii. Telefonul mobil a sunat de trei ori până să-mi dau seama că era al meu.

— Jenni?

— O, Sarah, mă bucur că ai răspuns.

— Eşti bine?

— Lasă asta! Fii atentă, tocmai s-a întâmplat cel mai ciudat lucru.

Am aşteptat.

Reuben mi-a făcut cu mâna. Ultimii pasageri tocmai dispăreau din zona porţii.

— Sarah, tocmai l-am văzut pe Eddie! În clădirea noastră!

— Sarah! a strigat Reuben. Hai!

I-am făcut semn să aştepte, ţinând mâna în aer, ca şi cum aş fi aşteptat să fiu numărată.

— M-am uitat la poza lui de atâtea ori, a spus Jenni. N-aveam cum să-l confund. Vorbea cu Carmen de la recepţie, dar, când am ajuns acolo, plecase.

— O!

Mâna îmi încremenise prosteşte în aer, tot sângele scurgându-se în jos.

— A întrebat-o pe Carmen dacă eşti aici, apoi a plecat fără să lase niciun mesaj.

— O!

— Era el, Sarah! Sigur era el! M-am uitat la o poză imediat după aceea. Şi Carmen a zis că avea accent britanic.

— Jenni, eşti sigură? Eşti sută la sută sigură?

— Sută la sută.

— Bine.

— Sarah, ce naiba se întâmplă?

Reuben era din nou furios.

— Trebuie să plec, am spus cu greu. Trebuie să mă urc în avion.

22

Dragă Eddie.

La fiecare scrisoare pe care ţi-am trimis-o, ţi-am promis că e ultima.

Dar problema este că încep să mă întreb cine eşti cu adevărat. Prietenul meu Tommy m-a întrebat recent dacă m-am gândit că tu ai avea vreo legătură cu accidentul. Am respins ideea imediat, doar că acum nu mai sunt aşa de sigură.

Tu ai venit la mine la birou azi? Pe tine te-am văzut la semafor, pe stradă, săptămâna trecută? Şi, dacă da, de ce? Ce faci?

Eddie, tu ştii exact cine sunt? De ce nu m-am mai întors niciodată în Anglia? Tu eşti persoana care mă tem că ai putea fi?

Poate o să citeşti şi o să spui: Despre ce vorbeşte fata asta? De ce nu mă lasă în pace? E nebună?

Dar dacă nu te gândeşti la asta? Dacă ştii exact despre ce vorbesc?

Mă tot întreb, Eddie. Mă tot întreb.

Sarah

23

Fragment din *Stroud News Journal* 11 iunie 1997

Poliţia a identificat la începutul lunii un bărbat implicat în accidentul fatal de pe A419, de lângă Frampton Mansell. Ofiţerul John Metherell care a condus investigaţia a confirmat noaptea trecută că un individ de nouăsprezece ani din Stroud a fost arestat, sub suspiciunea de ucidere din culpă, după ce a condus periculos.

În urma accidentului, care a devastat o familie din localitate, s-a solicitat un control mai eficient asupra vitezei pe acest sector de drum izolat. Au fost exprimate nemulţumiri şi la adresa poliţiei, care nu a reuşit să facă nicio arestare până acum.

După accidentul din Gloucestershire, forţele de poliţie au căutat un individ – descris la momentul respectiv ca un bărbat aflat la sfârşitul adolescenţei sau de aproximativ douăzeci de ani – care a scăpat de la locul infracţiunii pe câmpuri sau pe poteci ascunse. Noile informaţii pe care forţele de poliţie le-au primit luni au dus la localizarea şi arestarea lui.

Până la ora intrării în tipar, SNJ *nu a obţinut confirmarea că suspectul a fost pus sub acuzare.*

34

Stăteam în patul de oaspeţi al lui Jenni, ascultând cum Javier îşi încărca afară camionul. La radio, un bărbat vorbea repede, în spaniolă, despre incendiul care mistuia dealurile secetoase din California. *El fuego avanca rápidamente hacia nosotros,* spunea. *Focul avansează rapid spre noi.* Când a pronunţat cuvântul „foc" şi-a înmuiat vocea, mângâind fiecare silabă ca o nouă flacără care se scurge pe o hârtie. *Fu-e-go.*

Jenni fredona un cântec al Dianei Ross în duş, dar ea nu cânta. Boilerul gemea. Pisica vecinilor de alături plângea ca un copil, ceea ce însemna că Frappuccino era afară, în curte.

M-am întors pe spate şi m-am frecat pe burtă.

Undeva exista un bărbat fără nume, la care mă gândisem nouăsprezece ani. Nu-i cunoşteam faţa sau vocea, nu aveam nimic mai mult decât numele de familie, dar întotdeauna ştiusem că l-aş recunoaşte când m-ar găsi. L-aş privi în ochi şi pur şi simplu aş şti.

De aceea Eddie David nu putea fi acel bărbat, mi-am spus. În plus, numele de familie nu se potrivea, aş fi simţit cine era din momentul în care l-aş fi întâlnit. Aş fi ştiut.

Focul avansează rapid spre noi.

Deodată m-am ridicat, am alergat la toaletă şi am vomitat.

— O mahmureală după o beţie în noaptea de dinainte de muncă!

Kaia păstra un zâmbet în ochii ei frumoşi şi am ştiut că nu mă judecă.

— Mă faci să mă simt bătrână, Sarah!

M-am ghemuit în faţa micului nostru frigider ticsit cu salate şi shaorma şi am închis ochii. Nu puteam să mănânc de prânz. Nici măcar nu eram în stare s-o găsesc.

— N-ar trebui să fii impresionată, am zis. Ar trebui să mă judeci. O merit.

M-am ridicat.

— Toţi am trecut prin asta, a spus Kaia.

Era aplecată peste ceva lângă fierbător, ca şi cum ar fi vrut să-l ascundă privirii mele. Am tras jalnic cu ochiul peste umărul ei şi, cum mă aşteptam, am văzut o salată apetisantă.

Mi-aş dori să nu fie atât de bună în relaţia cu mine, m-am gândit. *Sau, atât de al naibii, de grijulie.* Ascundea salata doar ca să nu mă simt eu prost. Mai presus de orice, îmi doream să nu fi fost în biroul nostru. Ieri venise cu scuza că are nişte revelaţii de împărtăşit cu privire la întâlnirea recentă pentru strângerea de fonduri de la Spitalul pentru Copii, dar astăzi nu mai exista nicio explicaţie. Doar îşi făcuse apariţia la ora zece şi se aşezase la un computer. Chiar şi Jenni era enervată.

M-am întors la birou cu un pahar cu apă într-o mână şi cu cealaltă tremurându-mi. Reuben şi Kaia au ieşit pe terasa micuţă de pe acoperiş să ia prânzul.

Am încercat să-mi citesc e-mailurile, dar, încă o dată, cuvintele erau lipsite de formă şi de consistenţă. Am încercat să beau apă, dar stomacul meu n-o accepta. *Gheaţă!* îmi spunea. *Apa trebuie să fie îngheţată!* M-am târât înapoi în bucătărie, doar ca să văd tava de gheaţă din congelator golită. M-am aşezat din nou la birou şi m-am uitat la soţul meu şi la iubita lui giugiulindu-se afară. Kaia se sprijinea de braţul lui Reuben.

— Nu pot! a zis cineva.

După o pauză mi-am dat seama că eu am fost. Eu vorbisem.

Aproape că am râs. Iată-mă, tremuram, îmi era greaţă şi eram ameţită, iar acum vorbeam singură la birou. Ce urma? Sunete de animal? O etalare a nudităţii?

— Nu pot! m-am auzit spunând după aceea.

Vocea venea dintr-o parte din mine pe care nu o puteam controla.

— Nu pot să fac asta. Nimic din toate astea.

M-am dus singură şi rapid în sala de conferinţe.

Opreşte-te! mi-am zis, închizând uşa în spatele meu. *Opreşte-te imediat.* M-am plimbat în jurul mesei, pretinzând că-i scriu cuiva; m-am uitat din nou la ei. Kaia l-a sărutat pe Reuben pe frunte. O pisică hoinară îi privea de pe acoperişul unei clinici Botox din apropiere. În spatele lor se înălţau zgârie-norii dispersaţi din centrul oraşului.

— Nu pot!

Opreşte-te!

Orice femeie ar fi fost tulburată să-şi vadă fostul soţ îndrăgostindu-se din nou, m-am gândit. Era în regulă să fiu supărată.

Doar că nu era vorba despre Reuben şi Kaia.

Focul avansează rapid spre noi.

Am încercat să opresc cuvintele care-şi făceau drum spre gura mea, dar nu aveam putere.

— Vreau să mă duc acasă, am spus.

Sala de conferinţe murmura încet.

— Opreşte-te! am şoptit.

Lacrimile fierbinţi usturau.

— Opreşte-te! Asta e casa ta!

Nu, nu e. A fost întotdeauna doar un loc în care te-ai ascuns.

Dar iubesc oraşul ăsta! Îl iubesc!

Asta nu înseamnă că e acasă.

Jenni s-a strecurat pe uşă.

— Sarah! a zis. Sarah, ce faci? Vorbeşti singură.

— Ştiu.

— E din cauza lui Reuben? Pot s-o rog pe Kaia să plece, dacă vrei. N-ar trebui să se comporte aşa.

Am inspirat prelung. Însă, cât am aşteptat cuvintele potrivite, Jenni a ieşit din cameră. M-am uitat prosteşte la spatele ei, dându-mi seama prea târziu ce avea de gând să facă.

Kaia şi Reuben au ridicat privirile. Jenni a spus ceva; ei au zâmbit şi au încuviinţat. Reuben fluiera când a intrat pe uşă, dar ceva din expresia de pe faţa lui îmi spunea că ştia ce urmează.

Nu, mi-am zis cu glas firav. *Nu asta e problema.* Însă Jenni se enervase deja. Stătea fix în capul mesei şi vorbea pe un ton pe care îl auzisem de trei, poate de patru ori în tot trecutul nostru.

— Kaia, suntem foarte recunoscători că ne-ai ajutat, dar cred că trebuie să clarificăm exact la ce proiecte ne ajuţi şi dacă există sau nu obiective greu de îndeplinit undeva în echipa noastră. Pentru că, dacă există, va trebui să aruncăm o privire. Nu e în regulă din partea ta să fii aici, ajutând zi de zi. Nimeni

n-a semnat pentru tine.

Linişte. Privirea lui Reuben s-a întors spre mine, vizibil şocată.

Kaia a devenit palidă.

— Sigur, a început, deşi ştiam că n-are idee ce să spună mai departe. Eu… ei bine, am încercat să ajut cu câteva lucruri de care Reuben trebuia să se elibereze… Şi asistenta lui Sarah, Kate, părea să…

Se juca întruna cu inelul aşezat la jumătatea degetului şi mi-am dat seama că-i tremurau mâinile.

Asta nu e nici problema, nici soluţia, mi-am zis. Eram atât de obosită. Disperat de obosită.

— Îmi pare rău! a zis Kaia după o pauză. N-am vrut să fiu impertinentă. Îmi dau seama că poate am venit pe aici prea des…

Ochii îi erau plini de lacrimi. Instinctiv am păşit în faţă, dar Jenni m-a oprit.

— Mă descurc, a spus, pasându-i lui Kaia un şerveţel.

Nu şi-a pus braţul în jurul ei. Mă uitam îngrozită şi fascinată cum prietena mea îşi direcţiona toată furia şi dezamăgirea spre femeia care plângea la masa de conferinţe.

Reuben era paralizat.

— Eu… am pierdut… Chiar mă ajută să vin aici…

Acum se enerva Kaia; un animal pe jumătate lovit.

— Îmi pare rău! Mă ajută. N-o să mai vin. Eu…

S-a îndreptat spre uşă.

Şi brusc am ştiut.

— Kaia! am spus încet. Aşteaptă o secundă!

A şovăit.

— Povestea pe care mi-ai spus-o în ziua când ne-am cunoscut, am zis.

I-a căzut faţa, cumva a devenit trasă şi flască, precum un cort căruia îi îndepărtezi stâlpii.

— Povestea despre băiatul din salonul de oncologie. Pe care l-a înveselit clovnul nostru.

Cortul s-a prăbuşit de tot şi a rămas o fiinţă umană demolată până la oase.

— Era copilul tău? am întrebat.

Reuben m-a fixat cu privirea. Kaia a inspirat încet şi adânc, apoi a încuviinţat.

— Phoenix, a răspuns. Era băiatul meu, da.

Am închis ochii. Sărmana!

— Cum ai ştiut? a întrebat Reuben şocat.

Când deschisesem e-mailul de dimineaţă, găsisem o scrisoare din partea unui cuplu, Brett şi Louise West. După patru luni de la pierderea fiului lor, reuşiseră în sfârşit să scrie; spuneau că suntem primii cărora li se adresau. *Vă mulţumim atât de mult.. Ultimele lui săptămâni au fost mult îmbunătăţite… Putem să vă ajutăm cumva organizaţia?… Ne-ar plăcea să facem voluntariat… Ar fi minunat să oferim ceva înapoi… Să ne facem utili…*

Mă făcuse să mă gândesc din nou la Kaia şi la motivul pentru care se afla aici. Nu eram convinsă că prezenţa ei se datora doar lui Reuben.

În urmă cu câteva zile primiserăm un telefon care ne anunţa că un copil cu care lucraserăm luni întregi era în remisie şi pregătit să plece acasă. Kaia, care nu-l întâlnise niciodată, a izbucnit în lacrimi. „O a doua şansă”, o auzisem spunându-i asistentei mele, Kate, care ne dăduse vestea. „O a doua şansă la viaţă. O, e ceva binecuvântat!”

Şi chiar era. Toţi ne bucuraserăm. Dar o observasem pe Kaia mult timp după ce toţi ceilalţi se întorseseră la lucru şi mă întrebasem dacă nu cumva în viaţa ei existase cineva care nu primise o a doua şansă.

După ce am observat-o cum încerca neajutorată să se justifice în faţa lui Jenni, devenise evident că băieţelul despre care îmi povestise în ziua în care ne întâlniserăm fusese al ei. Îşi pierduse copilul şi, odată cu el, o parte de neînlocuit din ea însăşi. Iar la un moment dat, când a fost capabilă să se dea jos din pat şi să respire, a intrat în sectorul nonprofit – exact ca părinţii care ne scriseseră astăzi, exact ca mine şi ca atâţia alţii – pentru că părea singura cale posibilă de a face din rău bine. De a merge mai departe.

— Îmi pare foarte rău! am zis.

A încuviinţat.

— Şi mie. Îmi cer iertare că am stat pe-aici prea mult. Eu şi partenerul meu ne-am despărţit anul trecut; nu am putut trece peste asta. Aşa că am fost… singură. Nu că ar fi problema ta, dar… îmi face bine, într-un fel, să fiu aici.

Am închis ochii. La naiba, eram atât de obosită.

— Am înţeles.

I-am privit cum au plecat. Jenni era prăbuşită la capătul mesei.

M-am îndreptat spre ea şi i-am pus mâna pe umăr.

— Încetează! am şoptit. Nu aveai de unde să ştii.

Jenni a clătinat din cap.

— Uite, Jen, sunt impresionată că ai fost dispusă să ne iei apărarea, mie şi echipei, aşa cum ai făcut-o. Ai fost politicoasă, ai fost drăguţă, i-ai oferit un şerveţel. Ce-ai fi putut să faci mai mult?

— Aş fi putut să tac, a spus.

Vocea îi era plină de vinovăţie.

— Aş fi putut s-o las în pace.

I-am frecat umerii, uitându-mă pe fereastră. A început să-mi tremure un picior şi m-am aşezat lângă ea.

— Cel mai rău e că eu şi Kaia suntem în aceeaşi barcă, a zis întristată. Amândurora ne lipseşte o parte din noi. Deşi ea chiar *a avut* un copil, Sarah, şi a fost luat de lângă ea şi… O, Dumnezeule, poţi să-ţi imaginezi?

În cele din urmă, când şi-a revenit, i-am zis că trebuie să plec.

— Cred că trebuie să merg la o clinică. Nu mă… Nu funcţionez foarte bine acum, nu?

— Nu, a zis Jenni direct şi aproape am zâmbit. Dar cum o să te ajute un doctor? N-o să-i ceri medicaţie, nu?

Am făcut o pauză.

— Nu, am răspuns. Doar vreau să… vorbesc.

S-a încruntat.

— Ştii că poţi să vorbeşti cu mine, nu?

— Ştiu. Şi îţi mulţumesc din nou, am zis. Pentru mai devreme. Ai avut intenţii bune.

Jenni a oftat.

— O, ştiu. O să-i fac cea mai mare prăjitură. Din legume, pudre verzi sau altceva. O să iasă grozav!

Câteva momente mai târziu, uşa clădirii s-a închis cu un clinchet în spatele meu. Am simţit puterea înăbuşitoare a unui prânz de iulie arzător şi m-am sprijinit de tocul uşii. Voiam să dorm, dar nu suportam tăcerea lui Jenni şi a lui Javier. Voiam să stau în aer răcoros, dar nu mă puteam întoarce la muncă. Voiam…

Am îngheţat.

Eddie. Îl voiam pe Eddie. Dar în adâncul minţii mele ceva trebuie să fi dat rateu, pentru că el era acolo.

Acolo.

Chiar vizavi, pe Vermont Avenue. Aşteptând să se schimbe culorile semaforului. Fixându-mă cu privirea.

Nu!

Da.

Am rămas blocată. M-am uitat fix la el. Un autobuz Metro roşu s-a strecurat între noi şi mi s-a părut că au trecut ore. Când autobuzul a dispărut, Eddie încă era acolo. Încă mă fixa cu privirea.

Mă uitam la el şi mă simţeam paralizată. S-a lăsat o linişte ciudată, odată cu traficul fulgerător care s-a pornit între noi. Culorile s-au schimbat şi un pieton conturat de-o lumină albă m-a invitat să merg spre el, dar nu am făcut-o, pentru că el venea spre mine, fixându-mă în continuare cu privirea. Purta pantaloni scurţi, aceiaşi din ziua în care ne cunoscuserăm. Aceiaşi papuci. Pocneau pe strada fierbinte, iar deasupra lor se legănau aceleaşi braţe care mă cuprinseseră ca pe un cadou când dormeam.

Eddie venea spre mine. De peste mări şi ţări, de peste stradă.

Până când s-a întors brusc şi s-a retras pe partea cealaltă.

Semnul pentru pietoni indica o mână roşie ridicată; numărătoarea a pornit de la trei, doi, unu şi circulaţia s-a reluat. Eddie m-a privit peste umăr, apoi a pornit repede în josul străzii.

Când s-au schimbat din nou culorile semaforului şi am traversat în fugă, dispăruse pe Lexington Avenue. Stăteam la colţ, între Lexington şi Vermont, şocată de proporţiile sentimentelor mele. Chiar şi acum, după săptămâni de umilinţă.

Nimic nu se schimbase. Încă eram îndrăgostită de Eddie David. Doar că acum ştiam – nu mai puteam nega – exact cine e.

M-am îndreptat spre clinică.

Soarele se cufunda încet peste partea de vest a oraşului. Sub mine, străzile strălucitoare păreau să gonească direct spre orizont, pierdute într-o ceaţă tremurătoare. Elicopterele împărţeau cerul cu păsările de pradă, înfruntând curenţii de aer; călătorii bătătoreau în lung şi-n lat drumurile imprimate ca nişte cicatrici în coasta dealurilor.

Am stat aici două ore. Mai mult, probabil. Singură, pe banca mea favorită de lângă observatorul din Griffith Park. Cei mai mulţi turişti dispăruseră, stresaţi să plece înainte să se lase întunericul. Mai rămăseseră doar câţiva, dornici să fotografieze un apus perfect. Stătusem tăcută printre ei, încercând să uit ce-mi zisese doctorul mai devreme şi să mă concentrez pe săptămâna mea cu Eddie. Aşteptam să mi se arate indiciul. Nu-l găsisem încă, dar eram aproape. E incredibil ce descoperi, dacă ştii ce să cauţi.

Răzbisem aproape până la final, iar acum, când soarele sângera peste Pacificul nevăzut, mă gândeam la ultima dimineaţă petrecută împreună. Lumina de afară, senzaţia de pierdere când ne-am luat la revedere, entuziasmul faţă de ce va urma. Se sprijinea de stâlpul scărilor. Fereastra era deschisă şi simţeam mirosul dulceag şi rânced al florilor de păducel şi izul puternic, de curăţenie, al ierbii calde. Ţineam ochii închişi. Mă săruta, mâna lui era pe spatele meu, în dreptul taliei. Şi-a lipit nasul de al meu, cu ochii închişi, şi am vorbit. Mi-a oferit o floare, mi-a cerut numerele de telefon, m-a adăugat pe Facebook, mi-a dat-o pe Mouse să am grijă de ea. A spus: *Cred că m-am îndrăgostit de tine. E prea mult!*

Nu, am zis. *E perfect.* Apoi am plecat.

Îmi imaginez cum s-a întors cu spatele după ce am ieşit şi a urcat restul de trepte. Cum şi-a luat ceaiul lăsat în capul scărilor. Poate s-a oprit şi-a sorbit din cană. Încă mai avea telefonul într-o mână, pentru că făcusem schimb de informaţii. Poate s-a aşezat pe un scaun lângă fereastră şi s-a uitat pe profilul meu de Facebook. S-a uitat la postările mai vechi, poate, şi…

Am scos telefonul.

Eram ciudat de calmă în timp ce-mi cercetam propria pagină de Facebook. Şi iată-l, bineînţeles. Un mesaj prietenos de la Tommy Stenham, pe 1 iunie 2016.

Bine ai venit acasă, Harrington! Sper că ai avut un zbor lin. Abia aştept să te văd!

M-am încălţat la loc. M-am întors la observator şi am comandat un Uber. Cât l-am aşteptat, am scos telefonul şi am început să scriu. Găsisem răspunsul.

35

Eddie.

Ştiu cine eşti.

Ani întregi am visat să te întâlnesc. Visurile aveau loc în colţurile cele mai întunecate ale minţii, iar în ele nu ai avut niciodată un chip sau o voce. Însă întotdeauna ai existat în mintea mea şi a fost îngrozitor.

Apoi ai apărut acolo, chiar acolo, în ziua aceea de iunie, pe pajiştea din Sapperton, cu o oaie. Mi-ai zâmbit, mi-ai făcut cinste, ai fost adorabil. Nu aveam nicio bănuială.

Lumea îmi dă o senzaţie ca în vara în care am împlinit şaptesprezece ani. Ca fierea în stomac.

Trebuie să vorbim. Faţă în faţă. Mai jos este numărul meu de telefon din America. Te rog, sună-mă. Putem aranja să ne întâlnim.

Sarah

36

— Sarah Mackey! a spus Jenni. Unde ai fost? Te-am sunat!

Mi-am scos sandalele de piele şi m-am cocoţat pe marginea unui scaun de bar.

— Scuze! Am lăsat telefonul pe modul silenţios. Eşti bine?

Jenni a evitat întrebarea şi s-a dus să aducă apă.

— Pot să-ţi prepar ceva de băut, dacă vrei, a propus, dându-mi rapid paharul. Avea ochii înroşiţi şi ştiam că stătuse numai în pat de când se întorsese le la muncă.

Imediat am izbucnit în lacrimi.

— Ce se întâmplă?

Jenni s-a întors spre mine.

Mirosea a şampon de cocos şi a bezele.

— Sarah…?

Cum puteam să-i explic haosul meu meschin şi jalnic unei femei care tocmai îşi pierduse ultima speranţă preţioasă la o familie? Era de neconceput. M-ar asculta şi ar fi îngrozită. Şi apoi distrusă, pentru că nu ar fi – absolut nimic – de făcut, ca să rezolve asta în locul meu.

— Povesteşte-mi! mi-a cerut Jenni cu asprime.

— A fost totul bine la doctor, am minţit, după o pauză lungă.

Mi-am suflat nasul.

— Bine. Mai trebuie să primesc analizele la sânge, dar totul e în regulă.

— OK…

— Dar… Eu…

A sunat telefonul.

— Eddie! am zis, căutând orbeşte telefonul prin cameră.

— *Poftim?*

Jenni, deodată capabilă de reflexe fulgerătoare, a scos telefonul din geantă şi mi l-a aruncat.

— E el? a întrebat. Eddie?

Pieptul îmi zvâcnea de durere pentru că el era, iar situaţia părea insuportabilă. N-o să pot fi niciodată cu el. L-am găsit în sfârşit, dar nu aveam niciun viitor.

— Eddie? am zis.

Pauză, apoi i-am auzit vocea, spunând „bună”. Exact aşa cum visasem că va fi, doar că de data asta era real. Familiar şi ciudat, perfect şi sfâşietor. *Vocea lui.*

A mea a rezistat suficient cât să zic „da, ne putem întâlni mâine” şi „da, plaja Santa Monica e în regulă”; urma să-l aştept în locul unde se închiriază biciclete, chiar la sud de chei, la zece.

— Începusem să cred că e o minciună că L.A. este la ocean, a spus.

Părea obosit.

— Conduc pe aici de patru zile şi nu l-am văzut niciodată.

Apoi convorbirea s-a terminat, m-am ghemuit într-un colţ de pe canapeaua lui Jenni şi am plâns ca un copil.

37

Dragă Tu.

Bună, Hedgehog!

Au trecut aproape două săptămâni de când ar fi trebuit să-ţi fi serbat ziua de naştere, dar încă mă gândesc la tine în fiecare zi. Nu doar când e ziua ta.

Câteodată îmi place să-mi imaginez ce-ai face, dacă încă ai mai fi aici. Astăzi mi-am imaginat că locuieşti în Cornwall; o artistă tânără şi lefteră, cu acuarele în păr. În versiunea asta, studiezi arta în Falmouth, apoi dai buzna într-o clădire abandonată de pe un deal înalt, împreună cu prietenii tăi care se cred artişti. Îţi place să porţi eşarfe în păr, probabil eşti vegetariană şi foarte ocupată să obţii granturi de la Consiliul de Artă, să organizezi expoziţii, să-i înveţi pe copii să picteze. Eşti plină de entuziasm.

Apoi se întoarce suferinţa ca un pendul care se leagănă şi-mi amintesc că nu eşti în casa aceea nebunească de pe deal. Eşti împrăştiată într-un colţ liniştit din Gloucestershire; un murmur calm al amintirii, unde odată era sora mea ca o rază de soare.

Mă întreb dacă ştii ce urmează să fac mâine-dimineaţă. Mă întreb dacă ştii cu cine mă întâlnesc pe plajă. Şi, dacă ştii, mă întreb dacă o să mă ierţi.

Pentru că nu pot să nu mă duc, micuţă Hedgehog. Trebuie să ştiu cum erai în ziua în care ai murit: ce făceai, ce spuneai, chiar şi ce mâncai. Când a trebuit să-ţi identific corpul, m-am adunat într-un colţ ca şi cum aş fi fost ceva care s-a topit. Mi-a luat ore să mă ridic şi să conduc până acasă. Dar când am ajuns, am găsit o jumătate de felie de pâine prăjită lângă chiuvetă. Rece şi tare, cu urma dinţilor tăi mici pe margine. Ca şi cum te-ai fi gândit să iei o ultimă muşcătură, dar apoi ai preferat să faci altceva.

Ce-ai mai mâncat în ziua aceea? Ai cântat? Ţi-ai schimbat hainele? Ai fost fericită, Hedgehog?

Trebuie să-ţi pun întrebările astea. Şi trebuie să înţeleg de ce, în ciuda a toate, m-am îndrăgostit chiar de persoana care te-a luat de lângă noi toţi.

Simt că te dezamăgesc atât de tare din cauza zilei de mâine. Sper

că înţelegi de ce o fac.

Te iubesc.

Eu xxxx

38

Mă uitam la un grup de copii care jucau volei în timp ce-l aşteptam pe Eddie şi mă întrebam dacă măcar o să-şi facă apariţia şi dacă ar fi mai uşor, mai bine, dacă n-ar veni.

Apa era retrasă şi plaja liniştită. Un strat subţire de nori plutea între Santa Monica şi soarele aprig. Aerul mirosea a ceva stătut şi dulce – zahăr topit, poate, sau gogoşi prăjite – mirosul unui copil; s-a luminat un vechi colţ al memoriei. Vacanţele lungi din Devon. Nisipul care zgâria, mâinile şi picioarele pline de sare, rocile alunecoase. Răpăitul delicat al ploii pe cortul nostru. Şuşotelile târzii în noapte cu sora mea mai mică, a cărei prezenţă în viaţa mea nu mă gândisem niciodată s-o pun la îndoială.

M-am uitat la ceas.

Pe terenul de volei, copiii încheiaseră jocul şi începeau să-şi strângă lucrurile. Pasarela de lemn s-a hurducat când cineva a intrat gâfâind, pe role. Mi-am trecut degetele umede prin păr. Am înghiţit în sec, am căscat, mi-am încleştat şi descleştat pumnii.

Când a venit, vocea lui Eddie s-a auzit de undeva din spatele meu.

— Sarah?

Am şovăit înainte să mă întorc spre el, spre bărbatul care trăise în mintea mea atâţia ani.

Dar când m-am uitat, l-am văzut doar pe Eddie David. Şi am simţit doar lucrurile pe care le simţisem înainte să-mi dau seama cine e: dragoste, dor, dorinţă. Şi *brusc!* corpul mi s-a înfierbântat ca un boiler.

— Bună! am spus.

N-a răspuns. S-a uitat în ochii mei şi mi-am amintit ziua în care l-am întâlnit. Cum mi-am zis mie însămi că ochii lui au culoarea oceanelor necunoscute: plini de căldură şi de bune intenţii. Astăzi erau reci, aproape lipsiţi de viaţă.

Îmi mutam greutatea corpului de pe un picior pe altul.

— Îţi mulţumesc că ai venit!

O zvâcnire subtilă în umerii lui.

— Am încercat să vin şi să vorbesc cu tine în ultimele două săptămâni. Am stat la prietenul meu, Nathan. Dar…

Vocea i s-a pierdut în tăcere, a ridicat din umeri.

— Sigur, înţeleg!

O familie pe biciclete galbene, închiriate, a trecut printre noi pe pasarelă, iar el s-a dat în spate, privindu-mă.

Ne-am dus pe plajă şi ne-am aşezat pe nisip, acolo unde se oprea apa. Ne-am uitat o vreme la Pacificul cu valuri ce se întorceau mereu la el; straturi de spumă argintie într-o călătorie asiduă spre nicăieri. Eddie îşi cuprinsese genunchii cu braţele. Şi-a scos un papuc şi şi-a afundat degetele în nisip.

Şocul senzaţiei de dor aproape mi-a tăiat respiraţia.

— Nu ştiu ce să fac în situaţia asta, Sarah, a spus în cele din urmă.

Privea în gol.

— Nu ştiu ce să spun. Tu…

Şi-a deschis braţele, în semn de neputinţă.

Odată, Eddie a avut o soră, o fetiţă dulce, Alex. Avea păr blond şi încâlcit şi cânta mult. Ochii ei erau mari, albaştri, plini de viaţă şi de planuri şi îi plăceau dulciurile cu aromă de fructe. Fusese cea mai bună prietenă a surorii mele.

Mi s-a strâns stomacul în timp ce-o priveam cu ochii minţii, aşteptând ce ştiam că va urma.

— Mi-ai ucis sora, a zis Eddie şi a inspirat adânc.

Am închis ochii.

Ultima dată auzisem cuvintele astea prin mesageria vocală de dimensiuni mari, Panasonic, aşezată lângă telefonul părinţilor. Se întâmpla la o săptămână, poate două, după accident, iar Hannah fusese în sfârşit externată. Refuzase să intre în maşină cu mine; refuzase chiar să meargă acasă. Făcuse o scenă şi în cele din urmă se găsise un autobuz pentru transportarea pacienţilor care o dusese acasă împreună cu mama, în timp ce eu îl însoţeam pe tata, care conducea.

Când am intrat, erau o lumină roşie – o imagine de care ajunsese să-mi fie frică – şi un mesaj de la mama lui Alex, care pe-atunci era internată într-un spital de psihiatrie. Vocea ei

suna ca un porţelan zdrobit. *Fiica voastră n-o să scape din asta. Nu poate. Sarah mi-a ucis copilaşul. A ucis-o pe Alex a mea şi o să meargă la închisoare, o să mă asigur de asta. Nu merită să trăiască în libertate. Nu merită să fie liberă, când Alex este… este…*

O să facă tot posibilul să mergi la închisoare, a repetat Hannah, încruntându-se la mine cu ochii în lacrimi. Tăieturile şi vânătăile se întindeau pe corpul ei ca o tencuială scămoşată. *Mi-ai omorât prietena cea mai bună. Nu meriţi să fii aici, dacă ea nu e.* A început să plângă. *Te urăsc, Sarah. Te urăsc!* Şi ăsta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus vreodată. Trecuseră nouăsprezece ani; nouăsprezece ani, şase săptămâni, două zile, şi nu-mi adresase niciun cuvânt, oricât încercasem, oricâte intervenţii puseseră în scenă ai mei.

— Îmi pare atât de rău, Eddie! am şoptit.

Mi-am frecat gleznele cu mâinile tremurând.

— Dacă te ajută cumva, nu m-am iertat niciodată. Şi nici Hannah.

— O, da, Hannah!

S-a uitat la mine, apoi a întors privirea, ca şi cum l-aş fi dezgustat.

— Mi-ai spus că ţi-ai pierdut sora.

— Ei bine… da.

Am trasat o linie şovăielnică în nisip.

— Hannah nu mai vorbeşte cu mine. M-a scos din viaţa ei pentru totdeauna. Deci nu simt că am o soră. Nu cu adevărat.

S-a uitat scurt la linia desenată în nisip.

— Hannah n-a mai vorbit niciodată cu tine?

— Niciodată. Şi Dumnezeu mi-e martor, am tot încercat.

O vreme a tăcut.

— Nu pot să zic că sunt atât de surprins pe cât ar trebui să fiu. A păstrat permanent legătura cu mama. Poţi să-ţi imaginezi discuţiile.

Vocea lui era impasibilă.

— Dar asta e. Tu, până la urmă, ai o soră. Chiar dacă nu vrea să aibă de-a face cu tine, ai o soră.

Am făcut o pauză. Mi-am dorit să pot s-o iau la fugă. *Eu sunt femeia pe care cu greu o poate privi în ochi. Eu sunt femeia pe care,*

probabil, ţi-a dorit-o moartă în toţi anii ăştia.

— Îmi pare rău că sora ta a fost prietenă bună cu a mea, Eddie. Îmi pare rău că le-am scos din casă în ziua aceea. Îmi pare rău că reacţiile mele nu au fost cele corecte… când bărbatul acela…

Am înghiţit în sec.

— Nu pot să cred că eşti fratele lui Alex!

Eddie s-a înfiorat.

— Vreau să-mi povesteşti tot, a spus şi am simţit că face un efort să-şi păstreze tonul neutru.

— Eu… Eşti sigur?

Corpul lui – puternic, cald, minunatul lui corp la care visasem de atâtea ori – s-a răsucit cumva, semn că era de acord.

Aşa că am început.

M-am străduit din greu în vara aceea să-mi păstrez locul în grupul de prietene format din Mandy şi Claire – groaznic şi epuizant. În săptămânile premergătoare examenelor GCSE, s-au întâlnit în fiecare zi, dar pe mine m-au invitat doar de câteva ori.

— *Doamne,* Sarah, nu mai interpreta tot! a spus Mandy, când am avut curajul s-o înfrunt.

Eram adolescente. Bineînţeles că interpretam tot.

Cât timp fuseseră nedespărţite, îşi creaseră un nou cod comportamental pe care nu erau dispuse să mi-l împărtăşească, prin urmare primele săptămâni din clasa a douăsprezecea au fost un teren minat. Spuneam chestii nepotrivite, vorbeam cu oamenii nepotriviţi şi purtam hainele greşite; doar când le-am surprins că dau ochii peste cap, am priceput că mă părăsiseră.

În ziua în care am împlinit şaptesprezece ani, am venit la şcoală şi am aflat că nu mai stăteau în colţul nostru din camera de studiu, ci se mutaseră în altă parte. Nu aveam idee dacă eram invitată.

În perioada primăverii, Mandy a început să iasă cu cineva din Stroud, oraşul unde ne duceam la şcoală. Îl chema Greggsy. Avea douăzeci de ani, prin urmare era o partidă bună: nu conta că avea o faţă urâtă, ca de infractor, sau că relaţia lui cu legea

era dubioasă. Claire era bolnavă de invidie şi-şi petrecea tot timpul târându-se după ei. Începeam să-mi pierd speranţa, fiind convinsă că e ultima picătură pentru mine. Fetele care ieşeau cu tipi mai în vârstă aveau o valoare mai mare. Erau senzuale, de succes şi independente; neatinse de imperfecţiunile şi de anxietăţile din ultimii doi ani de liceu.

Mandy poate că ar fi acceptat-o pe Claire înainte să-i împiedice pe alţii să ajungă la nivelul ei, dar cu siguranţă nu m-ar fi acceptat pe mine.

Dar într-o zi de martie Mandy a spus într-o doară că Bradley Stewart s-a interesat de mine. Bradley Stewart era vărul lui Greggsy. Conducea o maşină Astra. Era unul dintre cei mai frumoşi băieţi din grupul acela dezgustător, iar eu am fost ridicol de încântată.

— O?! am zis, fără să-mi ridic privirea de pe eticheta pe care o dezlipeam de pe o coca-cola dietetică.

Era important să joc şansa asta corect: Mandy mi-ar fi folosit cuvintele mai târziu ca să mă facă de ruşine, dacă păream prea doritoare.

— Cred că-i în regulă.

— O să vă fac cunoştinţă, a anunţat entuziasmată.

Claire, care se certase cu Mandy mai devreme, era furioasă la culme şi mi-am dat seama că ocazia asta n-ar fi apărut niciodată, dacă nu s-ar fi supărat una pe cealaltă.

Nu ne-am dat întâlnire, pentru că nimeni nu-şi dădea întâlnire pe vremea aceea. Doar ne-am strâns pe pietonala de dincolo de Pelican, cu toţi ceilalţi adolescenţi consumatori de alcool. Am băut sticle de Hooch şi de Smirnoff Ice şi am încercat să fim ironici şi amuzanţi. Bradley, brunet, cu ochi pătrunzători şi purtând pantofi sport, negri, m-a convins cumva să mergem la parcarea de maşini cu mai multe etaje de pe London Road, ca „să bem ceva”. M-a împins spre un perete şi a început să mă sărute. Mi-a pipăit sânii şi l-am lăsat, chiar dacă era brutal şi nerăbdător. A dus mâinile mai jos şi l-am lăsat. N-am vrut, dar nu aveam niciun fel de experienţă cu băieţii şi o şansă ca asta nu mi-ar mai fi ieşit în cale prea curând. A încercat să facă sex cu mine; am spus nu. Mi-a cerut să-i fac sex

oral, mulţumindu-se până la urmă cu o masturbare anxioasă. Nu mi-a plăcut, dar lui da şi a fost suficient pentru mine.

Apoi nu m-a mai sunat şi am fost distrusă. M-am holbat la telefonul părinţilor mei zile întregi şi, când n-am mai putut suporta, am cedat şi i-am format numărul de telefon. N-a răspuns nimeni. Am luat inclusiv autobuzul până la el acasă, pe lângă Stroud. Am trecut prin faţa uşii de trei ori în treizeci de minute, udă până la piele, plină de speranţă, apoi neputincioasă.

— Ar fi trebuit să faci sex cu el, m-a sfătuit Mandy. A crezut că te vezi cu altcineva. Ori că eşti frigidă.

Ca să-i intre iar în graţii, Claire a râs.

Simţeam cum pierd deja acea mică sclipire de valoare pe care o căpătasem de când Bradley mă dusese în parcarea Brunel. Aşa că i-am spus lui Mandy să-i transmită că sunt gata să mă culc cu el (cuvintele ei) şi m-a sunat.

Am devenit un fel de cuplu. M-am convins singură că între noi e o relaţie de iubire şi nu mi-am imaginat niciodată că poate meritam ceva mai bun. Nici că aş fi vrut pe cineva mai bun. Făceam parte dintr-o gaşcă acum; locul meu era peste tot. Eram pe piedestal cu Mandy şi nu se punea problema să mă întorc de unde plecasem.

Bradley îmi povestea adesea de celelalte fete care-i plăceau, iar inima mea de adolescentă îngheţa de teroare. Treceau zile fără să mă sune, niciodată nu mă conducea până la staţia de autobuz şi adesea insista să se ducă fără mine în Maltings, un club groaznic, unde căutai parteneri de sex, ca să poată fi „el însuşi”. De mai multe ori a hotărât asta în timp ce aşteptam la coadă, ştiind că n-am unde să rămân, dacă nu stau cu el. În ziua în care mi-am luat permisul de conducere, n-a fost în stare nici să mă felicite. Doar a sugerat să mergem să facem sex la el acasă.

— Pare un băiat de nota zece, a zis Eddie.

Am ridicat din umeri.

S-a uitat la mine şi mi-am amintit prima dimineaţă împreună, când am stat faţă în faţă la masă, la micul dejun. Eu,

el; mirosul pâinii şi al speranţei. Apoi a întors privirea, de parcă n-ar fi suportat să se uite la mine.

— Te deranjează dacă trecem direct la subiect? a întrebat repede, înţeleg de ce îmi povesteşti lucrurile astea, dar eu… eu doar vreau să ştiu.

— Îmi cer scuze! Bineînţeles.

Mă luptam cu valurile crescânde de panică. De ani nu mai vorbisem cu voce tare despre ce se întâmplase în ziua aceea.

— Eu… Nu vrei să ne plimbăm? E prea cald ca să stăm pe loc.

După un moment, s-a ridicat.

Am trecut pe lângă baraca albastru-pastel a salvamarilor, apoi am intrat pe pasarela care şerpuia spre sud, către Venice. Oameni pe biciclete sau pe role treceau repede pe lângă noi; deasupra, pescăruşii zburau în cerc. Stratul subţire de nori de dimineaţă se topise, iar aerul strălucea a căldură.

Era vară. O după-amiază de luni, în iunie. Părinţii plecaseră în Cheltenham cu treabă şi o lăsaseră în grija mea pe Hannah, după ce ieşea de la şcoală. Alex urma să rămână la noi. După o oră în care pretinseseră că-şi fac temele, îmi spuseseră că sunt atât de *plictisite,* încât s-ar putea *să moară* cu adevărat şi îmi ceruseră să le duc în Stroud, la Burger Star. Refuzasem. Până la urmă, căzusem de acord să ieşim să mâncăm dulciuri pe Broad Ride. Făcuseră o vizuină acum câţiva ani, când construirea şi întreţinerea unei vizuini încă era un mod acceptabil de a-ţi petrece ziua. Acum depăşiseră faza şi se duceau acolo de plăcere, să asculte muzică şi să citească reviste.

Stăteam pe un pled, în apropiere, citind unul din textele pentru nivelul A. Nu mă interesa şuşoteala lor despre nu ştiu ce băiat din clasă, dar aveau doisprezece ani şi nu le scăpam din ochi. Hannah îşi dădea prea multe aere ca să poată răspunde de propria siguranţă. Nu înţelegea fragilitatea vieţii, consecinţele sfidării la doisprezece ani.

Era o zi călduroasă, pe cer se vedeau nori subţiri ca nişte sfori şi eu eram liniştită, atât cât puteam să fiu pe vremea aceea. Până când am auzit sunetul unei maşini, bufnind şi

huruind cu muzica dată la maximum. Mi-am ridicat privirea, iar inima mi-a sărit din piept, apoi s-a potolit. Bradley mă sunase mai devreme. Voia să mă duc să-l iau cu maşina. A lui nu pornea, spusese, aş putea să mă duc să-l iau? Poate chiar să-i împrumut nişte bani s-o repare?

I-am refuzat ambele rugăminţi. Aveam grijă de două fete de doisprezece ani; în plus, deja îmi datora şaptezeci de lire.

— Am împrumutat maşina nouă a lui Greggsy! a spus, venind agale spre mine şi zâmbind ciudat. Având în vedere că tu n-ai fost capabilă să mă ajuţi.

Le-a privit atent pe Hannah şi pe Alex.

— Toate bune, fetelor?

— Bună! au zis, holbându-se la el.

— De când conduce Greggsy o maşină ca asta? am întrebat.

Era un BMW. Tunată, exact aşa cum preferau maşinile Bradley şi Greggsy, dar drăguţă în acelaşi timp.

— A moştenit nişte bani.

Bradley şi-a atins uşor nasul.

Hannah părea entuziasmată.

— A căzut dintr-o camionetă?

Bradley a râs.

— Nu, prietene. E autentică.

N-a putut sta locului mult timp. După vreo zece minute pe pătură, a sugerat să facem o cursă cu maşinile noastre.

— Nici vorbă! am spus. Nu cu fetele.

Mai fusesem într-o cursă cu el înainte: Bradley contra Greggsy înainte şi înapoi pe şoseaua de centură Ebley, târziu în noapte. Fuseseră cele mai înfricoşătoare douăzeci de minute din viaţa mea. Când se sfârşise, în noua parcare de la Sainsbury, îmi căzuse capul în piept şi începusem să plâng. Au râs de mine. Inclusiv Mandy, chiar dacă se speriase la fel de tare.

În orice caz, lui Hannah şi lui Alex – care se îndreptau pe trambulină, cu paşi nesiguri, către adolescenţă – li s-a părut o idee grozavă.

— Da! Hai să facem o cursă! au zis.

De parcă maşina pe care mi-o împrumutase tata era o maşină sport de dimensiuni mici, nu o rablă cu un motor de un litru şi

o garnitură de chiulasă care avea zilele numărate.

Hannah şi Alex au continuat, iar Bradley s-a folosit de ele. *La naiba, Sarah! Nu e autostrada M5! E doar o stradă amărâtă care nu duce nicăieri!* Alex îşi dădea părul blond peste umăr încontinuu, la fel şi Hannah, doar că era mai puţin convingătoare.

Nevoia de a-mi proteja sora nu trecuse în decursul anilor. Mai mult, devenise şi mai puternică atunci când avusese loc tranziţia de la copilul neînfricat la fata arogantă. Aşa că am refuzat. Din nou şi din nou. Bradley era din ce în ce mai iritat; eu, din ce în ce mai stresată. Niciunul dintre noi nu era obişnuit să zic nu.

Însă apoi mi-a scăpat tot printre degete. Hannah, chicotind, a alergat spre uşa pasagerilor şi a intrat în maşina lui Bradley. Cât ai clipi, el a ocolit repede până la locul şoferului. Am strigat la ei, dar nu m-a auzit nimeni, pentru că maşina pe care o împrumutase Bradley avea o ţeavă de eşapament dublă şi el tura motorul. A ţâşnit spre Frampton şi ani simţit cum mi se taie picioarele.

— Hannah! am ţipat.

Am alergat până la propria maşină, cu Alex în spatele meu.

— La naiba! a exclamat ea cu respiraţia tăiată.

Părea impresionată şi speriată.

— Au plecat!

Am obligat-o să-şi pună centura. I-am zis că n-ar trebui să înjure. M-am rugat.

— Şi am pornit, am spus, făcând un popas pe pasarelă.

Eddie s-a îndepărtat de mine şi a fixat cu privirea oceanul, cu mâinile vârâte în buzunare.

— Erai pe pajişte pentru că tocmai te plimbaseşi pe Broad Ride? am întrebat. Nu? În ziua în care ne-am întâlnit. Erai acolo din acelaşi motiv ca mine.

A încuviinţat.

— Mă dusesem acolo pentru prima oară în ziua comemorării morţii sale.

Vocea lui era fermă, bine controlată astfel încât să prevină o

posibilă prăbuşire.

— În mod normal aş fi petrecut-o cu mama, care răsfoia albumele vechi cu poze şi plângea. Dar în ziua aia pur şi simplu… pur şi simplu n-am putut s-o fac. Voiam să fiu afară, acolo, în lumina soarelui, gândind lucruri frumoase despre sora mea.

Eu făcusem asta. Eu şi slăbiciunea mea, prostia mea monstruoasă.

— Mă plimb pe acolo în fiecare an, în a doua zi din iunie, i-am zis.

Voiam să mă înfăşor în jurul lui, să-i absorb cumva durerea.

— Prefer să mă duc acolo decât pe strada principală, pentru că Broad Ride a fost regatul lor în după-amiaza aceea. Aveau ojă, reviste şi nicio grijă, iată partea pe care îmi place să mi-o amintesc.

Eddie m-a privit în treacăt.

— Ce reviste? Îţi aminteşti? Ce ojă? Ce mâncau?

— *Mizz,* am spus încet.

Bineînţeles că-mi aminteam. Ziua aceea mi se derulase în cap toată viaţa mea de adult.

— Împrumutaseră oja mea. O primisem gratis la o revistă; se numea Sugar Bliss. Am mâncat pateuri de la Linda McCartney pentru că amândouă treceau printr-o perioadă vegetariană. Brânză şi chipsuri de ceapă şi un pahar cu salată de fructe. Doar Alex a mâncat pe furiş nişte dulciuri.

Îmi aminteam de parcă fusese ieri; viespile plutind deasupra fructelor, ochelarii noi de soare ai lui Hannah, nuanţele unduitoare de verde.

— Skittles, a spus Eddie. Pun pariu c-a adus Skittles. Erau preferatele ei.

— Corect.

N-am putut să mă uit la el.

— Skittles.

I-am prins din urmă pe strada principală. Bradley încerca să vireze la dreapta, spre Stroud, dar un şir de maşini blocate în spatele unui tractor l-au întârziat.

Fii calmă, mi-am spus, când m-am dat jos din maşină şi am înaintat spre uşa pentru pasageri. *Doar scoate-o de-acolo şi tratează totul ca şi cum ar fi o glumă. O să fie în regulă dacă…*

Bradley m-a văzut şi a virat repede la stânga, forţând motorul. Am alergat înapoi la maşină.

— Poţi să bagi viteză, dacă vrei, a zis Alex.

Maşina lui Bradley aproape că nu se mai vedea.

— Poţi să apeşi pedala. Nu mă deranjează.

— Nu. O să încetinească şi o să mă aştepte ca să poată intra în cursă, îl cunosc.

Sângele îmi pulsa în urechi. Te rog, Doamne, nu îngădui să i se întâmple ceva! Nu îngădui ca surioara mea să păţească ceva! M-am uitat la vitezometru. Optzeci şi opt de kilometri pe oră. Am încetinit. Apoi am mărit viteza. Nu puteam suporta.

Alex a dat drumul la radio. Era o trupă americană de copii, Hanson, care cântau un cântec prostesc şi uşor de reţinut, numit „MMMBop”. Nici după nouăsprezece ani nu rezistam să-l ascult.

După un timp îngrozitor de scurt, Bradley conducea cu viteză spre noi pe cealaltă parte a străzii, cu o sută, poate o sută zece kilometri pe oră. Probabil întorsese în capătul străzii.

— Calmează-te! a spus Alex.

Şi-a dat părul la o parte nervoasă.

— Hannah e bine!

Bradley a trecut ca un glonţ, claxonând, apoi maşina a scrâşnit spre partea noastră de stradă.

— Întoarcere cu frâna de mână! s-a minunat Alex.

Aproape mă oprisem; îi priveam în oglinda retrovizoare. Abia am respirat până au intrat în linie. Mergeau în spatele nostru. Puteam s-o văd pe locul din faţă, era cu un cap mai scundă decât el. O fetiţă, pentru numele lui Dumnezeu!

Privea drept înainte. Hannah era atât de liniştită doar când era speriată.

— De unde ştii ce e întoarcerea cu frâna de mână? m-am auzit întrebând.

Conduceam încet, cu luminile de avarie aprinse. *Te rog, opreşte-te! Dă-mi-o înapoi pe sora mea!* Am lăsat jos geamul şi am arătat ca nebuna spre marginea drumului.

— Mi-a spus fratele meu, a zis Alex. E la facultate.

Un moment am fost nervoasă pe fratele ei – cine ştie ce idiot care a crezut că e inteligent să o înveţe pe sora lui mai mică despre întoarcerile cu frâna de mână. Dar apoi Bradley a micşorat lumina farurilor ca să poată tura din nou motorul în spatele nostru, iar frânele au scrâşnit în ultimul minut. Mi s-a tăiat respiraţia. A făcut-o din nou. Şi din nou, şi din nou. Am încercat de mai multe ori să opresc, dar de fiecare dată a vrut să mă depăşească. Aşa că am continuat să conduc; exact ce-şi dorea. Nu puteam să-l las să gonească înainte cu sora mea.

A continuat astfel până când ne-am apropiat de povârnişul drumului, nu departe de intersecţia dintre Sapperton şi pădure. Dar trebuie să se fi plictisit, pentru că nu s-a oprit când a intrat cu viteză în spatele maşinii mele; a lovit-o. Uşor, dar suficient de tare, încât să mă panichez. Luasem carnetul abia cu trei săptămâni în urmă.

— La naiba! a spus Alex, doar că mai încet decât prima oară.

Încă mai încerca să pară entuziasmată, dar era clar că-i era frică. Degetele ei subţiri erau strânse cu putere în jurul benzii vechi şi gri a centurii de siguranţă.

Am coborât povârnişul, iar Bradley aprindea farurile şi claxona în spatele meu. Râdea. Apoi – chiar dacă ne îndreptam spre o curbă pe care nu o vedeam – a intrat pe banda de depăşire.

Totul părea să atârne ca o ultimă picătură la robinet, gata să cadă şi să se zdrobească.

O maşină a apărut pe banda de pe partea cealaltă, exact aşa cum ştiam că se va întâmpla.

Bradley era aproape la acelaşi nivel cu mine. Nu exista nicio posibilitate să evite ciocnirea.

Sora mea. Hannah.

Sistemul meu de soluţionare a urgenţelor a preluat controlul în acel moment, le-am spus poliţiştilor. Ştiam asta, întrucât ce s-a întâmplat în continuare nu fusese o alegere; pur şi simplu aşa au stat lucrurile. Creierul le-a transmis braţelor să vireze la stânga, iar maşina a virat la stânga.

Dacă pierzi controlul maşinii, niciodată să nu te duci spre un

copac, îmi spusese tata, când mă învăţase să conduc. *Întotdeauna să te îndrepţi spre un perete sau un gard. Vor ceda. Dar un copac, niciodată.*

Iar copacul nu a cedat când s-a izbit maşina în el, cu partea în care stătea micuţa şi dulcea Alex Wallace, cu părul blond, aruncat pe spate, cu punga de Skittles şi cu oja ei cu Blobby[11].

Copacul n-a cedat, dar Alex da.

M-am forţat să mă uit la Eddie, dar încă privea în altă parte, spre ocean. Sfera strălucitoare a unei lacrimi se rostogolea încet pe faţa lui şi şi-a şters-o, ciupindu-şi vârful nasului. Dar după câteva secunde şi-a lăsat mâna să cadă şi, odată cu ea, lacrimile. Acest bărbat mare şi bun stătea şi plângea şi am simţit-o mai puternic decât în toţi anii. Ura de sine, disperarea de a face ceva, de a schimba lucrurile, şi disperarea ulterioară a neputinţei. Timpul continuase să treacă, lăsând-o pe Alex în spate. Lăsându-l pe Eddie frânt în bucăţele şi pe sora mea, în imposibilitatea de a mă ierta.

— Ani întregi m-am întrebat ce-aş face dacă te-aş întâlni, mi-a zis în cele din urmă.

Şi-a şters ochii cu mâna şi s-a întors spre mine.

— Te-am urât! Nu mi-a venit să cred că ticălosul ăla a intrat la închisoare, şi tu nu.

Am încuviinţat, pentru că şi eu simţeam ură faţă de mine.

— I-am întrebat de ce nu mă pedepsesc, am adăugat, zadarnic. Dar continuau să-mi spună că n-am făcut nimic ilegal. N-am condus neglijent.

— Îmi amintesc. Ofiţerul nostru de legătură a trebuit să ne explice.

Vocea lui Eddie era plată.

— N-avea nicio logică pentru mama.

Am închis ochii; ştiam ce urma să spună.

— Tot ce ştiu e că ai ales s-o salvezi pe sora ta şi din cauza asta a mea a murit.

Mi-am strâns braţele în jurul corpului.

— Nu asta a fost alegerea pe care am făcut-o, am şoptit.

Lacrimile mi-au blocat căile respiratorii.

— Nu asta a fost alegerea conştientă pe care am făcut-o, Eddie.

— Poate că nu. Dar asta s-a întâmplat, a oftat el.

Poliţia a venit la spital. Au zis că BMW-ul fusese furat.

De ce acceptasem ce-mi spusese? De ce ascultasem mereu orice-mi spusese? O panică bolnăvicioasă m-a apucat deodată, când m-am gândit la tot ce-i oferisem. Virginitatea. Inima. Respectul de sine. Şi acum, viaţa unei fetiţe. Prietena cea mai bună a surorii mele.

Un martor îl văzuse pe şofer gonind pe câmpuri, îndepărtându-se de accident. Cine a fost?

— Cine a fost? a repetat confuz tata.

Stătea la marginea patului, ţinându-mă de mână. Mama era în partea cealaltă, un scut omenesc între poliţie şi fiica ei.

— Cine a fost, Sarah?

— Iubitul meu, Bradley.

— Poftim?

Tata a rămas şi mai perplex.

— Aveai un iubit? De când? De ce nu ne-ai spus?

Am întors capul şi am plâns în pernă, pentru că acum era atât de evident. Atât de evident că Bradley era o fiinţă abjectă – întotdeauna fusese o fiinţă abjectă – şi atât de evident că, în adâncul meu, sub acele straturi strâns împăturite de nesiguranţă adolescentină, ştiusem.

Acţiunile mele poate că-i salvaseră viaţa micuţei mele surori, dar n-o ocrotiseră în faţa suferinţei. Bradley virase în spaţiul pe care-l creasem, lovindu-mi spatele maşinii cu partea autovehiculului furat în care se afla Hannah. A suferit două operaţii în două zile. Era în salonul de deasupra mea, în comoţie, grav rănită şi, pentru prima oară în doisprezece ani, tăcută.

Bradley, numele pe care-l declarasem poliţiei, nu era de găsit nicăieri.

— Încercaţi la familia lui Greggsy, le-am spus, şi a fost arestat mai târziu în acea după-amiază.

După ce am ieşit am stat lângă patul lui Hannah în fiecare zi,

timp de două săptămâni, până a fost externată. Nu m-am dus la şcoală; abia am trecut pe acasă. Nu-mi amintesc aproape nimic, doar sunetul în surdină al aparatelor şi murmurul medicilor ocupaţi din salonul de pediatrie. Frica pe care am simţit-o când unul dintre aparatele lui Hannah a scos un sunet ciudat; vinovăţia care ardea ca o lampă de sudură în pieptul meu. Dormea mai tot timpul; uneori plângea şi-mi spunea că mă urăşte.

Poliţia a insistat că nu pot fi pusă sub acuzare, oricât de hotărâtă era familia lui Alex să mă vadă pedepsită. Vinovăţia a devenit mai puternică. Am depus mărturie împotriva lui Bradley la Curtea Coroanei din Gloucester şi am primit observaţii pentru că l-am implorat pe judecător să mă judece şi pe mine.

Nu cunoşteam familia lui Alex. Părinţii mei aproape întotdeauna o aduceau şi o duceau cu maşina înainte şi după orele de joacă petrecute acasă la noi, pentru că – aşa cum spunea mama – „mama lui Alex are probleme uneori". La tribunal, au zis că de atunci a suferit o cădere nervoasă. Şi nu numai asta. Fusese singură de când fata ei era foarte mică, aşa că băiatul a fost nevoit să renunţe la facultate şi să aibă grijă de ea. Niciunul dintre ei nu s-a prezentat la tribunal.

Atunci unul dintre juraţi s-a uitat la mine. O femeie, probabil de vârsta mamei, care-şi putea imagina cum e să pierzi un copil. M-a fixat cu privirea, iar expresia ei spunea: *E şi vina ta, căţea mică. E şi vina ta.*

Carole Wallace a reuşit să ne sune de trei ori înainte ca asistentele de la psihiatrie să-şi dea seama că nu-şi suna fiul şi să-i restricţioneze accesul la telefon. Eram o criminală, i-a zis o dată tatii şi de două ori prin mesageria vocală. Vecinii nu i-au mai invitat pe părinţii mei la cină şi nu le mai vorbeau când treceau pe lângă ei. Nu cred că mă învinovăţeau; pur şi simplu nu ştiau ce să ne spună. „Uneori elefantul e prea mare pentru o cameră", zicea tata.

Hannah refuza să stea la aceeaşi masă cu mine. Oamenii se uitau insistent la părinţii mei în supermarket. Fotografia lui Alex continua să apară în presa locală. M-am întors la şcoală,

dar în câteva ore am ştiut că nu mai am nicio şansă acolo. Oamenii şuşoteau. Claire a spus că ar fi trebuit să fiu închisă pentru ucidere din culpă. Mandy nu mai vorbea cu mine deloc, pentru că pusesem poliţia pe urmele vărului lui Greggsy. Nici unii profesori nu îndrăzneau să se uite în ochii mei.

În noaptea aia părinţii mei mi-au zis să stau jos şi m-au anunţat că vindem casa. Ce părere am dacă ne mutăm în Leicestershire? Mama crescuse acolo.

— Am putea s-o luăm toţi de la capăt, nu-i aşa? a întrebat ea.

Era străvezie la faţă de îngrijorare şi de epuizare.

— Sunt convinsă că o să găsim un loc unde să-ţi continui studiile pentru nivelul A.

Mama era profesoară şi ştia că e imposibil. Abia atunci mi-am dat seama câtă disperare acumulase.

M-am dus sus, l-am sunat pe Tommy şi am zburat spre LA chiar a doua zi. Am plecat pentru ca familia lui Alex să sufere în linişte, fără riscul de a da peste mine. Am plecat pentru ca părinţii mei să nu fie nevoiţi să străbată jumătate de ţară doar pentru şansa de a o lua de la capăt fără umbra imensă a fiicei lor care să se ivească peste tot în jur. Am plecat să găsesc un adăpost într-un loc unde nimeni să nu ştie ce-am făcut, unde să nu fiu „fata aceea”.

Dar mai ales am plecat în LA ca să devin femeia care mi-aş fi dorit să fiu în ziua când l-am cunoscut pe Bradley. Puternică, sigură pe ea, căreia să nu-i fie frică de nimeni. Să nu-i fie frică niciodată, niciodată, *niciodată* să spună nu.

Ne apropiam de Venice acum. Pasarela şerpuia pe lângă magazine, standuri ambulante cu cadouri ieftine şi tatuaje cu henna. Muzica bubuia într-o boxă pe undeva; oamenii străzii dormeau sub palmieri. I-am dat câţiva dolari unui bărbat cu un rucsac plin de petice. Eddie mă privea cu o faţă inexpresivă.

— Trebuie să mă aşez, a spus. Trebuie să mănânc ceva.

Am ales terasa unui bar, unde eram în centrul atenţiei unei femei nebune, cu un papagal, şi a unui acordeonist rătăcitor. Eddie nu răspunsese la întrebările nebunei, ci doar privise absent la cântăreţul ambulant care se legăna pe lângă noi.

— Pot să te duc la Abbot Kinney, dacă vrei, am zis. E pe o altă stradă, în apropiere. Mai exclusivist, dacă aici e prea multă agitaţie pentru tine.

Lui Reuben îi plăcea la Abbot Kinney.

— Nu, mulţumesc, a spus Eddie.

Un moment am crezut că s-ar putea să zâmbească.

— Când am fost eu exclusivist?

Am ridicat din umeri, brusc ruşinată.

— N-am avut când să descopăr cu adevărat.

Mi-a aruncat o privire piezişă şi am simţit o urmă de bunăvoinţă din partea lui.

— Cred că am înţeles destul de bine cine suntem cu adevărat.

Te iubesc, mi-am zis. Te iubesc, Eddie, şi nu ştiu ce să fac.

I s-a adus brioşa. Mi-am imaginat viaţa care continua fără Eddie David şi am simţit că ameţesc din cauza panicii. Apoi mi l-am imaginat pe el, în toţi aceşti ani, imaginându-şi o viaţă care continua fără sora lui.

Şi-a mâncat brioşa în tăcere.

— Organizaţia mea caritabilă, am spus în cele din urmă. Organizaţia mea caritabilă a fost înfiinţată pentru Alex.

— Chiar mă întrebam.

— Pentru Alex şi Hannah.

Am început să-mi rup o pieliţă de la unghie.

— Hannah are copii acum. Am văzut fotografiile. La început le trimiteam cadouri de ziua lor, dar în cele din urmă mi-a transmis prin mama să încetez. Părinţii mei sunt foarte afectaţi. Au încercat totul ca să ne împace. Pur şi simplu au crezut că la un moment dat se va da bătută. Poate că s-ar fi dat, dacă aş fi rămas în Anglia… Nu ştiu. A fost un copil atât de încăpăţânat. Bănuiesc că a rămas la fel.

Eddie şi-a îndreptat privirea spre plajă.

— N-ar trebui să subestimezi impactul pe care l-a avut mama asupra ei. Întotdeauna te-a urât. Uneori e singurul lucru care a făcut-o să meargă mai departe.

Am încercat să nu-mi imaginez casa mamei lui Eddie, cu pereţii îmbibaţi de ură ca petele de nicotină. Am încercat să nu

mi-o imaginez pe sora mea acolo, împreună cu Carole Wallace; cuvintele pe care le rostiseră, ceaiul pe care-l băuseră. Deşi, ciudat, era reconfortant să mă regăsesc şi eu în imaginea aceea. În posibilitatea ca respingerea totală a surorii mele să fi fost influenţată şi de altcineva.

— Crezi că asta e o explicaţie? l-am întrebat, întorcându-mă din nou spre el, vizibil disperată. Crezi că în toţi aceşti ani mama ta a îndârjit-o împotriva mea?

Eddie a ridicat din umeri.

— Nu-ţi cunosc sora foarte bine. Dar o cunosc pe mama. Probabil aş fi reacţionat altfel decât tine, dacă aş fi ascultat-o pe mama nouăsprezece ani.

Parcă a vrut să mai spună ceva, dar a închis gura.

— M-am străduit să nu stau în preajma copiilor de când s-a întâmplat, am continuat. Am refuzat ofertele de bonă, am refuzat să am grijă de copii, am vizitat saloanele cu Reuben doar când nu aveam de ales.

Am făcut o pauză.

— Am refuzat inclusiv să am un copil cu el. M-a obligat să merg la terapie, dar nimic nu m-a făcut să mă răzgândesc. Când vedeam un copil – orice copil –, o vedeam pe sora ta. Prin urmare, stau departe de ei. E mai uşor aşa.

Eddie a mâncat ultima bucată de brioşă şi şi-a sprijinit fruntea în palmă.

— Îmi pare rău că nu ţi-ai folosit numele de familie când ne-am întâlnit. Îmi doresc să fi spus: „Sunt Sarah Harrington”.

Am smuls pieliţa, lăsând în urmă o fâşie mică, roz şi usturătoare.

— Nu mă întorc la numele Harrington nici măcar după divorţ. Nu vreau să mai fiu niciodată Sarah Harrington.

Eddie strivea cu degetul restul de firimituri din farfurie.

— Ne-ar fi scutit de multe dureri de inimă.

Am încuviinţat.

— Şi părinţii tăi chiar au intenţionat să se mute în Leicester. Săptămâni întregi a stat semnul DE VÂNZARE la capătul drumului.

— Ştiu. Dar am plecat în LA; eu eram problema.

Cumpărătorul s-a răzgândit şi au hotărât să rămână. Cred că până atunci era clar că n-o să mă mai întorc.

S-a lăsat o tăcere lungă.

— Pot să te întreb de ce te prezinţi ca Eddie David? am îndrăznit eu, când a devenit tăcerea de nesuportat. Numele tău este Eddie Wallace.

— David e al doilea prenume. Am început să-l folosesc după accident. Un timp toţi îmi recunoşteau numele şi erau aşa… nu ştiu… mă sufocau cu compasiunea lor când îşi dădeau seama cine sunt. Era mai uşor să fiu Eddie David. Nimeni nu-l ştia. Cum nimeni n-o ştia pe Sarah Mackey.

După un timp s-a întors să se uite la mine, dar privirea i s-a retras din nou, ca apa în mare.

— Aş da orice să-mi fi dat seama cine eşti înainte să fie prea târziu, a zis. Pur şi simplu… nu-mi vine să cred că n-am făcut legătura niciodată.

S-a scărpinat în cap.

— Ştii că l-au eliberat după cinci ani?

Am dat din cap că da.

— Am auzit că s-a mutat în Portsmouth.

Eddie n-a spus nimic.

— Era pe Facebook, nu? am întrebat. Ai văzut postarea lui Tommy în care îmi spunea Harrington.

— Am văzut-o la douăzeci de secunde după ce ai plecat. Şi în primele minute, înainte ca şocul să se instaleze complet, doar m-am gândit: *Nu! Prefă-te că n-ai văzut. Fă-o să dispară. Nu pot să nu fiu cu ea. Am petrecut împreună doar o săptămână, dar ea e…*

A roşit.

— *Ea e totul.* Asta mi-am spus.

Multă vreme am tăcut. Inima mi-o luase razna. El se înroşise puţin în obraji.

Apoi mi-a povestit despre mama lui, despre depresia ei, despre cum s-a agravat după moartea lui Alex şi s-a deteriorat într-un cocktail complicat de boli mintale, din care nu şi-a mai revenit cu adevărat niciodată. Mi-a povestit că s-a mutat în

Sapperton când s-a refăcut după cea mai gravă cădere nervoasă, pentru că voia să fie „aproape” de fiica ei moartă. A recunoscut că era prea vulnerabilă ca să locuiască singură, prin urmare, Eddie nu mai avea nicio speranţă să se întoarcă la facultate şi s-a mutat cu ea un timp. L-a convins pe Frank, crescătorul de oi, să-i închirieze un grajd de vaci dărăpănat, de la marginea pădurii Siccaridge, pe care l-a transformat încet într-un atelier, apoi, odată ce-a reuşit să trăiască pe cont propriu, într-o casă.

— Tata a plătit-o, a zis. Banii gheaţă au fost soluţia lui în orice situaţie după ce ne-a părăsit. Nici măcar n-a fost în stare să ne sune după înmormântarea lui Alex sau să vină în vizită. Însă era dispus să ne trimită bani. Aşa că am hotărât să fiu şi eu dispus să-i cheltuiesc.

Mi-a povestit despre ziua în care a descoperit cine sunt. Despre cum copacii de lângă atelier parcă se prăbuşeau peste el când se gândea că eu sunt Sarah Harrington, fata care-i omorâse sora. Despre cum şi-a anulat vacanţa în Spania şi şi-a pus comenzile în aşteptare. Despre cum s-a dus s-o verifice pe mama lui într-o zi şi a găsit-o inconştientă din cauza medicamentelor şi despre vinovăţia pe care a simţit-o în timp ce-o privise dormind.

— Ar fi catastrofal dacă ar afla despre noi doi, a adăugat încet. Deşi a fost catastrofal chiar dacă ea nu ştie. M-am prăbuşit într-un fel de prăpastie. Nu m-am uitat pe Facebook, pe e-mail, pe nimic. M-am rupt cumva de tot. M-am plimbat mult. M-am gândit şi am vorbit mult cu mine însumi.

Şi-a trosnit degetele.

— Până când prietenul meu Alan a venit să verifice dacă mai trăiam şi mi-a zis că m-ai căutat.

Apoi a oftat.

— Ar fi trebuit să-ţi răspund, a continuat. Îmi pare rău că n-am făcut-o. Aveai dreptate – nimeni nu merită să fie tratat aşa. Am început să-ţi scriu, iar şi iar, dar pur şi simplu nu aveam încredere în mine să vorbesc cu tine.

Am încercat să nu-mi imaginez ce-ar fi putut să spună.

— Mi-a plăcut povestea vieţii tale. Mesajele tale. Tânjeam după ele când nu le primeam. Le-am citit de nenumărate ori.

Am înghiţit în sec şi am încercat să nu atribui semnificaţii.

— M-ai sunat vreodată? am întrebat într-o doară.

A clătinat din cap.

— Eşti sigur? Am… am nişte apeluri pierdute. Şi, ei bine, un mesaj în care mi se spune să stau departe de tine.

Părea confuz.

— O! Mi-ai scris despre asta, nu? Într-una dintre scrisori? Îmi pare rău, nu i-am dat prea multă atenţie. M-am gândit că pur şi simplu ai inventat.

M-am înfiorat.

— Ai mai primit ceva?

— Nu. Dar cred… Uite, m-am întrebat dacă nu cumva e mama ta. Există vreo posibilitate să fi aflat despre noi doi? Am văzut o femeie pe cărarea dintre casa părinţilor mei şi ferma ta… Şi când am fost la chestia sportivă a lui Tommy, la vechea mea şcoală, am văzut pe cineva care purta exact haina aceea. Vreau să zic că nu pot fi sigură că a fost aceeaşi persoană, dar sunt destul de convinsă că am dreptate. Nu făcea nimic ciudat în mod special, dar în ambele dăţi am simţit că sunt urmărită cu privirea. Şi poate chiar cu ură.

Eddie şi-a încrucişat braţele.

— E foarte ciudat, a zis încet. Dar nicio *şansă* să fi fost mama. N-are nici cea mai vagă idee despre tine. Şi oricum, ea…

Dar vocea i s-a stins.

— Pur şi simplu nu e capabilă de asemenea lucruri. Telefoane ameninţătoare, urmărea oamenilor – e mult peste capacităţile ei. Ar fi superstresată numai dacă s-ar gândi la aşa ceva. De fapt, ar fi distrusă.

— Şi nu există nimeni care ar fi putut face asta?

Eddie părea complet confuz.

— Nu, a spus şi l-am crezut. Le-am povestit doar lui Alan, prietenul meu cel mai bun, şi Giei, soţia lui. O, şi lui Martin de la fotbal, pentru că a văzut postarea ta pe pagina mea de Facebook. Pentru că am încredere în ei.

S-a aplecat înainte, încordat, concentrat. Dar tot n-avea nicio concluzie, pentru că după câteva minute a ridicat din umeri şi s-a îndreptat de spate.

— Chiar nu ştiu, a repetat. Dar n-a fost mama. De asta poţi fi sigură.

— Bine.

Mi-a căzut un papuc din picior şi mi-am pus piciorul pe scaun. Eddie părea din nou nefericit. A apăsat cu degetul marginea veselei care s-a ridicat ca o farfurie zburătoare.

A rotit-o ba la stânga, ba la dreapta.

— Ce cauţi aici, Eddie? am întrebat în cele din urmă. De ce ai venit?

M-a privit. M-a privit intens, iar mie mi s-a pus un nod în gât.

— Am venit pentru că mi-ai scris că te întorci în LA şi m-am panicat. Încă eram supărat, dar nu puteam să te las să ieşi din viaţa mea. Nu până n-aş fi vorbit cu tine. Până n-aş fi ascultat ce ai de spus. Ştiam că versiunea mamei nu are cum să fie singura.

— Înţeleg.

— Am rezervat un bilet de avion şi i-am trimis un e-mail prietenului meu, Nathan, să-l întreb dacă pot să stau la el. Am sunat-o pe mătuşa şi am rugat-o să aibă grijă de mama. Parcă eram altcineva, străin de mine însumi. Ştiam că nu trebuia să vin, dar nu mă puteam opri. Şi nu puteam să te opresc nici pe tine. Erai deja în avion când mi-ai trimis e-mailul.

Dar când a ajuns aici s-a simţit paralizat. A încercat să mă înfrunte de trei ori şi tot de trei ori vinovăţia faţă de sora lui l-a gonit înapoi în obscuritatea oraşului. M-am afundat în scaun. Chiar şi discuţia cu mine părea un fel de trădare.

— De ce nu mi-ai povestit despre trecut? a întrebat când am făcut semn să ni se aducă nota. Mi-ai spus atâtea despre tine. De ce nu ai menţionat niciodată ce s-a întâmplat?

Am scos bani din portofel.

— Pur şi simplu nu le povestesc oamenilor. Punct. Ultima persoană căreia i-am spus a fost prietena mea Jenni. Şi asta, acum şaptesprezece ani. Dacă noi… am fi…

Mi-am dres glasul.

— Dacă relaţia noastră s-ar fi transformat în ceva, ţi-aş fi zis. De fapt, a fost cât pe ce să-ţi zic în ultima noapte. Dar alte

lucruri au intervenit.

Eddie părea gânditor.

— Pe când eu sunt obişnuit să le povestesc oamenilor. N-am de ales, pentru că mama are stări mai bune şi stări foarte proaste. Însă o săptămână cu tine a fost cu totul altceva. N-am mai fost Eddie, fiul lui Carole, tipul care şi-a pierdut sora şi trebuie să petreacă mult prea mult timp având grijă de mama lui. Am fost eu.

Şi-a pus telefonul înapoi în buzunar.

— Pentru prima dată nu m-am gândit la trecut. Deloc. În plus, mama era cu sora ei pentru că eu trebuia să plec în Spania, deci n-am fost nevoit să mă gândesc nici măcar la ea.

S-a ridicat şi mi-a zâmbit straniu.

— Ceea ce e o ironie a sorţii, având în vedere cu cine eram.

Am lăsat câţiva dolari pe masă şi ne-am îndreptat spre marginea apei. Valurile mici ni se înfăşurau pe picioare ca o atingere catifelată, apoi se retrăgeau în undele albastre, nesfârşite ale Pacificului. Orizontul ardea şi strălucea nedesluşit.

Am băgat mâna în buzunar. Mouse. Mi-am trecut degetul peste ea pentru ultima oară, înainte să i-o înapoiez lui Eddie aşezată în palma mea.

A fixat-o cu privirea mult timp.

— Am făcut-o pentru Alex, a spus. Când a împlinit doi ani. Mouse a fost prima chestie cât de cât decentă pe care am meşterit-o din lemn.

A luat-o cu blândeţe şi a ţinut-o în dreptul ochilor, ca şi cum i-ar fi învăţat forma din nou. Mi l-am imaginat cum cioplea cu dalta bucăţica asta de lemn, poate în garajul tatălui său sau doar la masa din bucătărie şi mi s-a frânt inima. Un băieţel cu faţa rotundă, care făcea un şoricel de jucărie pentru surioara lui.

— Când era mică, Alex credea că Mouse e arici. Doar că nu putea să spună „hedgehog” şi se înţelegea doar „hog-hog”. Mă făcea să râd. Am început s-o strig Hedgehog; nu m-am dezobişnuit cu adevărat niciodată.

A pus-o la loc pe inelul de la chei şi apoi în buzunar.

Nu ştiam cum să-l mai ţin. Marea ajungea la mal şi se retrăgea. Niciunul nu zicea nimic.

Ne-am uitat la pescăruşii mari şi la fugacii-de-ţărm care zburau în cerc deasupra unei familii ieşite la picnic, iar un val s-a izbit de noi, mai repede decât ne-am putut da înapoi. Lui i-au udat pantalonii scurţi şi mie, fusta. Am râs, el şi-a pierdut echilibrul şi aproape a căzut. O secundă am putut să-l miros: pielea, părul curat, mirosul lui unic.

— Mâine plec, a zis în cele din urmă. Mă bucur că am avut discuţia asta, dar nu cred că mai e ceva de spus. Sau de făcut în situaţia dată.

Nu, mi-am zis, fără speranţă. Nu! Nu poţi să pleci de lângă noi! E aici! Chestia noastră! E chiar aici, în aerul dintre noi!

Dar nu am rostit nimic, pentru că nu era decizia mea. Condusesem o maşină care intrase într-un copac cu Alex, iar ea murise chiar acolo, lângă mine. Timpul nu schimba asta. Nimic nu schimba asta.

Mi-a luat mâinile şi mi-a desfăcut pumnii încleştaţi. Unghiile au lăsat în palme semiluni albe şi triste.

— Nu vom putea niciodată să ne întoarcem la ce-a fost între noi prima oară, a zis, netezindu-mi cu degetul urmele unghiilor, ca un tată care freacă genunchiul lovit al copilului. S-a terminat. Înţelegi, Sarah, nu?

Am dat din cap şi expresia mea i-a răspuns că înţeleg sau poate că mă resemnez. Mi-a lăsat mâinile şi s-a uitat la mare o vreme. Apoi, pe neaşteptate, s-a aplecat şi m-a sărutat.

Mi-a luat ceva timp să cred că se întâmplă. Că faţa lui e lipită de a mea, că-i simt gura, căldura, respiraţia, exact cum îmi imaginasem de o sută de ori. Câteva secunde am rămas perfect liniştită. Apoi am început să-l sărut şi eu, în culmea fericirii, iar el m-a îmbrăţişat strâns, ca prima oară. M-a sărutat şi mai apăsat, şi eu la fel, iar pescăruşii care dădeau târcoale şi copiii care ţipau dispăruseră.

Dar când să mă las luată de val, s-a oprit, sprijinindu-şi bărbia de capul meu. Îi auzeam respiraţia accelerată şi neregulată.

— La revedere, Sarah! a spus. Ai mare grijă de tine!

Braţele lui mi-au dat drumul şi a plecat.

L-am privit îndepărtându-se, iar mâinile mi se legănau pe lângă corp.

Abia când a ajuns înapoi pe pasarelă, am rostit cu voce tare ce nu fusesem în stare să spun până acum, nici măcar mie însemi.

— Sunt însărcinată, Eddie! am zis, iar cuvintele au fost purtate departe de vânt, exact cum îmi doream.

39

Mi-am pus mâna pe abdomen. *Sunt însărcinată. Port în mine un copil.*

Jenni îi povestea lui Javier despre un cercetător în genetică din Slovacia, pe care îl cunoscuse cu o zi în urmă, în sala de aşteptare de la clinica de acupunctură. El îşi asculta soţia cu atenţie, ciulind urechea la doamna de la tejghea, care împărţea bonuri de ordine. Ultimul număr pe care îl strigase fusese 84. Pe biletul nostru, pe care Javier îl răsucise între degete, scria 87.

În toate săptămânile din urmă, mi-am imaginat cum se multiplică celulele. Celulele lui Sarah, celulele lui Eddie. Celule-Sarah-şi-celule-Eddie ramificându-se în şi mai multe celule-Sarah-şi-celule-Eddie. Pe internet scria că trebuie să fie cât o căpşună acum. Pe pagină apărea o imagine generată de computer şi arăta ca un copilaş. Mă holbasem la ea ore întregi şi simţisem lucruri pe care nu le mai simţisem niciodată, lucruri pe care nici măcar nu le puteam numi.

Sunt însărcinată în nouă săptămâni.

Dar avusesem grijă! De fiecare dată! Şi cum să fiu însărcinată, când eram mai slabă cu aproape un kilogram şi jumătate?

— Mi-ai spus chiar tu că te-ai chinuit să mănânci, mi-a explicat răbdător doctorul. Pierderea în greutate nu e neobişnuită în combinaţie cu greţurile de dimineaţă.

Greaţa. Oboseala. Hormonii o luaseră razna, scârba de mâncare, creierul învăluit într-o ceaţă groasă. Bănuiesc că adevărata surpriză nu era că sunt însărcinată, ci că nu identificasem atâtea simptome evidente.

De dimineaţă primisem un colet. Stătusem întinsă în pat şi completasem formularul pentru ecografie. Mă simţisem atât de deconectată de la realitate, încât un moment mă întrebasem destul de serios dacă nu cumva e Eddie. Eddie, ghemuit într-o cutie, gata să sară afară, strigând: „M-am răzgândit! Bineînţeles că vreau să fiu cu tine – femeia care mi-a ucis sora mai mică!

Hai să ne facem o familie împreună!"

În schimb, am despachetat o oaie de jucărie, cu mici copite învelite în piele şi cu o hăinuţă de lână, având la gât un bileţel cu un nume – era scrisul de mână al lui Eddie – *LUCY*. Primisem şi o scrisoare într-un plic care mirosea, ciudat, a şerbet. Am scos-o din pachet.

M-am ghemuit pe un scaun, pe terasa lui Jenni, şi m-am uitat fix la elementele murdare ale aerului condiţionat, un talmeş-balmeş, şi la antena parabolică din faţa mea. Mi-am trecut degetele peste urmele delicate lăsate de pixul lui Eddie unde îmi scrisese numele. Ştiam ce înseamnă scrisoarea asta. Era semnul de punctuaţie final al unei relaţii care se încheiase înainte să înceapă, acum nouăsprezece ani. Însă îmi doream câteva minute în plus, înainte să văd punctul de la sfârşit. Câteva minute în plus de negare preţioasă şi nocivă.

M-am uitat la o pisică o vreme. S-a uitat şi ea la mine. Inspiram încet; respiraţiile controlate ale omului are ştie că drama lui a luat sfârşit, care ştie că a pierdut cu adevărat. Când pisica a plecat dispreţuitoare, cu coada ridicată, am deschis plicul.

Dragă Sarah.

Îţi mulţumesc pentru sinceritatea de care ai dat dovadă ieri. A fost o alinare să aflu că Alex a fost fericită în ziua aceea.

Aş vrea să-ţi pot spune că totul e în regulă, dar nu e şi nici nu poate fi. De aceea cred că cel mai bine ar fi să nu ţinem legătura – ar fi prea derutant să rămânem prieteni. Totuşi, îmi doresc să-ţi fie bine, Sarah Harrington, şi n-o să uit niciodată timpul petrecut împreună. A însemnat totul pentru mine.

Ce coincidenţă teribilă, hm? Dintre toţi oamenii din lume.

Oricum, am vrut să-ţi trimit un mic cadou care să-ţi aducă zâmbetul pe buze. Ştiu cât de dureros a fost şi pentru tine.

Să fii fericită, Sarah, şi să ai grijă de tine.

Eddie

Am citit bileţelul de trei ori înainte să-l îndoi şi să-l pun înapoi în plic.

Să fii fericită, Sarah, şi să ai grijă de tine.

Mi-am sprijinit capul de peretele verandei şi-am privit cerul. Era lăptos şi trimitea cu gândul la o femeie însărcinată, pătat cu nori în culorile rahatului turcesc. Un stol de păsări zbura la înălţime, iar în spatele lor se vedea un avion în ascensiune.

Nu-i povestisem lui Jenni despre copil. Nu fusesem în stare; n-am putut să-i spun că rămăsesem însărcinată, deşi luam anticoncepţionale, când mai bine de zece ani ea investise fiecare părticică din resursele ei emoţionale, fizice şi financiare ca să-şi întemeieze o familie.

M-am uitat la pântece, încercând să-mi imaginez începutul fragil al unui om acolo, în interior, şi am avut o senzaţie ciudată în inimă, ca şi cum pieptul mi-era comprimat. Era plăcere? Sau panică? Doctorul mi-a spus că avea o inimă proprie acum. Îl hrănisem, în ciuda alimentaţiei proaste, a vinului şi a stresului. Avea propria lui inimă micuţă care bătea de două ori mai repede decât a mea şi pe care urma să o văd la ecografie în ziua următoare.

Am privit cerul. Era în aer deja? Încă aştepta la poarta de îmbarcare? M-am ridicat pe jumătate din scaun. Trebuia să mă duc la aeroport. Să-l găsesc. Să-l opresc. Pentru binele copilului, trebuia să-l fac să se răzgândească, să-l conving că eu…

Eu ce? Că eu nu sunt Sarah Harrington? Că eu nu intrasem cu sora lui într-un pom în timp ce conduceam?

Stătusem acolo, bătând cu degetele pe coapse, până când Javier îl lăsase pe Frappuccino afară în curte, iar câinele urinase pe piciorul meu. Începusem să râd, apoi să plâng, întrebându-mă cum e posibil să am un copil, când toată viaţa de adult mi-o petrecusem evitând copiii, întrebându-mă cum e posibil să aduc pe *cineva* pe lume, în timp ce tatăl lui nu voia să aibă nimic de-a face cu mine. Şi totuşi, cumva ştiam că e prea târziu să mă întorc din drum. Ştiam că-mi doresc acest copil în moduri pe care nici măcar eu nu le înţelegeam.

Starea asta a durat ore întregi. Când în sfârşit s-a dat jos din pat, Jenni a încercat să aibă grijă de mine, dar nu mai avea nimic de oferit. Am petrecut împreună două ore într-o linişte cumplită.

Când n-a mai putut suporta tensiunea emoţională, Javier s-a oferit să ne ducă la Neptune's Net, în Malibu – o cafenea pentru motociclişti – ca să mâncăm peşte prăjit. Era soluţia lui la toate problemele serioase. Se aplecase peste volan în timp ce mărea viteza pe coastă. Nu ştiu dacă voia să ajungem mai repede la mâncarea reconfortantă ori să se protejeze de toate sentimentele devastatoare din jur.

Şi iată-ne ajunşi, înghesuiţi ca sardinele la tarabă. Restaurantul era ticsit. Fiecare masă era plină, iar la intrare era înghesuială, fiecare aşteptând un loc. Noi, cei aşezaţi, îi ignoram. Ei, cei care stăteau în picioare, ne priveau hotărâţi. Muzica era înăbuşită de vuietul asurzitor al conversaţiilor, de turaţiile motocicletelor Harley-Davidson de afară şi de sfârâiala violentă a prăzii de dimineaţă, care ajungea în uleiul fierbinte. Era o atmosferă gălăgioasă ca o cursă lungă cu motocicleta, dar, la nivel superficial, funcţiona.

— 87! a strigat doamna de la tejghea.

Javier a sărit, ţipând uşurat: *Sí! Sí!*

Jenni rareori recunoştea capacitatea emoţională limitată a soţului ei, dar astăzi, de dragul meu, şi-a permis să dea ochii peste cap repede. Apoi m-a fixat cu privirea şi m-a întrebat ce am de gând să fac în legătură cu Eddie.

— Nimic, am răspuns. Nu e nimic de făcut, Jenni. Ştii şi tu. Ştiu şi eu. Până şi Javier ştie.

Javier a adus tăcut un coş cu fructe de mare, dându-i lui Jenni un Sprite şi mie un Mountain Dew. Apoi, după ce a scos un sunet subtil, de uşurare, care s-a auzit perfect, s-a întors la grămada lui de tacos cu creveţi, inele de calamari pane, cartofi prăjiţi cu brânză şi chili, ştiind că o să mai treacă un timp până când intervenţia lui va fi de dorit.

— Chiar n-a lăsat *nicio* uşă deschisă? Nici măcar o urmă de speranţă?

— Nici măcar un fir de praf, am zis. Jenni, îţi spun pentru ultima oară. Imaginează-ţi că ar fi vorba despre sora ta, Nancy. Imaginează-ţi că un individ a izbit-o pe adorabila Nancy de-un copac. Ai visa la o relaţie cu el? Ai visa cu adevărat?

Învinsă, Jenni a pus jos tacâmurile.

— 94! a strigat femeia de la tejghea.

Am desfăcut o scoică.

Ar trebui să mănânc asta? m-am întrebat deodată. Eram sigură că văzusem prietene însărcinate care evitau crustaceele. M-am uitat la mâncare. Fructe de mare, crustacee şi un pahar mare cu Mountain Dew. Nu era şi cafeina interzisă?

Totuşi, plăcile tectonice din viaţa mea se mişcaseră din nou sub mine. *Sunt însărcinată în nouă săptămâni.*

— Sarah, a spus severă Jenni, ia nişte scoici până nu le mănânc pe toate. Presimt că urmează o altă orgie culinară.

Am refuzat-o.

— Dar *adori* scoicile!

— Ştiu… dar nu mi-e poftă astăzi.

— Serios? Atunci, gustă măcar sos din brânză cu mucegai cu cartofi prăjiţi. Cred că e chiar brânză adevărată. E bun!

— O, mi-e de-ajuns ketchupul. Mănâncă tu!

— Sarah Mackey, deteşti ketchupul! a râs Jenni. Fără scoici, fără brânză cu mucegai – altcineva ar crede că eşti însărcinată. Te rog, nu încerca să te înfometezi, drăguţo! Nu ajută la nimic şi, în plus, viaţa e complet nefericită fără mâncare.

Am râs puţin cam tare. Am luat o scoică, vrând să demonstrez că sunt bine şi cu siguranţă nu însărcinată, dar n-am putut s-o mănânc. N-am putut să mă forţez să mănânc prostia aia. În mine creştea un bebeluş cât o căpşună, un bebeluş pe care nu-l programasem şi pe care nici nu-l cerusem, şi totuşi nu puteam să mănânc scoica. Jenni s-a încruntat uşor.

— Mai bine mă ignoraţi, am zis cu o jovialitate neconvingătoare.

Javier a ridicat privirea.

— Am nişte pofte ciudate astăzi.

— Asta ar fi ultima ironie, nu? a comentat Jenni. Să fii însărcinată.

— Ha! Îţi poţi imagina?

S-a întors la mâncarea ei, dar după câteva secunde m-a privit din nou.

— Dar nu… eşti, nu?

— Sigur că…

Nu puteam. Nu puteam s-o mint. Aşa că am tăcut.

Jenni a pus furculiţa pe masă.

— Sarah? Nu eşti însărcinată, nu?

Faţa-mi ardea. M-am uitat în pământ, în jur, oriunde, numai la Jenni nu.

— De asta… De asta ţi-a fost rău? Doctorul…?

Javier mă privea fix. *Să nu îndrăzneşti!* spunea expresia lui. *Să nu îndrăzneşti!* Jenni s-a uitat la mine şi ochii ei înotau în lacrimi.

— De ce nu spui nimic? De ce nu-mi răspunzi?

Am închis ochii.

— Jenni… am zis. O, Doamne, Jenni, eu…

Şi-a dus mâna la gură. Mă privea cu neîncredere şi lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Nu, nu eşti… N-ai cum să fii în… O, Doamne! Sarah!

Javier şi-a pus protector braţul în jurul umerilor soţiei lui. După ce-a respirat adânc, s-a uitat la mine, iar faţa lui exprima prima emoţie tangibilă pe care o văzusem în cincisprezece ani: furia.

— Jenni, am şoptit, ascultă-mă, draga mea! Când am fost la doctor, a spus… A făcut nişte teste şi a spus… Jenni, îmi pare atât de rău…

— O să ai un copil.

— Eu… Da. Nici măcar nu pot să-ţi zic cât de rău îmi pare.

În liniştea perfectă de la masa noastră mi-a sunat telefonul.

— Eddie? a şoptit Jenni.

Chiar şi când prietena ei o lovea drept în faţă, ea nu putea renunţa.

— Eu… Nu ştiu. I-am şters numărul. Dar e cu prefix de Anglia.

— Răspunde! a spus pe un ton neutru. Răspunde odată! E tatăl copilului tău, la urma urmei.

Mergând spre aglomeraţia de la uşă, cu telefonul în mână, mi-a venit ideea să mă întorc şi să mai văd o singură dată chipul lui Jenni. *O singură dată înainte de ce anume?*

M-am întors, fără să înţeleg pe deplin de ce, dar o femeie plinuţă se întindea pe unul dintre scaunele fixe şi nu o vedeam

pe Jenni.

Aşa că mi-am continuat drumul, făcându-mi loc printre mesele de pe terasă. M-am strecurat printre motociclişti şi motociclete, până am ajuns la autostradă. Mă întrebam dacă Jenni va trece vreodată peste asta. Dacă prietenia noastră va supravieţui.

Epuizată, am răspuns la telefon.

A fost o întârziere de câteva secunde, timp în care o voce gonea rapid prin cablurile din adâncurile Atlanticului.

— Sarah?

— Da.

După un moment, vocea a zis:

— Sunt Hannah.

— Hannah?

— Da… Hannah Harrington.

Am încercat să mă ţin de ceva, dar nu era nimic în jur. Aşa că am ţinut telefonul cu ambele mâini, fiind singurul lucru solid pe care-l aveam.

— Hannah?

— Da.

— Sora mea, Hannah?

— Da.

Un moment de tăcere.

— Îmi dau seama că e şocant.

— Vocea ta, am şoptit. Vocea ta!

M-am agăţat şi mai strâns de telefon. A zis ceva, dar vocea ei era înăbuşită de o mare de motociclete care roiau în parcare, toate cu motoare puternice.

— Poftim? am întrebat. Ce-ai spus? Hannah?

— Mă auzi acum?

Am auzit-o spunând:

— Cam ţip…

Motocicliştii, deşi stăteau şi aveau motocicletele parcate, turau motoarele fără niciun motiv. O furie iraţională mi-a cuprins pieptul.

— *Linişte!* am ţipat. Vă rog să vă opriţi!

Pe partea cealaltă a străzii, o alee ce părea liniştită ducea

întâmplător spre marea îndepărtată. *Trebuie să traversez,* m-am gândit disperată, în timp ce vehiculele goneau în faţa mea şi motocicletele turau în spate. *Trebuie să traversez chiar acum.*

— Mai eşti? am auzit-o spunând.

— Da! Mă auzi?

— Aproape. Ce naiba se întâmplă?

Ştiam cum arată Hannah. Părinţii mei mi-au trimis fotografii până când a devenit prea dureros pentru mine să le privesc. Era aproape imposibil să-mi imaginez că femeia din poze vorbea cu mine acum. Femeia care avea un soţ cu părul creţ, doi copii şi un câine. Surioara mea.

— Hannah, stai să traversez strada. Sunt la un restaurant pentru motociclişti; e mult zgomot, dar dincolo o să fie linişte…

— Eşti *motociclistă?*

După tonul ei, am simţit că are un mic zâmbet pe buze.

— Nu, nu sunt. Eu… Aşteaptă puţin, doar să traversez. *Te rog,* stai la telefon…

În partea care ducea spre sud era un moment de linişte în trafic. Fără niciun motiv imaginabil, nu m-am întors să verific partea spre nord. Spre mare, spre Hannah.

N-am auzit nimic; n-am văzut nimic. În niciun caz camionul fatidic care transporta lemne şi mergea cu viteză mare. În niciun caz scrâşnetul frânelor şi ţipetele panicate dinspre terasă. Nu mi-am auzit propria voce, dezlănţuită forţat printr-un strigăt gutural. Apoi m-am prăbuşit brusc în linişte, ca o ambulanţă care opreşte sirena pentru că nu mai există nicio şansă. Şi n-am auzit nici urletul din gura lui Jenni când lovea cu pumnii, încercând să iasă din restaurant.

N-am auzit nimic.

PARTEA A III-A

40

Eddie

Dragă Tu.

Este 3:37 dimineaţa. Sunt aproape optsprezece ore de când am aterizat pe Heathrow.

Nu m-a aşteptat nimeni, bineînţeles. Doar mama ştia că mă întorc azi. Am făcut pe indiferentul, scrutând din ochi marea de pancarte de bun venit pe care nu era numele meu. Am fredonat puţin Bowie.

Am sunat-o pe mama în drum spre parcarea Long Stay. Din motive încă neclare, se pare că de data asta i-a fost greu în absenţa mea. Poate a derutat-o distanţa. Evident că nu era prima oară când lipsisem două săptămâni. În orice caz, toată noaptea a stat trează, fiind îngrijorată că s-ar putea prăbuşi avionul.

— A fost îngrozitor! mi-a zis. Sunt atât de obosită, încât abia de pot să vorbesc.

Dar şi-a revenit brusc pentru că a continuat zece minute să-mi povestească despre lucrurile pe care sora ei n-a reuşit să le facă în absenţa mea.

— Încă n-a luat coşul de reciclat! Pur şi simplu stă acolo, în faţa porţii! Nici nu suport să mă uit pe fereastră. Eddie, crezi că ai putea să treci pe aici în drum spre acasă!

Sărmana mătuşă Margaret!

Mama se pare că aproape a făcut un atac de panică atunci când Margaret a încercat s-o ducă la psihiatru, aşa că trebuie s-o însoţesc eu săptămâna viitoare. A spus că pur şi simplu nu face faţă maşinilor, spitalelor, oamenilor. Nu fără mine. Discuţia a fost prea sărată cu urme adânci de vinovăţie. Eu – pentru că am şters-o, chiar dacă îmi spune mereu că trebuie să-mi dirijez propria viaţă. Ea – pentru că ştie că asta se întâmplă când îi urmez sfatul.

Am luat Land Roverul şi am condus înapoi pe autostrada M4. Înapoi în Gloucestershire, în Sapperton, în viaţa asta. Am ascultat la radio o vreme, fiindcă aşa nu mă mai gândeam la Sarah. M-am oprit la Membury Services să iau un sandviş cu brânză.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat în drum spre Cirencester Road: n-am încetinit la intersecţia cu Sapperton. Nici măcar n-am semnalizat; pur şi simplu am trecut pe lângă. Am continuat până la intersecţia cu Frampton, dar nu m-am oprit nici acolo. M-am trezit conducând spre Minchinhampton Common. Am parcat lângă lacul de acumulare, am cumpărat o îngheţată, m-am plimbat prin Amberley, apoi am intrat la Black Horse. Am băut un Henry cu portocale şi am stat acolo aproape două ore, pur şi simplu uitându-mă dincolo de Woodchester Valley.

Nu sunt sigur ce era în capul meu. Totul părea ciudat de deconectat, ca şi cum mă uitam la mine însumi pe filmul unei camere de supraveghere. Tot ce ştiam era că nu pot să mă duc la mama.

Până la acel moment, îmi trimisese mesaje şi mă sunase de câteva ori, speriată că am avut un accident pe autostradă. Aşa că i-am zis că sunt bine, am întârziat pentru că trebuia să rezolv ceva. Însă asta mai mult pentru că nu ştiam ce fac, nu pentru că ascundeam ceva anume. Pe la patru eram înapoi la Tom Longs Post şi atunci a devenit cu adevărat îngrijorător, căci, în loc să fac dreapta spre Sapperton, m-am trezit făcând stânga spre Stroud.

Am băut o halbă cu bere la Golden Fleece şi apoi am trecut pe la Alan şi soţia lui, Gia. Au fost adorabili. Atât de buni şi de înţelegători. M-au lăsat să beau din ceaiul lui Lily şi mi-au spus că am făcut ce trebuie renunţând la Sarah. N-aveau idee că mă ascundeam de propria mamă.

Lily a refuzat să se ducă la culcare. A stat pe genunchiul meu şi a desenat sirene. De când am cunoscut-o pe Sarah, am o senzaţie de sufocare ciudată de câte ori petrec timp cu Lily, o tristeţe apăsătoare amestecată cu dragostea şi afecţiunea pentru fetiţa celui mai bun prieten. Sarah cred că a rupt un fel de sigiliu în mine. După ani în care am respins ideea, am început să-mi imaginez că aş putea avea propriul meu copil. Lily mi-a desenat o sirenă cu cerneală pe mână şi am simţit cum s-a deschis un fel de şanţ în adâncul meu, ca o fisură în pământul din adâncul oceanului.

I-am scris mamei s-o anunţ că a intervenit ceva cu Alan şi nu ajung la ea în seara asta. O să trec mâine, i-am promis. N-a fost încântată, dar a acceptat. Nu e ca şi cum aş fi lăsat-o baltă.

Am simţit uşurare, disperare, când mi-am deschis în sfârşit uşa. Iubesc ferma asta mai mult decât mi-am imaginat vreodată că voi iubi cărămizile şi mortarul, dar e şi o amintire cumplită a întâmplărilor vieţii. Cuiva din afară ferma mea îi spune: o viaţă fericită. Pahare cu Picpoul rece şi soarele apunând peste copaci! Cina preparată din legume cultivate organic, pe când păsările se cuibăresc! Apă de Cotswold limpede precum cristalul, proaspăt scoasă din pământ!

Ei nu ştiu cât de înlănţuit mă simt. Chiar dacă le-aş spune cum e să trăieşti cu mama, tot nu m-ar crede.

Mai târziu am făcut puţină ordine în atelier şi am organizat tabla pentru mâine. N-am pregătit cina. Când am intrat în bucătărie, am fost asaltat de amintirile cu mine şi cu Sarah în acelaşi spaţiu, gătind, vorbind şi râzând, cu gândul alergând sălbatic spre viitor. Şi bineînţeles că n-am făcut faţă ideii de a găti singur, în linişte. Am mâncat un mix Bombay şi m-am dus la culcare. Am făcut ce trebuia renunţând la Sarah, mi-am reamintit mie însumi când mă spălam pe dinţi. Am observat că eram uşor bronzat.

Apoi m-am întins sub luminatorul din tavan. Stelele se ridicau încet pe cer, felicitându-mă pentru tăria de caracter, pentru hotărâre şi puterea voinţei. Bine-ai făcut, prietene! N-a fost uşor, dar trebuia s-o faci.

Doar că, aşteptând să adorm, credeam din ce în ce mai puţin asta.

O vreme m-am trezit şi am încercat să mă uit la televizor. Să-mi eliberez mintea de lucruri. Dar n-am văzut decât ştiri despre un accident teribil de pe M25, cu multe victime omeneşti şi răni majore şi, înainte să-mi dau seama, o voce din capul meu m-a întrebat cum m-aş simţi dacă ar muri Sarah. (Foarte folositor.) Cum ar fi dacă ai primi un telefon şi ai afla că a fost implicată într-un accident rutier? mă întreba. Ai mai crede că ai făcut ce trebuia?

Am închis televizorul şi m-am întors în pat, dar ideea nu se lăsa alungată. Ca un cârlig ruginit în conştiinţa mea, care trăgea şi târa. Dacă Sarah ar muri, tot ai crede că ai făcut ce trebuia?

Şi asta e problema, Alex. Pentru că, dacă e să fiu cinstit cu mine însumi, nu, n-aş mai crede. Dacă Sarah ar muri, aş regreta tot restul vieţii.

Am trăit destul de bine în ultimele două decenii. M-am luptat să-mi fac drum prin suferinţă, înapoi în viaţă. Dar în tot timpul ăsta mama a fost mai importantă decât mine însumi, fiindcă am simţit că nu am de ales. Ce fiinţă umană decentă nu şi-ar ajuta mama, dacă ea ar avea nevoie? Însă ceva s-a schimbat când am plecat de lângă Sarah, de pe plajă. N-am simţit că am procedat bine alegând-o pe mama. Şi încă simt acelaşi lucru.

E 3:58 dimineaţa. Efectiv mă rog să adorm.

Eu x

41

— Tipul ăla. Se uită încontinuu la mine.

O privesc pe mama, lipită cu spatele de spătar, cu gâtul împins înainte ca o broască-ţestoasă. Apoi îl privesc pe el, un tip mare, săracul de el, absolut enorm, se revarsă peste trei scaune şi bea întruna coca-cola dietetică dintr-o sticlă de doi litri. Deasupra lui, o muscă se izbeşte de fereastră iar şi iar, ca un copil care spune aceeaşi glumă pentru că a făcut pe cineva să râdă acum jumătate de oră.

Îl studiez o vreme, dar el nu se uită la mama. Citeşte o broşură de la Serviciul Naţional de Sănătate, intitulată *Hai să vorbim.*

— Nu se uită la tine! şoptesc. Dar putem să ne aşezăm acolo, dacă vrei.

Arăt spre un rând de scaune verzi, care o protejează de acest individ perfect inocent, dar ştiu că n-o să-i convină. La capătul rândului stă o mamă cu un bebeluş adormit în cărucior, însă ea nu mai face faţă copiilor. Luna trecută s-a încuiat în toaleta de la medicul de familie, pentru că un copilaş care abia învăţa să meargă i-a întins nişte piese de Lego în sala de aşteptare.

— Cred că o să rămân aici, spune în cele din urmă. Îmi pare rău, Eddie, nu vreau să fac zarvă, dar o să stai cu ochii pe el?

Încuviinţez şi închid ochii. E prea cald aici şi n-are a face cu soarele de afară; e căldura aia moleşitoare din sălile de aşteptare din spitale, întreţinută de respiraţii anxioase şi trupuri lâncezite.

— Ţi-e dor de plajă? întreabă mama.

Vorbeşte pe tonul pe care-l are când îşi face griji că mă enervează. Mai delicat decât de obicei, plin de inflexiuni exagerate.

— De Santa Monica?

— Ha! Nu, nu chiar. Ţi-am povestit de asta?

Încuviinţează şi aruncă un ochi la individul cu coca-cola, înainte să revină la mine.

— Părea încântător, adaugă.

Mă întreb ce minciună obosită i-am spus despre ziua petrecută pe plajă. Nu suport s-o mint. E greu să nu ţin cont de faptul că viaţa a trădat-o, prin urmare mă simt de două ori mai prost când fac acelaşi lucru. Chiar dacă e pentru binele ei.

Mama se întoarce, iar gândurile mele revin la procesiunea funerară pe care am văzut-o mai devreme, când ne îndreptam, pe lângă pajişte, spre Frampton Mansell. Maşina mortuară era plină de flori de câmp, buchete şi ramuri, revărsându-se ca pe malurile unui râu. O urmau trei automobile negre şi goale. *Trebuie să fie cineva tânăr*, m-am gândit. Cei în vârstă rar sunt jeliţi de atâţia oameni. Mă întreb pe cine se duceau să preia. Ce familie disperată şi distrusă era adunată într-o casă din apropiere, sorbind cafea, aranjându-şi hainele negre, incomode şi întrebându-se iar şi iar *Cum să ni se întâmple nouă asta?*

Pe când trecea procesiunea, i-am aruncat o privire mamei cu coada ochiului, în speranţa că n-o va dezechilibra.

Am observat că are o expresie urâtă.

— Se pare că se îndreaptă spre Frampton Mansell, a remarcat pe un ton straniu de încântat, cu răutate chiar. Să sperăm că a murit fata aia, Sarah.

Apoi s-a uitat la mine, ca şi cum aştepta să fiu de acord.

N-am putut să scot un cuvânt câteva minute. Doar respiram pe gură – un fel de Soluţie în Caz de Urgenţă a lui Eddie, pe care mi-o aminteam bine din săptămânile care au urmat morţii lui Alex. Mi-era rău. Mi-era rău fizic, îmi simţeam pieptul strâns în chingi. Am încercat din răsputeri să îngrop ce spusese adineauri, dar n-am reuşit.

Nu e de mirare că Sarah s-a mutat în partea cealaltă a lumii, m-am gândit neputincios. Cum ar fi putut supravieţui aici?

Musca de la fereastră se linişteşte o clipă şi mă gândesc cât de tare i-ar fi plăcut ei ideea cu florile de câmp pe un sicriu. În săptămâna petrecută împreună, a adus nenumărate buchete în casă. A umplut aproape fiecare cană pe care o am. „Există ceva mai frumos?” a întrebat, uitându-se în jos, la ele şi zâmbind.

Tu, mi-am zis. Tu eşti cel mai frumos lucru care a intrat vreodată în casa mea.

Cu excepţia prietenului meu Baz, care lucrează la Unitatea

de Istorie Naturală în Bristol, Sarah e prima persoană sub şaizeci de ani care ştie atâtea lucruri despre viaţa în sălbăticie. Ţin minte tonul ei entuziasmat când i-am pus întrebări despre păsările din cartea lui Collins Gem. *Scorţar! Scorţar-eurasiatic!* apoi râsul ei, minunat de lasciv şi plin de viaţă.

Doamne, e dureros. Doare în moduri inimaginabile.

Mă întorc s-o văd pe mama, să mă reasigur că Sarah *este* ultimul om de pe pământ cu care aş putea avea o relaţie. *Asta e mama ta* –, îmi spun. *Mama ta, o clientă a serviciilor de sănătate mintală de aproape două decenii. O femeie care nu-ţi poate aminti nuanţele vieţii, ritmul lumii, pentru că a devenit atât de izolată. Are nevoie de tine.*

Se preface că-şi odihneşte capul în mâini, ca şi cum ar fi moartă de oboseală, însă doar se uită printre degetele răsfirate la tipul care bea coca-cola dietetică.

— Mamă! şoptesc. E în regulă!

Nici nu sunt sigur dacă mă aude.

Când am trecut pe la Alan noaptea trecută, mi-a zis că ar trebui să-mi fac cont pe Tinder. Am răspuns că da, pentru că asta îşi dorea să audă, apoi a trebuit să mă duc la toaletă, ca şi cum aş fi vrut să trag apa după oroarea ca un rahat pe care am simţit-o. *Tinder?* Nimeni nu te avertizează că viaţa continuă să fie complicată chiar şi după ce ai Făcut ce Trebuia.{12} Că nu există niciun premiu, dincolo de o senzaţie intangibilă de forţă morală. M-am întors de unsprezece zile şi, dimpotrivă, mă simt mai rău decât atunci când am lăsat-o pe Sarah pe plajă.

Tinder! O, Doamne!

— Unde e Arun? şopteşte mama. Aşteptăm de-un secol.

Mă uit la ceas. Aşteptăm de zece minute.

— Crezi că e în concediu medical, Eddie? Crezi că a plecat?

Gândul îi întunecă faţa.

— Nu.

Îi prind mâna sub cotul meu.

— Cred că doar întârzie. Nu-ţi face griji!

Psihiatrul mamei, Arun, este unul dintre cei doi oameni care nu fac parte din familie şi cu care ea poate vorbi fără să se simtă copleşită. Celălalt este Derek, asistentul ei din cadrul

comunităţii psihiatrice, care se descurcă cu mama mai bine decât noi doi. Mai are şi vizitatori ciudaţi din alte părţi – parohul local, Frances, se opreşte pe la ea când poate, pentru că în perioada asta ei i se pare stresant să meargă la biserică unde sunt „toţi oamenii ăia”. Şi, bineînţeles, Hannah Harrington, sora lui Sarah, o mai vizita din când în când, deşi n-a mai pomenit de ea de mult. Mă întreb dacă nu cumva vizitele au încetat. Însă niciodată, nici Hannah şi nici parohul nu au stat mult. După aproape jumătate de oră, mama se ridică şi făcea curat, cu ochii la ceas, agitată, ca şi cum ar fi trebuit să plece undeva.

Arun se înţelege cu mama, fiindcă, pe de-o parte, e un tip cu adevărat amabil şi foarte talentat şi, pe de altă parte – cred –, pentru că mama are o afinitate sfioasă cu el. Şi bineînţeles că nu a plecat şi nici nu e în concediu medical. Ne-ar fi anulat programarea în cazul ăsta şi ar fi trimis un alt psihiatru. Însă ideea i s-a cuibărit acum în minte, exact cum mi s-au cuibărit şi mie gândurile exasperante despre Sarah.

Dacă Sarah ar muri? Tot ai crede că ai făcut ce trebuia? Întrebarea continuă să se infiltreze peste tot, ca igrasia care se extinde. De unde vine? De ce nu dispare?

Sarah e bine, îmi spun cu severitate. Cel mai probabil acum doarme, la mii de kilometri distanţă, în micuţa casă cu verandă a prietenei ei. Inspirând şi expirând. Cu mâinile şi picioarele nemişcate, cu faţa calmă.

Când îmi dau seama că mă imaginez întinzându-mă lângă ea şi strecurându-mi braţul în jurul taliei, mă ridic.

— Mă duc să verific cât mai durează, îi zic mamei.

Doamna de la recepţie ştie că nu întreb pentru mine. *SUE,* scrie pe legitimaţia ei.

— Sunteţi următorii, spune foarte tare, ca să audă şi mama.

Are în spate o fotografie cu familia ei. Un bărbat cu aspect plăcut, doi copii, unul poartă un costum de leu. Mă întreb dacă Sue se uită la familii ca a mea şi zice: *Mulţumesc lui Dumnezeu că nu sunt în locul lor.* Cam asta a spus ultima mea iubită, Gemma, când ne-am despărţit. A pus capăt relaţiei după trei luni, fiindcă nu făcea faţă situaţiilor în care eu fugeam să rezolv urgenţe legate de mama, o dată pe săptămână.

O vreme mi-a părut rău pentru Gemma – era a treia iubită în şase ani, epuizată de cerinţele mamei –, dar am dat nas în nas cu ea în Bristol acum câteva luni şi se ţinea de mână cu un tip, Tay, despre care mi-a zis că e artist urban. Avea părul strâns într-un coc. Şi mi-am dat seama, schimbând replici de complezenţă pe trotuar cu ea, că nu fusesem niciodată atât de înnebuniţi unul după celălalt.

Înnebuniţi unul după celălalt – ca mine şi Sarah –, aşa trebuie să fie. Atât de bine trebuie să fie.

Când mă aşez la loc, mama îşi verifică părul într-o oglindă de buzunar. Coafura ei are forma unei mingi de rugby astăzi.

— E un stup de albine, zice. Aşa-mi pieptănam părul în anii ’60.

Îl examinează.

— Crezi că e prea exagerat?

— Deloc. E încântător.

Adevărul e că stupul este (a) gol şi (b) aplecat într-o parte ca Turnul din Pisa, dar ştiu că şi l-a aranjat pentru Anin.

Lasă deoparte oglinda şi face ceva cu telefonul. După câteva secunde îmi dau seama că se preface că-i scrie cuiva, doar ca să-l poată fotografia pe ascuns pe tipul amărât din colţ, probabil drept probă după ce a ucis-o cu brutalitate. Dacă Arun Sopori nu-şi face apariţia curând, cu trăsăturile lui frumoase, de indian din Kashmir, şi cu zâmbetul lui cald, azi va fi cu siguranţă o zi foarte proastă. Şi chiar trebuie să mă întorc la muncă.

— Bună, Carole! se aude vocea lui Derek.

Merge agale – Derek nu face niciodată paşi mari – şi dă mâna cu mine, aşezându-se pe celălalt loc de lângă mama.

— Cum vă merge?

Îşi întinde picioarele în faţă şi simt cum mama începe să se relaxeze pe măsură ce-i povesteşte că, dacă e să fie cinstită, a avut şi zile mai bune.

— Ce coafură senzaţională ai! o complimentează el, după ce ea îşi încheie replica.

— Crezi?

Deja zâmbeşte.

— Chiar cred, Carole. Senzaţională!

Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru Derek! O vizitează în fiecare săptămână. Uneori cred că e ca un magician – poate să identifice lucruri pe care nimeni altcineva nu le observă, poate s-o facă să vorbească atunci când nimeni altcineva nu ajunge la ea. Nu şi-a pierdut niciodată calmul, oricât de bolnavă a fost.

„Mama ta are un diagnostic precis?” m-a întrebat Sarah într-o zi. Tocmai tunsesem gazonul din luminiş, sperând c-o voi ademeni cu mirosul de iarbă proaspăt tăiată înapoi în Anglia. Când am terminat, ne-am aşezat cu un pahar cu limonadă rece de ghimbir în mână, iar ea adulmeca fericită aerul. Apoi s-a întors spre mine şi m-a întrebat de mama – direct, fără ocolişuri, ceea ce mi-a plăcut şi mai mult.

La început, n-am vrut să răspund. Am vrut să fiu bărbatul cu o casă din piatră în Cotswold, care coace pâine, face limonadă cu ghimbir şi duce o viaţă extrem de interesantă, nu bărbatul care trebuie să-i răspundă mamei la câteva telefoane pe zi. Dar era o întrebare pertinentă, care merita un răspuns pertinent.

Prin urmare, m-am pregătit să citesc lista cu diagnostice care-i fuseseră puse de-a lungul anilor – depresie cronică, tulburare anxioasă generalizată, tulburare de personalitate Cluster C, care pendula între anxietate, dependenţă şi obsesiv-compulsivitate, tulburare de stres posttraumatic, depresie psihotică ce *ar putea* fi bipolară –, dar când am deschis gura m-a apucat o mare oboseală. Undeva pe drum renunţasem la etichete. Etichetele îmi dădeau speranţa unei vindecări sau măcar a unei îmbunătăţiri, însă mama era bolnavă de aproape douăzeci de ani.

— Se chinuie, spusesem în cele din urmă. Dacă mătuşa mea n-ar fi săptămâna asta cu ea, ar trebui să răspund tot timpul la telefon. Poate chiar să mă duc s-o văd la un moment dat.

Acum îmi pare rău că nu i-am povestit mai multe. Dar ce-aş fi obţinut, în afară de a pune capăt timpului petrecut împreună? Ne-am fi dat seama imediat cine suntem şi n-aş mai fi aflat niciodată cum e să fii atât de fericit. Atât de *sigur*.

— Doamnă Wallace!

Ridic privirea; mâinile mamei se îndreaptă spre stupul de albine/ mingea de rugby. Apoi se înghesuie în mine, dintr-odată

timidă, în timp ce o conduc împreună cu Derek spre Arun şi uşa deschisă.

42

Peste câteva ore sunt liber.

Merg prin seara îmblânzită de ploaia ca o ceaţă, fredonând un cântec sau altul. Cel mai des folosesc potecile, dar câteodată o iau pe câmp. Pământ umed, asfalt umed, frunze umede. Eddie umed. Din când în când, se scurg picături de pe marginea glugii.

Dau cu piciorul într-o piatră care se rostogoleşte spre mine şi mă gândesc la întâlnirea de azi cu mama. În urma rapoartelor recente ale lui Derek, Arun vrea să-i ajusteze medicaţia, ceea ce cred că e o idee bună. Nu mi-a scăpat observaţia că a alunecat uşor în paranoia – la început, m-am gândit că poate era o reacţie temporară la absenţa mea, dar Derek mi-a spus că observase simptomele dinainte să plec.

Acum mulţi ani am învăţat că nu se întâmplă miracole, deci nu mă aştept la o schimbare monumentală, dar, cu puţin noroc din partea noului cocktail al lui Arun, vom stopa declinul şi vom preveni o criză, ceea ce e mai mult decât bine pentru mine. Oricât de fantastică e echipa care se ocupă de sănătatea ei mintală, oricât de briliantă e cercetarea, oricât de eficiente sunt tratamentele, tot nu-i pot transplanta creierul mamei.

Cel mai îmbucurător e că a ieşit de la consultaţie într-o stare de spirit relativ bună, atât de bună, încât am convins-o să mergem la un ceai şi-o prăjitură în Cheltenham. A mâncat o felie mare de flapjack{13} şi a suspectat doar un singur individ că plănuieşte s-o omoare. A reuşit inclusiv să râdă de ea însăşi.

Când am lăsat-o acasă ca să mă întorc la atelier, mi-a mărturisit că sunt cel mai bun şi cel mai frumos bărbat de pe pământ şi că e mai mândră de mine decât poate spune.

Prin urmare, a fost drăguţ.

Mai târziu, Derek m-a sunat.

— Cum te simţi? a întrebat.

— Bine! i-am răspuns.

— Sigur?

Mi-a zis că părusem extenuat.

— Eddie, nu uita, sunt întotdeauna aici dacă-ţi este greu!

Peste o jumătate de oră, ajung la Bisley şi se deschide poarta raiului. „Încântător!” îi spun unei ciori de pe o cutie poştală. Îşi ia zborul, probabil spre un loc mai plăcut, şi mă apucă invidia. Mama poate că nu mai e în pericol momentan, dar în viaţa mea nu s-a schimbat nimic. Nu sunt liber şi nu pot fi cu Sarah. Iar nimic din ce poate să facă Derek pentru mine – nicio sfoară trasă la serviciile de sănătate mintală – nu schimbă asta.

— Bine, Ed! zice Alan peste câteva minute.

Îmi oferă cea mai severă expresie a lui, care de fapt nu e deloc severă.

— Mă tem că nu e suficient de bine.

Alan este unul dintre cei mai delicaţi şi cei mai calzi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. În seara asta miroase a căpşune şi a ceva acid, iar puloverul lui e plin de pete roz. Lily a avut o ieşire nervoasă care a implicat un iaurt cu căpşune, când i-a spus că nu poate să-i citească o poveste înainte de culcare.

Îi zâmbesc larg, deşi nu-mi aduc aminte să mă fi simţit vreodată mai puţin vesel.

— Ştiu. Mai lasă-mă o săptămână sau două să trec peste treaba cu…

Nu pot să-i pronunţ numele.

— …cu… doamna… şi apoi o să mă ocup.

Doamna?

Alan e suficient de amabil, încât să nu râdă.

Am fost invitat la bar să discutăm despre aniversarea de patruzeci de ani, care e peste mai puţin de patru săptămâni. Până acum nu am organizat nimic, iar Alan spune că e „îngrijorat”. *Ar trebui să văd ce mai faci,* mi-a scris ieri în SMS. *Să facem nişte planuri la o bere şi să mă asigur că nu ţi-ai lăsat barbă.*

A mizat pe Bear din Bisley pentru intervenţie. E un bar vechi şi încântător, care ne aminteşte amândurora de vremurile bune din tinereţe, dar nu e convenabil pentru noi. Va trebui să împărţim un taxi scump mai încolo şi Alan va trebui să-şi ia

maşina a doua zi. Însă în curând se mută în localitate şi vrea să verifice oferta de bere, iar eu am fost foarte fericit să mă plimb până aici după o zi la spital şi după ce am asamblat o bucătărie.

Hannah Harrington locuieşte la doar câteva case de aici. Am dat nas în nas cu ea în Stroud, acum câţiva ani, într-un magazin de mâncare sănătoasă, dintre toate locurile posibile. Cumpăram ceva nu foarte sănătos, chipsuri din banane, dar ea avea braţele pline cu tărâţe de ovăz şi tot felul de alte chestii care au devenit curios de indispensabile clasei de mijloc. Era a patra sau a cincea oară când o vedeam de la moartea lui Alex şi, ca întotdeauna, am fost şocat de asemănările izbitoare dintre Hannah la doisprezece ani şi Hannah cea matură.

M-am întrebat cât s-ar fi schimbat sora mea, dacă ar fi trăit.

Hannah îmi povestise că ea şi soţul ei acceptaseră o ofertă de locuinţă în Bisley. Dezbătuserăm preţurile caselor şi cheltuielile cu zidarii, apoi fiecare o luase pe drumul lui. Tare mi-ar fi plăcut să-mi fi spus că Sarah se mutase în America. Tare mi-ar fi plăcut să-mi fi spus: „Ţi-o aminteşti pe demonica de soră-mea? S-a cărat în străinătate cu ani în urmă, aşa că tu şi Carole nu mai aveţi de ce să vă îngrijoraţi c-o să daţi peste ea din nou!”

Alan îmi pune în faţă o halbă cu bere şi se aşază.

— Te gândeşti la doamna? întreabă.

— Da. Opreşte-mă!

Îmi aplică pe antebraţ o lovitură de karate şi spune:

— Opreşte-te, Ed! Chiar acum!

Apoi se uită la mine şi observ în ochii lui fascinaţia bolnăvicioasă a celui căsătorit de mult timp.

— La ce te gândeşti? Era cineva dezbrăcat?

— Nu, zâmbesc eu.

— Atunci, ce?

— Doar lucruri care ar fi putut duce la evitarea situaţiei. Cum mi-aş fi dat seama într-o secundă, doar dacă aş fi ştiut că s-a mutat în America.

Alan pare gânditor. Ia o înghiţitură straşnică din halba cu bere şi observ că petele de iaurt se extind şi pe pantalonii scurţi. Are chiar o pată mare şi roz în părul de pe picioare.

— Chiar dacă ţi-ai fi dat seama, s-ar putea să nu te fi oprit, zice. Mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de ea aproape la prima vedere.

Îmi aduc aminte primele minute cu Sarah. Cât de deşteaptă şi de amuzantă fusese, cât de drăguţă. Cum ţinusem de gluma cu oaia mult prea mult pentru că-mi dorisem să continue să vorbească.

— Dar m-am oprit. În momentul în care mi-am dat seama. Şi deja eram destul de năuc. Ascultă, cap-sec, te-am rugat să nu mă mai laşi să mă gândesc la ea.

— Da, scuze!

A râs.

Oamenii cred că eu sunt ca Alan. Relaxat în propria piele, netulburat de aproape nimic. Genul care e mereu pe punctul de-a râde, chiar şi când tocmai a ratat trenul (ceea ce i se întâmplă frecvent) sau şi-a pierdut portofelul (idem). Ne-am împrietenit în ziua în care am observat că-şi lansa un deget explorator într-una dintre nări, în timpul discursului de bun venit de la şcoală. Şi, în loc să roşească, mi-a zâmbit larg şi a continuat. Mai târziu m-a provocat la un joc stupid şi nu s-a supărat câtuşi de puţin când l-am umilit.

N-am dezbătut problema prieteniei noastre, pentru că eram prea ocupaţi să lovim mingile de fotbal şi să ne prefacem că nu observăm fetele, însă am devenit cei mai buni prieteni. Aliaţi când venea vorba de prostii şi mereu în încurcătură. Odată chiar am fost suspendaţi de la şcoală, pentru că am născocit o substanţă asemănătoare cu voma şi am aruncat-o de la fereastra toaletei peste profesorii rebeli care fumau, cei care purtau jachete de piele şi nu se tundeau suficient de des. Am crezut că mă omoară mama, dar, când ne-am urcat în maşină, a început să râdă. Pe vremea aia râdea des. „Sunteţi doar nişte băieţi”, a spus.

După treizeci de ani, probabil că amândoi părem neschimbaţi.

Doar că eu nu mai sunt ca Alan. Băiatul ăla copilăros, Eddie, cel fără nelinişti, s-a pierdut cu siguranţă când şi-a găsit prima dată mama inconştientă, murdară de vomă şi înconjurată de

tuburi de pastile. Şi, dacă nu s-a pierdut atunci, trebuie să fi dispărut cu totul poate a doua sau a treia oară, când am găsit-o în baie cu venele proaspăt tăiate, din care se scurgeau şiroaie roşii în apă. Dacă primele două, trei încercări nu m-au terminat, a patra ar fi reuşit. După ani în care a fost externată de la spitalul de psihiatrie, la mult timp după ce se terminase cu excursiile cu ambulanţa, cu legea sănătăţii mintale şi cu nopţile târzii, când umblam să schimb bani pe lângă distribuitorul care aproviziona spitalul cu băuturi.

Să nu fiu înţeles greşit: ultimii douăzeci de ani nu au fost întru totul răi, nici vorbă. Am mulţi prieteni, o viaţă socială decentă (pentru un fermier care trăieşte ca un pustnic) şi am avut chiar iubite. Am o meserie care-mi place, locuiesc într-un loc superb şi, când trebuie să plec, am o mătuşă foarte răbdătoare care vine şi stă cu mama.

Dar apoi am cunoscut-o pe Sarah şi mi-am amintit cum poate fi viaţa. Seninătatea, relaxarea, râsul. Viaţa cântată în gama majoră.

M-am întrebat adesea dacă nu cumva i-am prezentat o versiune contrafăcută a lui Eddie David pe parcursul săptămânii aceleia. O versiune mai fericită, mai liberă. Însă nu cred că asta s-a întâmplat. Cred că doar a apucat să vadă o versiune a mea de mult uitată, o versiune pe care doar ea putea s-o readucă la viaţă.

— E greu, Ed, a oftat Alan, aplecându-se înainte să-şi cureţe pata de iaurt de pe picior. Îmi pare rău!

Sigur pe mine, îi spun că o să depăşesc momentul.

Iau o înghiţitură de bere şi mă aşez comod în scaun, gata să discut despre problemele pe care le are Lily la şcoală sau despre veştile uluitoare legate de prietenul nostru Tim, încornorat de soţia însărcinată.

Însă Alan n-a terminat cu mine.

— Eşti sigur? întreabă. Iartă-mă, Ed, dar nu arăţi ca şi cum ai depăşi momentul. Arăţi ca naiba.

Mă prinde descoperit.

— Da, sunt sigur, răspund, deşi sună mai mult ca o întrebare decât ca o afirmaţie. Dar, în orice caz, am de ales? Dacă aş fi cu

Sarah, mama ar fi distrusă. La propriu.
Alan se înfioară.
— Ştiu. Nu te contrazic. Dar nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat dacă eşti sigur că depăşeşti momentul.
Mă fixează cu privirea şi o simt. Chiar sub piele. De ani şi ani, împinge cu disperare să iasă, fiind ţinută sub control doar de straturile subţiri ale pielii.
— Nu, răspund după o pauză. Nu sunt sigur.
Încuviinţează. El ştie.
— Sunt pe marginea prăpastiei. Sunt pe marginea prăpastiei şi nu ştiu ce dracu' să fac.
Îmi mişc halba în cercuri, luptându-mă cu fierbinţeala care vrea să-mi inunde ochii.
— Nu pot să dorm. Nu pot să mă concentrez. Nu pot decât să mă gândesc la Sarah. Pur şi simplu mă simt… disperat, ştiind că am distrus orice fel de posibilitate. Şi, de când m-am întors din LA, simt că mi-e imposibil să mai am grijă de mama. Mă tot trezesc gândindu-mă: *Nu pot să mai fac asta.* Dar n-am de ales, Alan, pentru că ce naiba se presupune c-ar trebui să fac, dacă eu pur şi simplu mă enervez şi plec deodată? Eu… La dracu'!
— La dracu'! aprobă repede Alan.
Nu mai am încredere în mine să vorbesc.
Alan ia o gură de bere.
— Mă întreb câteodată dacă n-ai nevoie de mai mult ajutor în situaţia cu mama ta. Gia îmi povestea de nu ştiu ce prietenă care are grijă de soţul ei de cincisprezece ani. O poveste îngrozitoare – a căzut de pe bicicletă şi acum e complet paralizat… În orice caz, femeia asta a avut o cădere nervoasă luna trecută. Pur şi simplu s-a blocat. N-a mai putut rezista niciun minut. Şi nu din cauză că nu-l mai iubeşte. Îl adoră.
Face o pauză, apoi ia încă o înghiţitură de bere.
— M-a făcut să mă gândesc la tine, prietene. Adică probabil că aşa te consumi foarte mult.
Scot un sunet neutru pentru că nu vreau să discut despre asta. Gemma a fost ultima care a încercat să-mi spună că în cele din urmă mă voi duce la fund, dacă nu o să găsesc o cale să am mai multă libertate. Am ales s-o iau ca pe o critică la adresa

mamei şi ne-am certat. Însă, în adâncul meu, eu ştiam că se poate să aibă dreptate.

— Totuşi, nu există nimeni care să facă ce fac eu, zic. Nu e ca şi cum are nevoie de cineva care să o spele sau să-i facă mâncare, pur şi simplu are nevoie de o persoană la capătul celălalt al firului în care să aibă încredere. Sau care să treacă pe la ea dacă se simte copleşită. O scot la cumpărături, aranjez lucrurile, vorbesc cu ea. Sunt prietenul ei, nu îngrijitorul ei.

Alan încuviinţează, dar nu cred că vede lucrurile astfel.

— Doar gândeşte-te, spune. Dar în ceea ce-o priveşte pe Sarah… Ai făcut ce trebuia, Ed. Ai făcut *singurul* lucru posibil.

— Hmmm…

— Gândeşte-te la Romeo şi Julieta. Sau Tony şi Maria.

De obicei pasiunea lui Alan pentru musicaluri mă încântă, dar în seara asta n-am chef de *West Side Story*.

— Ştiau că e greşit să fie împreună, continuă el, dar au făcut-o oricum şi au murit. Tu ai fost mult mai deştept. Tu ai rezistat, ceea ce necesită şi mai mult curaj.

— Asta e bine de ştiut, Alan. Mulţumesc! Dar adevărata problemă e că nu trebuie s-o mai iubesc şi nu ştiu cum.

Alan pare gânditor.

— M-am întrebat adesea cum funcţionează asta. Să te obligi singur să nu mai iubeşti pe cineva, zice. Ce *faci* de fapt? De ce n-a publicat Haynes un manual despre asta?

Părul ca o căpiţă de fân îi atârnă excesiv în părţile laterale ale capului în timp ce meditează asupra întrebării. Alan n-a fost nevoit niciodată să nu mai iubească pe cineva. El şi Gia sunt căsătoriţi de nouă ani, dar sunt împreună de nouăsprezece ani. Înainte de ea au mai fost doar Shelley, căreia Alan (plin de remuşcări) i-a frânt inima, şi alte câteva fete de la şcoală cu care încerca mai mult să-şi satisfacă pofta continuă de sex.

Cum *faci* să nu mai iubeşti pe cineva? Iubirea pentru Sarah n-a fost doar o versiune a ceva care deja exista în mine; a fost ceva construit de la zero, ceva care a crescut. Când ne-am luat la revedere, era la fel de tangibilă ca ea.

Cum fac să o ucid? Chiar dacă las timpul s-o distrugă, tot ar mai rămâne fragmente împrăştiate peste tot în mine.

Dezlănţuirea neaşteptată a râsului, părul ei răsfirat ca un evantai pe pernă. Behăitul unei oi, Mouse între degetele ei subţiri.

— N-am idee cum faci să nu mai iubeşti pe cineva, spun în cele din urmă.

Alan mă priveşte din nou.

— Bănuiesc că doar stai şi aştepţi să… nu ştiu. Să mai scadă din intensitate? Însă acum mă simt ca o oală sub presiune.

— Poate de asta atâţia poeţi au scris despre inimile frânte. Îi ajuta să se descarce. Ca atunci când pierzi sânge[14]. Eliberare rapidă de sentimentele copleşitoare.

— Corect, oftez. „Eliberare rapidă” sună bine. Uşurare.

Se lasă tăcerea, apoi se aude o sforăitură şi amândoi începem să râdem.

— Dacă vrei să te retragi singur acasă pentru puţină eliberare rapidă, nu mă supăr, spune Alan.

Se ridică şi se duce la bar. Mă uit la gleznele lui şi zâmbesc. Alan are o constituţie normală, însă gleznele sunt atât de subţiri, încât poţi să le cuprinzi cu mâna. Se supără foarte tare când fac asta.

Frigiderul cu sticle cu vin bâzâie. Într-o bucătărie din depărtare, cineva curăţă zgomotos farfuriile.

Mă uit la ceas: 20:40. Mă întreb ce mănâncă Sarah la prânz şi nu mai suport.

Alan se întoarce cu halbele de bere şi se aşază iar. Îşi freacă bucuros mâinile, gândindu-se la friptura pe care tocmai a comandat-o, şi vreau mai mult decât oricând să fiu în pielea lui în momentul de faţă. Vreau să fiu Alan Glover, să miros vag a iaurt, să am o viaţă stabilă şi să fiu responsabil doar pentru fericirea fetiţei.

— Mă duc până la toaletă, îi spun.

În drum spre masă, observ că un cuplu a ocupat masa din colţ. Sunt îmbrăcaţi în negru şi pot să-mi dau seama imediat că e ceva în neregulă cu ei. Nu vorbesc, deşi femeia se agaţă de bărbat, de parcă ar fi în mijlocul unui vânt puternic.

În acelaşi timp, observ că plânge. Îmi dau seama că mi-e cunoscută, încetinesc pasul ca s-o pot vedea mai bine şi după

câteva secunde o recunosc pe Hannah Harrington. Sora lui Sarah. La nici doi metri de mine, ghemuită lângă un bărbat care presupun că e soţul ei. E roşie la faţă, desfigurată de tristeţe, dar nu pot s-o văd pe *ea.* O umbră a lui Sarah. Exact cum era când am părăsit-o pe plajă – şocată, nefericită, redusă la tăcere.

Hannah nu mă observă şi merg încet spre masa mea. Îi povestesc lui Alan despre maşinile mortuare pe care le-am văzut îndreptându-se spre localitatea lui Sarah mai devreme. Apoi, pentru că simt un gol în stomac, izbucnesc şi-i spun că, dacă Hannah plânge, trebuie să fie cineva foarte apropiat din familia ei.

— Poate Sarah s-a întors pentru înmormântare, şoptesc, iar vocea mea tinde puţin cam mult spre nebunie. Poate e la doar câţiva kilometri de aici, Alan!

Alan pare alarmat.

— N-o căuta! zice în sfârşit.

Ne vin fripturile şi, în cele din urmă, o mănâncă şi pe a mea.

Un pic mai târziu mă ridic să mai cumpăr un rând de beri şi observ că Hannah şi soţul ei au plecat. Mă întreb încontinuu cine a murit. O clipă groaznică iau în considerare chiar posibilitatea ca Sarah însăşi să fi murit.

E ilogic, bineînţeles, dar, pe măsură ce timpul trece, mă chinui să nu mă mai gândesc la asta. Se potriveşte prea lesne cu acele gânduri sâcâitoare pe care le-am avut când m-am întors din LA. Cu vocea care mă întreabă dacă aş mai crede că am făcut ce trebuia, în caz că Sarah ar muri.

Mă îmbăt ruşinos de tare şi, la un moment dat, lovesc cu pumnul în masă, ca reacţie la lipsa generală de speranţă.

Nu sunt genul de bărbat care să dea cu pumnul în masă. Când Alan spune că se gândeşte să vină la mine să bem whisky şi să ne uităm la Jocurile Olimpice, nu-l contrazic. Dacă aş fi el, nici eu nu sunt convins că m-aş lăsa să fac ce vreau.

43

Dragă Tu.

Gata! Trebuie să renunţ la Sarah. Nu doar să-mi spun să fac asta şi apoi să-mi petrec tot timpul gândindu-mă la ea – trebuie să opresc gândurile de îndată ce încep. Nu doar că sunt inutile, sunt şi periculoase. Odată ce ies pe poartă, se răspândesc mai repede decât un virus şi-mi dau seama că mi-e aproape imposibil să le controlez. Iar când mă uit la mama, văd cât de departe m-ar fi împins.

Deci asta este, Hedgehog. E timpul să pun în practică acea putere de a alege despre care îmi tot place să vorbesc.

Îţi mulţumesc că-mi eşti martoră. Ca întotdeauna.

Eu x

Recitesc scrisoarea înainte să iau un plic, ca şi cum aş încerca să mă mai agăţ de Sarah câteva momente. Soarele de dimineaţă se reflectă abrupt prin fereastră, de-a lungul pădurii de mărunţişuri de pe terasa mea: cataloage prăfuite, facturi, o ruletă, o mulţime de pixuri şi bucăţi de lemn, ceşti cu ceai rece. Printre aceste obstacole, un deget subţire de lumină se strecoară pe dreptunghiul de hârtie violet pe care tocmai am scris.

Lumina cade pe scrisoare şi aproape că se prelinge pe cuvinte, pe măsură ce copacii se unduiesc afară. Apoi trece un nor, o înhaţă, iar scrisoarea zace din nou în lumina cenuşie a dimineţii.

Scot un plic violet, exact când un scârţâit de la etaj anunţă trezirea lui Alan. O voce stinsă:

— Ed? O, Ed!

A adormit pe canapea, în timp ce-i scria Giei despre starea mea mintală. *Trebuie să stau cu ochii pe el,* îi scrisese înainte să-l ia somnul. Am terminat eu mesajul şi i l-am trimis ca să nu-şi facă griji. *S-a pierdut cu totul la bar,* i-am explicat. *Mai bine rămân la el.* Gia este extraordinar de tolerantă în ceea ce ne priveşte pe noi doi.

Alan a sforăit din când în când. Echipa britanică a câştigat proba la săriturile sincron în apă. Am stat pe canapea,

încercând să nu mă gândesc la Sarah.

Deasupra capului meu se aud doar sunetele mahmurelii. Alan o să dea buzna în bucătărie acum, ca un urs înfometat, adulmecând lucruri gustoase, în care poate să-şi bage gheara. O să vrea o cană mare de ceai, cel puţin patru felii de pâine prăjită şi apoi să-l duc cu maşina la muncă. Probabil şi nişte haine pentru că ale lui sunt pătate de iaurt cu căpşune.

O să-i ofer cu plăcere toate lucrurile astea, pentru că e un prieten adevărat. Ştia că aveam nevoie de el aseară. Ştia c-o să mă simt oribil în legătură cu Sarah şi mai ştia, cumva, că nu mi-e bine nici în relaţia cu mama. Pot măcar să-i prăjesc nişte pâine.

Mă întorc la scrisoare, o strecor în plicul violet şi scriu pe partea din faţă numele lui Alex. Traversez în tăcere camera – ca să nu mă audă Alan – până la sertarele de sub masa de lucru. Îl deschid pe cel pe care scrie DĂLŢI.

Înăuntru e o mare catifelată de hârtie violet. O comoară ascunsă şi tristă; secretul meu întunecat. Sertarul se umple din nou; unele scrisori din spate sunt în pericol să cadă în sertarul de dedesubt, unde chiar sunt depozitate dălţi. Le strecor cu grijă mai în faţă. E o prostie, desigur, dar urăsc gândul că s-ar putea pierde vreuna. Sau că s-ar putea îndoi, mototoli sau deteriora în vreun fel.

Le privesc şi inspir încet.

Nu scriu tot timpul – poate o dată la două săptămâni, mai rar dacă sunt foarte ocupat –, dar ăsta tot e al treilea sertar pe care l-am umplut în ultimele două decenii. Îmi strecor mâna printre ele, blând şi ruşinat. *Ce e în neregulă cu el?* îmi imaginez că spun oamenii. *Încă se gândeşte la fata aia moartă? Ar trebui să ceară ajutor.*

O doamnă pe nume Jeanne Burrows, consilier în caz de deces, a fost cea care mi-a sugerat să-i scriu surorii mele moarte. Nu suportam gândul că n-o să mai vorbesc niciodată cu ea; îmi crea o stare de ameţeală şi de panică. *Scrie-i o scrisoare,* a sugerat Jeanne. *Povesteşte-i cum te simţi, cât de mult îţi lipseşte. Spune-i lucrurile pe care i le-ai fi zis, dacă ai fi ştiut ce avea să urmeze.*

În orele lungi petrecute între drumurile la Curtea Coroanei, spitalul de psihiatrie şi casa goală a copilăriei, găseam alinare prin aceste scrisori. Aveam prieteni, desigur, aveam chiar şi o iubită nouă în Birmingham, unde tocmai terminasem primul an de facultate. Sora mamei, Margaret, mă suna zilnic şi tata a venit tocmai din Cumbria să ajute la organizarea înmormântării fiicei lui. Dar nimeni nu ştia de fapt cum să se comporte cu mine, nimeni nu ştia ce să spună. Toţi prietenii mei erau bine intenţionaţi, dar inutili, iar prietena mea a evadat de cum a putut. Tata îşi reprima propria suferinţă, petrecându-şi cea mai mare parte din timp la telefon cu soţia lui.

Am scris prima scrisoare în camera goală din căminul studenţesc, în ziua în care m-am dus să-mi strâng lucrurile. Mama era tratată într-o unitate securizată la vremea aceea. Nu exista nicio şansă să mă întorc la facultate pentru al doilea an.

După ce am scris scrisoarea, am dormit. Am dormit toată noaptea şi, chiar dacă am plâns când am văzut plicul violet de dimineaţă, m-am simţit mai puţin… încărcat. Ca şi cum aş fi făcut o gaură mică, pe unde să se elibereze presiunea. În noaptea aceea, când am despachetat în Gloucestershire, am scris o altă scrisoare de atunci şi nu m-am oprit niciodată.

Mi-am făcut programare s-o văd pe Jeanne peste câteva zile. Încă profesează în casa de pe Rodborough Avenue. Vocea i-a rămas neschimbată şi nu numai că şi-a amintit de mine, ci mi-a spus şi că e *încântată* să mă audă. I-am explicat că vreau s-o văd din cauza relaţiei mele cu Sarah Harrington, care a redeschis „răni mai vechi”, dar nu ştiu dacă e exact asta. Pur şi simplu simt – am simţit de când m-am întors – că totul e greşit. Ca şi cum m-aş fi întors la viaţa greşită, la patul greşit, la pantofii greşiţi.

Cu adevărat alarmantă e senzaţia că, fără să-mi dau seama pe deplin, totul a fost greşit aproape douăzeci de ani.

Mă întorc şi mă uit la atelier, casa mea protectoare, refugiul meu. Locul în care am dat cu ciocanul şi am tăiat lemne printre momente de furie şi disperare. Am băut sute de mii de ceşti cu ceai, am cântat în acelaşi timp cu radioul, am scos o grămadă de aşchii, am avut relaţii sexuale ciudate la beţie. Nu ştiu ce m-

aş fi făcut, dacă n-aş fi avut asta.

Şi, de fapt, mamei trebuie să-i mulţumesc. Tata, a cărui vină a fost în primul rând că devenisem fascinat de lemn, s-a opus vehement ideii ca eu să-mi fac din asta o meserie. În cei zece ani dintre fuga lui cu Victoria Shitface (ăsta e numele inventat de Alan pe vremea aceea; nu şi-a pierdut niciodată popularitatea cu adevărat) şi moartea lui Alex, tata a continuat să se bage în viaţa şi în hotărârile mele, ca şi cum ar fi stat în continuare în capul mesei. A înnebunit când i-am zis că mă gândesc serios să urmez un curs elementar de tâmplărie, în loc de cel pentru nivelul A.

— Ai cap de academician! a ţipat în telefon. Să nu îndrăzneşti să te iroseşti! O să-ţi distrugi ocaziile de a face carieră!

Pe vremea aceea, mama încă era capabilă să între într-un conflict.

— Şi ce dacă nu vrea să fie un contabil amărât? spusese, luându-mi telefonul din mână.

Îi tremura glasul de furie.

— Ai *văzut* vreodată ce face, Neil? Probabil că nu, având în vedere cât de rar treci pe aici. Dar dă-mi voie să-ţi spun că fiul nostru are un talent excepţional. Aşa că *lasă-l în pace!*

Mi-a cumpărat prima rindea Stanley numărul 7, veche şi de calitate. O mai folosesc şi astăzi. Şi când mă gândesc la ce am, întotdeauna îi sunt recunoscător mamei.

— *Bonjour!* spune Alan.

Vocea lui e puţin răguşită. Stă în capul scărilor, în chiloţi şi cu o şosetă.

— Eddie, am nevoie de ceai, pâine prăjită şi un drum cu maşina. Poţi să mă ajuţi?

Peste o oră ne oprim acasă la el, chiar în cea mai înaltă regiune din Stroud. Las motorul pornit, cât fuge înăuntru să găsească o ţinută potrivită pentru muncă (a refuzat hotărât tot ce deţin), şi privesc în gol spre cimitirul vechi care se prăbuşeşte sub mine, o tablă de şah compusă din pierdere şi iubire. Nu e nimeni acolo, doar o mâţă care se strecoară cu grijă printr-un şir de pietre funerare britanice.

Zâmbesc. Tipic din partea unei pisici. De ce să mergi respectuos pe iarbă, când poţi să mergi fără pic de respect pe mormântul unui om?

Undeva se aude clopotul unei biserici – trebuie să fie ora nouă – şi deodată îmi amintesc de procesiunea funerară de ieri. Maşina mortuară, lustruită, silenţioasă şi tulburătoare în toate felurile posibile. Expresia atentă de pe faţa şoferului, cascada de flori de câmp revărsată peste sicriu, frică ameţitoare care te-apucă ori de câte ori îţi aduci aminte că omul nu e nemuritor. Îmi încrucişez braţele pe piept şi dintr-odată mi se face greaţă.

Cine a murit? Cine e?

Dar ţin minte promisiunea pe care i-am făcut-o surorii mele acum doar nouăzeci de minute. Niciun gând în plus despre Sarah. Nici acum, nici altă dată. Trag un paravan peste partea aceea a minţii şi mă forţez, în schimb, să-mi plănuiesc ziua de astăzi. Numărul unu: un sandviş cu bacon de la cafeneaua Aston Down de la şosea.

— Miau! strig spre pisică, dar e prea ocupată să pună la cale uciderea unui biet chiţcan.

44

ŞASE SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

A venit toamna. O simt în aer, aspră, necizelată şi – mereu am crezut – ciudat de împăciuitoare. De parcă se jenează puţin să demoleze visurile ameţitoare ale verii şi să facă loc altei corvezi nemiloase.

Deşi mie, personal, niciodată nu mi-a displăcut iarna. În valea asta există ceva extraordinar, parcă de pe altă lume, când îngheţul pătrunde adânc în pământ, iar copacii aruncă umbre lungi peste solul dezgolit. Îmi plac priveliştea fumului care iese încolăcit dintr-un horn singuratic şi scânteierea luminoasă, ca de basm, într-o fereastră îndepărtată. Îmi place cum prietenii mei se invită singuri la mine, ca să stea în faţa focului şi să mănânce tocăniţa consistentă, pe care ei cred că o gătesc tot timpul doar pentru că locuiesc la un atelier în zona rurală.

Straniu, şi mama pare puţin mai fericită iarna. Bănuiesc că e mai acceptabil să stai în casă când temperaturile scad. Vara e tensionată pentru că se aşteaptă să se intensifice socializarea şi activităţile în aer liber. Pe când iarna, existenţa ei infimă necesită puţine justificări sau apărare.

Însă astăzi e doar septembrie, iar eu sunt tot în pantaloni scurţi şi urc spre pădurea Siccaridge pe coasta dealului, plină de îngrăşăminte. Încă nu reuşesc să mă conving să spăl şi să curăţ de scame pantalonii, pentru că ultima dată i-a purtat Sarah.

Iuţesc puţin pasul. Simt o mică arsură în muşchii gambei când calc apăsat la urcarea pe deal; prea rapid ca piciorul să reuşească să se scufunde în stratul de vegetaţie. Încep să cânt partitura lui Merry Clayton din „Gimme Shelter". Singurele vietăţi aflate la o aruncătură de băţ, care mă pot auzi cântând despre viol şi crimă sunt păsările, care probabil că deja mă credeau nebun.

Vocea ajunge la ultima parte a melodiei, când Clayton ţipă efectiv şi izbucnesc în râs. Viaţa nu e deloc atât de liniştită acum, dar, dacă refuz să mă gândesc la… ei bine, la lucrurile

care nu mă ajută, categoric primesc o gură de aer.

Problema este că Jeanne Burrows nu pare să fie de acord cu planul meu de a-mi alunga toate gândurile despre Sarah. Şedinţa cu ea m-a făcut să mă simt mult mai bine, mult mai puţin singur, şi totuşi mă sâcâie în fiecare săptămână. Nu mi-am imaginat că poţi să sâcâi pe cineva într-un mod profund amabil, blajin şi respectuos, însă Jeanne se pare că exact asta face.

Şedinţa de astăzi a fost, oricum, fără precedent.

Cum am ajuns la capăt pe Rodborough Avenue, unde locuieşte Jeanne, am văzut-o pe Hannah Harrington în persoană, care dădea maşina cu spatele pe locul de parcare al lui Jeanne. Se concentra să n-o lovească pe a vreunui vecin, prin urmare nu m-a observat, dar m-am uitat cu atenţie la ea. Părea neschimbată de când o văzusem ultima dată: plânsă, obosită, pierdută.

Bineînţeles că m-am întrebat imediat de ce se vede Hannah cu Jeanne şi, înainte să-mi dau seama, vechiul motor al fricii a pornit din nou. Dacă a murit unul dintre părinţii lui Sarah? Sarah ar fi înnebunită. Mi-a povestit în acele scrisori cât de vinovată se simţise în toţi aceşti ani că a insistat să locuiască la mii de kilometri depărtare. Am decis că era datoria mea s-o ajut.

— Vreau s-o sun pe Sarah Harrington! am anunţat-o pe Jeanne la sosire. Pot să fac asta aici, în prezenţa ta?

— Intră şi ia loc! m-a invitat calmă.

O, minunat! mi-am imaginat că spune. *Şi începem!*

În câteva minute mă liniştisem şi acceptasem că n-am nicio treabă s-o sun pe Sarah Harrington, dar s-a iscat – inevitabil – o discuţie despre ea. Jeanne m-a întrebat din nou dacă alungarea gândurilor despre Sarah mă ajută să renunţ la ea.

— Da! am zis încăpăţânat, dar apoi am adăugat: Poate.

Şi după aceea am recunoscut:

— Nu!

Am vorbit despre procesul de renunţare. I-am spus că m-am săturat, că nu mă pricep deloc, dar că nu ştiu ce altceva să fac.

— Vreau doar să fiu fericit, am murmurat. Vreau să fiu liber.

Jeanne a râs când m-am plâns că nu există niciun manual despre cum să nu mai iubeşti pe cineva. Am recunoscut că asta era de fapt gluma lui Alan. Ea mi-a aruncat o privire neutră şi a spus:

— Având în vedere că vorbim despre a ne elibera pe noi înşine, mă întreb cum te simţi în relaţia cu mama ta? Cum te simţi când îţi imaginezi că eşti eliberat de responsabilităţile faţă de ea?

Am fost atât de şocat, încât a trebuit s-o rog să repete.

— Cum te simţi la ideea că s-ar reduce povara pe care o duci? Aşa ai descris-o săptămâna trecută. Lasă-mă să verific… a zis pe un ton prietenos.

Şi-a examinat notiţele.

— O „povară de coşmar", aşa ai spus.

Faţa mi s-a încălzit deodată. Am apucat un fir ieşit din canapea, incapabil să mă uit în ochii ei. Cum îndrăzneşte să aducă vorba despre asta?

— Eddie, vreau să-ţi reamintesc că nu e nicio ruşine – absolut niciuna – să recunoşti că ţi-e greu. Îngrijitorii din familie pot simţi o dragoste extraordinară şi loialitate faţă de rudele lor, dar trec şi prin resentimente, disperare, singurătate şi o gamă variată de alte emoţii de care n-ar vrea ca pacientul să afle. Uneori ajung într-un punct în care trebuie să ia o pauză. Sau să regândească total înţelegerea privind îngrijirea persoanei respective.

M-am uitat în podea. *Încetează!* am vrut să strig. *Cea despre care vorbeşti este mama mea!* Doar că nu mi-a ieşit niciun cuvânt din gură.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat Jeanne.

Nu mă enervez foarte des – am învăţat să fiu calm, pentru binele mamei, dar brusc eram furios. Mult prea supărat ca să apreciez ce încerca să facă pentru mine. Să fiu recunoscător că aşteptase săptămâni înainte să aducă vorba. Voiam să apuc vaza cu gura-leului de culoarea piersicilor de pe şemineu şi s-o izbesc de perete.

— Habar n-ai! i-am spus unui consilier cu treizeci şi şapte de ani de experienţă.

Dacă a fost şocată, a reuşit să disimuleze.

— Cum îndrăzneşti? am continuat, ridicând vocea. Cum îndrăzneşti să sugerezi să plec pur şi simplu şi s-o părăsesc? Mama a încercat să se sinucidă de patru ori! Bucătăria ei arată ca farmacia unui spital, la naiba! E cea mai vulnerabilă persoană pe care o cunosc, Jeanne, şi e *mama* mea. Tu ai o mamă? Îţi pasă de ea?

Mi-a luat aproape jumătate de oră să-mi cer iertare şi să mă calmez. Jeanne a pus întrebări amabile şi pline de respect, iar eu am răspuns scurt şi monosilabic, dar ea a continuat. M-a bătut la cap cu acele întrebări enervant de inteligente şi am ajuns din ce în ce mai aproape de recunoaşterea faptului că sunt pe punctul de a intra într-o criză în relaţia cu mama. Cu viaţa. M-a bătut la cap să recunosc plin de ură că s-ar putea ca propria mea suferinţă să mă fi oprit să acţionez mai devreme.

Jeanne părea convinsă că Derek m-ar putea ajuta să găsesc o soluţie.

— E treaba lui, continua să zică. E asistent în comunitatea de psihiatrie, Eddie, şi e acolo pentru amândoi.

Şi eu continuam să-i explic că nu e nicio şansă s-o las pe mama pe mâna lui Derek. Oricât de minunat era el.

— Sunt singura persoană pe care vrea s-o sune când are nevoie de ajutor, i-am spus. Nu are încredere în nimeni altcineva.

— Nu poţi fi sigur.

— Dar sunt! Dacă i-aş spune că nu poate să mă sune – chiar dacă i-aş spune că nu poate să mă sune atât de *des* –, ori nu mi-ar da atenţie şi ar continua la fel ca înainte, ori ar deveni periculos de bolnavă. Îi cunoşti istoricul. Ştii că nu sunt doar pesimist.

La finalul şedinţei de o oră nu făcusem niciun progres real, dar îi promisesem că o să continui săptămâna viitoare fără nicio ieşire nervoasă.

Jeanne a râs. Mi-a zis că mă descurc chiar foarte bine.

În sfârşit, ajung în vârful dealului, chiar sub fagul pe care am venit să-l verific. (E la câţiva metri de cizma misterioasă.) În

iunie, când cutreieram regiunile rurale şi aveam gânduri furioase şi confuze legate de Sarah, am observat că se usca – doar că acum arăta mult mai rău. Bănuiesc că din cauza unei specii de cărăbuş, căci în coajă nu există urme evidente de agenţi patogeni, însă e cu siguranţă pierdut. Îmi lipesc mâna de trunchi, întristat să-mi imaginez bestia asta magnifică răpusă de colţii unei drujbe.

— Îmi pare rău! spun, pentru că mi se pare greşit să nu zic nimic. Şi mulţumesc! Pentru oxigen. Pentru tot.

Verific copacii din împrejurimi (cizma e încă acolo) şi apoi cobor dealul, cu mâinile în buzunare. Creierul încearcă să mă atragă în direcţia lui Sarah şi a vizitei surorii sale la consilierul în caz de deces, dar mă opun. Mă oblig, în schimb, să mă gândesc la copac. Copacul e o problemă pe care ştiu s-o rezolv. O să sun mâine la Gloucestershire Wildlife Trust să văd dacă au nevoie de ajutor să-l doboare.

Când ajung înapoi la atelier, deja mă simt destul de normal.

Apoi intru şi o găsesc pe mama în faţa sertarului cu scrisori violet. Sertarul meu secret, cu scrisori violet, despre care nu ştie nimeni de pe faţa pământului, în afară de Jeanne. Şi-mi dau seama că mama citeşte – citeşte destul de calmă una dintre scrisorile mele pentru Alex. O ţine în mână, cu o expresie urâtă pe faţă.

Un moment trebuie să mă conving că se întâmplă cu adevărat. Să mă conving că mama mea – mama mea dragă – îmi violează intimitatea la nivelul ăsta. Însă deocamdată întoarce scrisoarea să citească şi pe verso şi înţeleg că nu există niciun dubiu.

Neîncrederea se amestecă încet cu furia.

— Mamă? spun.

Mâna e încleştată pe tocul uşii ca o menghină.

Dintr-o mişcare ascunde scrisoarea la spate şi se întoarce spre mine.

Recitesc în minte mesajul pe care i l-am trimis înainte să plec: *Ies la o plimbare. Ca să ştii, îmi las telefonul acasă, pentru puţină linişte. Dar mă întorc în vreo două ore.*

Întotdeauna supraestimez intenţionat timpul de care am

nevoie ca să fac ceva. Altfel, se panichează.

— Bună, dragule!

Tonul acela din nou; cel pe care-l foloseşte când întrece măsura. Doar că azi e şi mai ridicat.

— Ai fost foarte rapid!

— Ce faci?

— Eu…

Urmează o tăcere adâncă, încărcată de panică, cât îşi cântăreşte opţiunile. Totul e neclintit. Chiar şi copacii de afară par să se fi oprit, aşteptând confirmarea trădării. Dar nu poate. Nu poate să-mi spună adevărul.

— Aud ceva, îmi zice.

Vocea ei e atât de plină de inflexiuni, încât ar putea participa la o emisiune pentru copii.

— Părea un şoarece. Ai avut necazuri cu şoarecii în ultima vreme, Eddie? A fost undeva în apropiere. Tocmai am cotrobăit pe aici… Am deschis câteva sertare. Sper că nu te superi…

Şi continuă până când strig – nu, de fapt urlu:

— DE CÂND ÎMI CITEŞTI SCRISORILE?

Urmează o tăcere ca în adâncul mării.

— Am găsit câteva scrisori, chiar înainte să intri pe uşă, zice în cele din urmă. Dar nu le-am citit. Am aruncat o privire peste una şi mi-am zis: O, *asta n-are nicio legătură cu mine,* aşa că am pus-o la loc, când…

— *Nu mă minţi!* De cât timp îmi citeşti scrisorile?

Îşi duce mâinile spre faţă şi dă să-şi scoată ochelarii, apoi se răzgândeşte şi-i lasă în poziţie oblică pe nas, ca balansoarul pentru copii. Mă uit la ea şi n-o văd pe mama. Doar furie, o plită imensă încinsă de furie.

— De cât timp îmi citeşti scrisorile? întreb pentru a treia oară.

Nu cred că i-am vorbit niciodată pe tonul ăsta.

— Şi nu minţi! adaug. Nu din nou. Serios, mamă, nu mă minţi!

Sunt total nepregătit pentru ce urmează. Mă aştept să plângă, să se prăbuşească pe podea implorând iertare, când, dintr-odată, se întoarce şi aruncă scrisoarea în aer de parcă ar fi un

bilet de parcare sau o altă insultă la adresa ei. Hârtia desenează încet un zigzag în drum spre podea.

— Cum m-ai minţit tu pe mine? zice. Spunând că vrei să-ţi vezi prietenul, pe Nathan, să faci puţin surfing? Cum m-ai minţit tu că Alan are o „urgenţă” în ziua în care te-ai întors?

Într-un fel uluitor de voluntar, pune o mână pe masa de lucru, care se întinde până la mijlocul atelierului.

— Cum m-ai minţit tu pe mine despre… *fata* aia?

Se uită sălbatic la mine, ca şi cum ar căuta trăsăturile propriului fiu pe faţa unui criminal în serie.

— Cum ai putut? Cum ai putut să *te culci* cu ea, Eddie? *Cum ai putut să-ţi trădezi sora în halul ăsta?*

Probabil mi-a citit scrisorile luni întregi.

Nu e de mirare c-a devenit atât de paranoică şi de dependentă de când m-am întors din LA. Şi nu e de mirare că a încercat tot ce i-a stat în puteri să mă împiedice să plec, în primul rând. De obicei, când îi spun că plănuiesc o excursie, pare încântată, pentru că-i permite să se convingă singură că încă mai am o viaţă. De data asta s-a comportat de parcă emigram în Australia.

— Fata aia! adaugă tremurând.

Arată de parcă ar vorbi despre un violator sau un pedofil, nu despre Sarah Harrington. Deşi bănuiesc că pentru mama nu există o distincţie morală.

— Am vorbit serios în ziua aia! Sper că ea era în maşina mortuară!

— Iisuse *Hristoase,* mamă!

Şi mi se taie respiraţia. Vocea mi-e subţiată de uimire.

— După toate lucrurile prin care ai trecut, le doreşti altora aceeaşi suferinţă? Vorbeşti serios?

Scoate o exclamaţie de indiferenţă. Mintea-mi aleargă în toate direcţiile şi găseşte indicii peste tot. De aceea s-a îmbolnăvit din nou. Ştia de Sarah de luni întregi.

— Tu ai sunat-o? am întrebat încet. La telefon? Tu i-ai trimis mesajul ăla ameninţător? De asta ai vrut să-ţi cumperi alt telefon în iunie?

„Am început să primesc apeluri publicitare”, spusese. „Chiar

mă stresează, Eddie. Am nevoie de un număr nou”.

— Da, eu am sunat-o. Şi nu regret!

Poartă un pulover roz. Culoarea asta face ca toată urâţenia să fie şi mai şocantă.

— Şi te-ai dus la vechea ei şcoală? Ai spionat-o pe cărarea de lângă casa părinţilor când a venit aici în vizită?

— Da!

Aproape că ţipă.

— Cineva trebuia să facă ceva. Nu puteam s-o las să te infecteze! Eşti tot ce mi-a rămas! Cineva trebuia să facă ceva, repetă, când nu reuşesc să-i răspund. Iar tu era clar că n-aveai de gând. Mergând aşa, la întâmplare, povestindu-i surorii tale cât o *iubeşti* pe femeia care a ucis-o…

Vocea i se stinge. Şuieră din nou. Nu-i mai ascult cuvintele. Tot ce pot să gândesc este: *Ai idee prin ce-am trecut ca să te protejez de situaţia asta? Cât de singur am fost? Ai idee ce am sacrificat de dragul sănătăţii tale mintale?*

La un moment dat, îmi dau seama că nu mai vorbeşte. Ochii ei sunt mari şi sticloşi din cauza lacrimilor.

— Cum ai făcut rost de numărul lui Sarah? mă aud întrebând, deşi ştiu răspunsul. Cum ai ştiut că era la şcoală în ziua aceea? Mi-ai verificat şi telefonul?

Confirmă.

— E vina ta, Eddie! Aşa că nu te enerva pe mine. A trebuit să intervin, cumva. A trebuit să încerc s-o protejez pe Alex de… de *asta!*

O lacrimă i se prelinge pe obraz, dar vocea rămâne fermă.

— E vina ta! repetă. Tu, care adori să vorbeşti despre alegere! Ai avut de ales şi ai ales-o pe femeia aia! Pe *fata* aia!

Dau din cap, îngreţoşat. Ura ei e puternică şi tot atât de plină de furie cum fusese în săptămânile de după moartea lui Alex. A rămas intactă după toţi anii ăştia.

— E vina ta! mai repetă încă o dată. Şi n-o să-mi cer iertare!

Simt o sfâşiere la nivelul pielii – acele straturi, atât de subţiri şi întinse; atâţia ani – doar dă-i drumul şi se va crea o hemoragie. Ranchiuna, furia, singurătatea, anxietatea, frica – spune-i cum vrei – ţâşnesc ca un gheizer, în acel moment ştiu că

nu mai pot continua aşa. Am terminat.

Mă sprijin de uşă, epuizat. Apoi îmi aud vocea, pe un ton straniu, ca şi cum aş citi prognoza meteo pentru transport maritim.

— Nu, zic inexpresiv.

(Golful Biscaya: vreme favorabilă.)

— Nu, mamă, să nu dai vina pe mine! Nu sunt vinovat pentru faptele tale. Nu sunt vinovat pentru cum te simţi sau ce gândeşti. Totul vine din interiorul tău. Nimic nu este al meu. Tu ai ales să-mi citeşti scrisorile. Tu ai ales s-o hărţuieşti pe Sarah. Tu ai ales să transformi ce mi s-a întâmplat în ultimele câteva luni – ceea ce, ca să ştii, a fost un iad – într-un fel de trădare capitală. Tu ai făcut toate astea singură. Eu n-am făcut nimic.

Începe să plângă sincer, deşi pare în continuare furioasă.

— Nu sunt eu de vină pentru boala ta, mamă. Cum nici Sarah nu e. Am făcut tot ce-am putut pentru tine – chiar tot ce-am putut –, în timp ce tu-mi invadai singura părticică de intimitate care credeam că mi-a mai rămas.

Clatină din cap.

— Da, am cunoscut-o pe Sarah şi, da, m-am îndrăgostit. Dar am renunţat la ea în momentul – în *secunda* – în care-am aflat. Şi tot ce-am făcut de atunci a fost pentru binele tău. Nu pentru mine, ci pentru *tine*. Şi tu încă dai vina pe mine?

Văd cum îşi chibzuieşte răspunsul. Se panichează. Nu pentru c-a ascultat ce-am spus sau s-a gândit la asta, ori (Doamne fereşte!) pentru că şi-a dat seama că am dreptate; ci pentru că e obişnuită ca eu să cedez până în momentul ăsta şi începe să înţeleagă că n-o s-o fac.

În cele din urmă, reacţionează aşa cum mă aşteptam. Se întoarce la rolul de victimă.

— Bine, spune şi lacrimile încep să-i şiroiască pe faţă. Bine, Eddie, e vina mea! E vina mea că am viaţa asta oribilă şi mizerabilă, că sunt prinsă în propria casă, că iau toate medicamentele alea dezgustătoare. E numai vina mea!

Îmi priveşte chipul, dar nu-mi tresare niciun muşchi.

— Spune-ţi ce vrei, Eddie, dar habar n-ai cât de grea e viaţa mea.

Având în vedere că am grijă de ea de nouăsprezece ani, asta mi se pare destul de nedrept.

Stăm ca doi pioni, faţă în faţă pe o tablă de şah. Mama întrerupe prima contactul vizual, ca să mă facă să mă simt ca un agresor, fără nicio îndoială. Se uită distrusă la masa de lucru, cu lacrimile şiroindu-i şi căzând pe scobiturile adânci şi pe urmele de fierăstrău.

— Nu mă părăsi, Eddie! zice în cele din urmă. Îmi pare rău pentru ce-am făcut! Pur şi simplu sunt devastată de gândul că tu şi… ea. M-a distrus!

Închid ochii.

— Nu mă părăsi, Eddie! repetă.

Ocolesc masa şi o îmbrăţişez. O fiinţă umană fragilă ca o vrabie, atât de uşor de strivit. O ţin în braţe rigid şi mă gândesc la fosta mea iubită, Gemma. Acesta e un moment pe care nu l-ar fi putut înţelege niciodată. Momentul în care – chiar după ce mama mă împinsese dincolo de limitele mele – era tot datoria mea s-o consolez şi să-i spun că totul va fi bine. Capitularea era inexplicabilă din perspectiva ei. Dar presupun că, asemenea celor mai mulţi oameni, n-a trecut niciodată prin experienţa de-a fi responsabil pentru starea de bine a altcuiva. Nu şi-a pierdut niciodată sora, apoi aproape în întregime mama.

Totuşi, acum e altceva. O îmbrăţişez pentru că trebuie. Însă în interior peisajul deja s-a schimbat.

Plouă când se urcă în Land Rover s-o conduc acasă. Cerul este înţesat de nori gri, care se înghesuie repede unii în ceilalţi ca nişte gânduri furioase. Îi cer iertare în tăcere lui Sarah. Oriunde ar fi ea. *Nu-mi doresc să mori,* îi spun. *Îţi doresc doar fericire.*

Acasă la mama dau drumul la căldură şi-i pregătesc pâine prăjită înainte să se ducă la culcare. Îi dau un somnifer şi-o ţin de mână până adoarme. N-am trecut niciodată prin experienţa de a-mi privi copilul adormind, dar bănuiesc că e o senzaţie asemănătoare. Întinsă în pat, pare cumva pierdută şi calmă în acelaşi timp, agăţată de mâna mea, ca şi cum ar fi o pătură protectoare. Din când în când tresare, iar respiraţia abia i se

aude.

Apoi ies şi-l sun pe Derek. Îi las un mesaj în căsuţa vocală, prin care îl anunţ foarte clar că am ajuns la capătul puterilor şi am nevoie de ajutorul lui.

Când mă întorc acasă, mă uit la trei episoade dintr-un serial pe Netflix – extenuat, dar incapabil să adorm – şi-mi petrec cea mai mare parte din noapte în grădină, pe bancă, înfofolit în pilotă, având un monolog cu veveriţa Steve.

45

DECEMBRIE – *trei luni mai târziu*

Dragă Tu.

Ei bine, ho, ho, ho! Crăciun al naibii de fericit!

Voi fi recunoscător pentru sfârşitul ăsta de an.

E prima scrisoare pentru tine după mai bine de trei luni. Bănuiesc că am avut multe lucruri la care să meditez. Am încercat să provoc şi o schimbare în relaţia cu mama, fără ca ea să-şi dea seama. A fost planul lui Derek: eliberarea lui Eddie pe furiş. El a fost extraordinar, bineînţeles.

A stabilit o întâlnire cu Frances, preotul care o vizitează de ani întregi. A spus că sunt puţini oameni pe plan local care se bucură să-i viziteze pe enoriaşii izolaţi. Derek a propus o prietenie între mama şi un voluntar – indiferent de timpul necesar –, pentru ca în final ea să aibă suficientă încredere în el, încât s-o ducă la cumpărături sau la programările medicale subite. Să sune şi pe altcineva în afară de mine. Să aibă pe cineva care să-i lărgească orizontul, măcar printr-o crăpătură.

Prin urmare, un tip pe nume Felix o vizitează o dată pe săptămână, împreună cu Frances. Felix e un veteran din Războiul din Golf. Şi-a pierdut braţul acolo. Apoi soţia l-a părăsit pentru că n-a putut face faţă situaţiei, iar în 2006 şi-a pierdut fiul în Irak. Aşa că Felix ştie ce înseamnă suferinţa şi pierderea. Şi totuşi, ştii ce, Hedgehog? E atât de vesel! L-am întâlnit doar de două ori, dar pare cel mai optimist tip. Chiar e ceva să-i asculţi pe amândoi – reacţia ei la aproape orice este negativă, pe când a lui este imbatabil de pozitivă. Câteodată, când el vorbeşte, pot să mi-o imaginez pe mama spunându-ţi: E nebun complet?

— Mai las-o câteva săptămâni, m-a sfătuit Derek ieri. Cred că nu trece mult şi iese din casă cu el.

Derek a convins-o inclusiv să fi petreacă sărbătorile de Crăciun cu sora ei, ca să am vacanţă.

Prin urmare, încet, dar sigur, câştig mai mult spaţiu. Un pic mai mult oxigen. Din când în când descopăr frânturi din cel care-am

fost înainte de toate astea. Cum am fost de-a lungul săptămânii cu Sarah. Cum am fost când eram tânăr. Şi-mi dau o senzaţie de bine.

Oricum, iată-mă în ziua de Crăciun, în noua cameră de oaspeţi a lui Alan. E 5:45 dimineaţa, iar Lily s-a trezit deja, lovind cu pumnii în uşa părinţilor ei. Am luat-o razna şi i-am cumpărat o şosetă plină de cadouri. Alan spune că sunt o scârnăvie egoistă şi că l-am discreditat.

Totuşi, momentan mă uit prin fereastra care încă nu are perdele la cerul de culoarea metalului şi mă gândesc la tine. Draga şi preţioasa mea Alex.

N-am idee dacă eşti acolo. Dacă mi-ai stat alături toţi anii ăştia, citind cuvintele pe care ţi le-am scris, sau dacă ai fost doar o vibraţie a energiei consumate. Însă, orice ai fost, sper că ai înţeles cât de aprig ai fost iubită şi cu câtă disperare ţi s-a dus dorul.

Fără tine sau fără scrisorile astea, nu ştiu dacă aş fi răzbătut. În moarte ai fost la fel ca în viaţă: bună, plină de culoare, caldă, o prietenă. Te-am simţit prin paginile violete. Ţi-am simţit vitalitatea şi nebunia, curiozitatea, bunătatea, inocenţa, drăgălăşenia. M-ai ajutat să fac un pas. M-ai ajutat să respir când viaţa mă sufoca.

Dar a sosit timpul să continui drumul singur, cum spune Jeanne. Să stau pe picioarele mele. Prin urmare, micuţa mea Hedgehog, asta e ultima noastră scrisoare.

O să fiu bine. Jeanne e convinsă – de fapt – şi eu sunt. Trebuie să fiu. În fiecare zi văd în mama cum arată alternativa.

O să cedez chiar şi insistenţelor lui Alan de a ieşi din nou la întâlniri. Nu vreau cu adevărat, dar accept că trebuie măcar să-mi ofer şansa de a iubi pe altcineva.

Pentru că asta e problema: mama nu se poate schimba, dar eu da. Şi o s-o fac. O să trec peste iarnă, o să-mi termin comenzile şi o să-mi asum mai multe responsabilităţi. O să fac un atelier de vară pentru tineri. O să-mi fac contul stupid pe Tinder. O să mă duc şi la sală, o să devin mai bun la sculptura în piatră şi o să fiu un naş nemaipomenit pentru Lily. Şi o să fac toate astea cu zâmbetul pe buze, pentru că oamenii văd în mine o astfel de persoană şi aşa vreau să fiu din nou.

Asta e promisiunea mea, Hedgehog. Faţă de tine şi faţă de mine.

Nu te voi uita niciodată, Alex Hayley Wallace. Nici măcar o zi.

Te voi iubi până la sfârşitul vieţii. Întotdeauna o să-mi fie dor de tine şi întotdeauna o să rămân fratele tău mai mare.

Îţi mulţumesc că ai fost acolo. În viaţă şi în moarte.

Mulţumesc şi la revedere, draga mea Hedgehog!

Eu xxxxxxxxxxx

46

ÎNCEPUT DE MARTIE – *trei luni mai târziu*

În ziua în care viaţa mea se schimbă pentru totdeauna, mă pregătesc pentru prima mea întâlnire de pe Tinder. Mă simt stupid de agitat. (Nu mă ajută faptul că Alan îmi scrie oră de oră să verifice dacă nu cumva mă răzgândesc.) O cheamă Heather, are păr frumos şi pare deşteaptă şi amuzantă. Dar tot nu vreau să mă duc. M-am trezit întrebându-mă dacă n-aş putea să-mi bat cu ciocanul un cui în mână, drept scuză să-mi petrec toată după-amiaza la Urgenţe.

N-am recunoscut asta faţă de Alan.

De asemenea, mama împlineşte şaizeci de ani şi am invitat-o să luăm prânzul împreună în Stroud. Suntem la Withy's Yard. Aici s-a simţit mereu în siguranţă – poate pentru că e ascuns pe o alee din piatră veche, aproape invizibilă –, iar azi e şi foarte vorbăreaţă. Felix a scos-o ieri la cumpărături şi se pricepe la asta mai bine decât mine. Singurul lui defect e că nu poate să care la fel de multe pungi pentru că are un singur braţ.

Cu toată sinceritatea, o ascult doar pe jumătate, pentru că sunt prea ocupat să-mi imaginez tăcerile teribile din seara asta şi râsetele ciudate şi ascuţite. Prin urmare, îmi ia o vreme să-mi dau seama că mama tace.

Ridic privirea. A înţepenit şi are ochii aţintiţi spre partea dreaptă; lingura de supă pluteşte la câţiva centimetri de castron. Îi urmăresc privirea.

La început nu-i recunosc. Par doar doi oameni între două vârste, care mănâncă salată. Ea poartă un tricou în carouri şi vorbeşte la telefon. El e îmbrăcat cu o jachetă din velur şi se uită la ea. Asemenea mamei, amândoi par să se fi oprit din mâncat. Am un sentiment vag că-i recunosc, uitându-mă la profilul bărbatului, dar nimic mai mult.

Însă îi arunc o privire mamei şi-mi dau seama imediat cine sunt. Singurii oameni care ar putea avea un asemenea efect asupra ei. Lingura i-a scăpat în supă acum; mânerul dispare

încet precum pupa unei nave care se scufundă.

Întorc privirea spre părinţii lui Sarah Harrington. Îi recunosc. Bineînţeles că da. Veneau tot timpul s-o ia pe Alex la joacă sau s-o lase pe micuţa Hannah la noi după-amiaza. Îmi amintesc că erau prietenoşi. Atât de prietenoşi, încât uneori voiam să mă duc şi eu să mă joc în Frampton Mansell. Păreau atât de uniţi; o familie model, pe când a mea era compusă dintr-un tată aflat la sute de kilometri depărtare, cu un copil pe cale să se nască şi o mamă schilodită de amărăciune şi depresie.

Mi-au trecut prin minte două gânduri diferite: Primul – ce să fac cu mama? Nu poate sta la două mese de Michael şi Patsy Harrington. Şi al doilea – dacă n-a murit unul dintre ei anul trecut, atunci *cine a fost?*

O aud desluşit pe Patsy spunând:

— Venim acum.

Şi se ridică amândoi şi pleacă. Nu se opresc nici măcar să-şi aranjeze scaunele sau să-şi ceară scuze faţă de doamna de la tejgheaua cu cafea. Mama lui Sarah îşi trage haina pe ea, în timp ce merge grăbită pe aleea care dă în High Street. Câteva momente eu şi mama rămânem neclintiţi, tăcuţi în mijlocul vacarmului creat de conversaţii şi de clinchetul tacâmurilor. Abia când expresorul începe să scrâşnească, ne privim unul pe altul.

Până la urmă, ne ducem la magazinul cu produse de fermă de pe Cirencester Road să luăm nişte supă gustoasă, pe care s-o mâncăm acasă la mama. După ce au plecat soţii Harrington, a spus că prânzul de ziua ei a fost distrus şi că nu vrea să mai mănânce.

Discuţia despre ei s-a limitat la:

Eu:

— Eşti bine?

Mama:

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

N-am insistat. Însă nu pot să mă gândesc la altceva. *Părinţii lui Sarah.* Oamenii care au făcut-o. Unde au plecat? Ce era în neregulă? Păreau să nu fi primit veşti bune la telefon.

Sarah seamănă cu mama ei. Deşi, de fapt, seamănă şi cu tatăl ei. Aş fi putut să-i privesc ore în şir, identificând mici detalii de-ale ei.

Ne întoarcem la mama şi încălzesc supa, pun nişte pâine cu maia aromată sub grătar, dar ştiu că n-o să mănânce. Pare supărată pe mine, deşi nu ştiu sigur de ce. Trebuia să mă duc şi să le împart pumni părinţilor lui Sarah pentru că au adus-o pe lume? Stau în bucătăria mamei şi mă simt golit şi tulburat, întrebându-mă din nou cine a murit anul trecut în august. La capătul grădinii, sub prun, există o mică întindere aurie unde rostopasca a crescut curajoasă printre peticele de iarbă. Îmi amintesc acele flori de câmp de pe sicriu şi trebuie să am o discuţie foarte severă cu mine însumi referitoare la direcţia spre care mi se îndreaptă gândurile.

Aşa cum am intuit, mama nu vrea să mănânce.

— Mi-au stricat ziua! repetă. Acum nu mai am poftă de mâncare.

— Bine, zic. Eu o să mănânc. Poţi să-ţi încălzeşti supa din nou, dacă vrei mai târziu.

— O să fac intoxicaţie! Nu poţi s-o reîncălzeşti de două ori!

Sunt pe cale să spun: „Mamă, e supă de roşiii”. Dar renunţ. E inutil.

Prin urmare, o singură lingură se izbeşte cu un clinchet de bolul din porţelan. Îmi mănânc supa în care înmoi bucăţi mari de pâine cu maia şi unt. Termin, spăl vasele, îi ofer mamei cadoul pe care spune c-o să-l deschidă mai târziu şi în cele din urmă îmi aduce haina.

— Pot să mai stau să vorbim, dacă vrei, îi zic.

Mama e pitită în colţul canapelei, ca o pisică.

— Sunt bine, spune formal. Îţi mulţumesc c-ai venit!

Mă duc spre ea şi-o sărut.

— Pa, mamă! La mulţi ani!

Mă opresc lângă uşă.

— Te iubesc!

Sunt în faţa uşii când mă strigă:

— Eddie?

— Da?

Mă întorc şi acesta e momentul care va schimba totul, deşi încă nu ştiu asta.

— Trebuie să ştii ceva, îmi zice.

Nu mă priveşte în ochi.

Mă aşez precaut pe fotoliul din partea cealaltă. Zăresc peste umărul ei o fotografie cu Alex în leagăn, la puţin timp după ce a început şcoala primară. Ţipă de fericire, zburdând spre fotograf. E în extaz total. În decursul anilor m-am întrebat dacă nu cumva mama a rămas însărcinată intenţionat, ca să-l ţină pe tata lângă ea – relaţia cu Victoria Shitface se pare că exista de mult –, dar, ori de câte ori mă uit la fotografia aceasta, îmi amintesc că nu contează. Alex n-a adus altceva decât bucurie în vieţile noastre, cu sau fără tata.

— Mi-a stricat ziua când i-am văzut pe soţii Harrington, repetă mama după o pauză.

Îşi roade unghiile.

— Ştiu, răspund obosit. Mi-ai zis mai devreme.

Se uită în jur, îşi trece o mână pe marginea mesei, verificând dacă e praf.

— Nu ştiu cum pot s-o ierte pe fata aia a lor…

Mă ridic, gata de plecare, dar ceva din expresia ei mă face să mă aşez la loc pe braţul fotoliului. Ştie ceva.

— Mamă, ce voiai să-mi spui?

— Cel puţin Hannah a reacţionat cum trebuia, a zis, ignorându-mă. Încă mă vizitează, să ştii.

Face o pauză, îşi încleştează pumnul, apoi îşi răsfiră degetele.

— Deşi adevărul e că n-am mai văzut-o dinainte de Crăciun. Am avut o mică dispută.

— Despre ce?

Mama continuă să se uite oriunde, mai puţin la mine.

— Despre vrăjitoarea aia de soră a ei.

— Sarah?

Mă aplec înainte şi o privesc.

— Ce-a zis despre Sarah?

Mama tremură uşor. E foarte încordată şi deodată, gândindu-mă la ce-ar putea ascunde, încremenesc.

— Mamă…?

Inima îmi bate cu putere. Trebuie să aibă legătură cu părinţii lui Sarah şi cu plecarea lor grăbită de la cafenea.

— Mamă, te rog, spune-mi!

Oftează. Îşi lasă picioarele pe podea şi acum stă formal pe canapea, ca şi cum ar fi la un interviu. Mâinile sunt atent încrucişate în poală.

— Hannah a trecut pe aici chiar înainte de Crăciun. Mi-a zis că are veşti nu tocmai plăcute pentru mine. Ei bine, aici n-a greşit.

Se opreşte, de parcă nu şi-ar găsi cuvintele, şi mi se face greaţă. Ce s-a întâmplat cu Sarah? *O, Doamne, ce s-a întâmplat cu Sarah?* Mâinile-mi bâjbâie ca păianjenii, deşi nu ştiu ce caută să apuce.

— Ce ţi-a spus? întreb.

Ea tace.

— Mamă, e foarte important să-mi spui!

Strânge din dinţi, iar tâmplele îi zvâcnesc. Nu-mi aduc aminte ultima oară când am fost atât de agitat. În cele din urmă, zice:

— Sarah s-a întors în Anglia. S-a mutat aici în august, anul trecut.

Sângele îmi inundă faţa şi mă lipesc cu spatele de fotoliu. Am crezut că o să-mi spună… Am crezut că o să zică…

M-am întrebat, iar şi iar, pentru cine a fost acea înmormântare. Viaţa cui era jelită şi omagiată de florile acelea de câmp frumoase. Am făcut tot ce-am putut să alung teoriile paranoice, dar întrebările perfide n-au dispărut niciodată cu totul. *Dacă a murit? Dacă era Sarah în maşina mortuară?*

Sarah este vie şi sănătoasă. Este în Anglia.

Îmi ia o vreme să înregistrez toate cuvintele.

— Stai puţin! răspund, ridicându-mă. Zici că s-a mutat înapoi aici? În *Anglia*?

Mama ţâşneşte de pe canapea cu o energie pe care rar am observat-o. Stă în faţa mea, cu corpul mic înţepenit de furie.

— Cum poţi să fii atât de încântat? şuieră. Uită-te la faţa ta, Eddie! Ce e în neregulă cu tine? Ea…

— Unde e? o întrerup. Unde locuieşte Sarah?

Clatină din cap şi se duce la fereastră.

— La părinţii ei, din câte am înţeles, murmură.

După un moment, se întoarce şi se îndreaptă spre canapea, uitându-se la fotografia cu Alex. Bănuiesc că asta mă vizează pe mine. *Priveşte-o pe sărmana ta surioară.*

— Stă cu părinţii ei, şi este ca un fel de parazit. Lefteră şi… aparent… însărcinată.

Îşi duce mâna la gură, ca şi cum n-ar fi vrut să zică asta. După o pauză, se aşază la loc, închide ochii şi se cufundă în canapea. Tremură.

— Dacă la vârsta ei încă nu te-ai pus pe picioarele tale, atunci ce speranţe să mai ai?

Mă holbez la ea.

— *Însărcinată*? Sarah e însărcinată?

Simt o durere atât de ascuţită, încât e ca şi cum mi-ar fi înfipt un cuţit între coaste.

Mama nu răspunde.

— *Mamă!*

Încuviinţează dintr-o singură mişcare, cu un dezgust vizibil.

— Însărcinată, confirmă.

— Nu! Zic, deşi cuvântul nu se aude pe deplin.

Nu. Nu, nu, nu.

Sarah nu poate să aibă un copil cu alt bărbat. Nu mă mai concentrez asupra mamei, iar capul îmi explodează de durere, o durere în o sută de nuanţe diferite, care se întinde în toate direcţiile. Însă vârtejul se adânceşte din nou şi o altă senzaţie iese la iveală: speranţa. Este ameţitoare viteza cu care simt toate lucrurile astea. Însă speranţa rămâne – două secunde, trei, patru, cinci… Nu dispare. *Ar putea fi al meu,* îmi dau seama. *Ar putea fi al meu.*

— S-a întors pentru că i-a murit bunicul, explică mama încordată. Procesiunea funerară pe care am văzut-o era, probabil, pentru el.

Mă simt cumva uşurat că e bunicul ei, dar sunt mult prea şocat ca să am un sentiment de vinovăţie la adresa unui astfel de gând. Sarah e însărcinată, iar copilul ar putea fi al meu.

— Ce altceva mai ştii? Te rog să-mi spui!

Ia castronul de supă încă plin şi-l duce în bucătărie. O urmez ca un câine credincios.

— Mamă!

— Hannah a sunat-o să-i dea veştile proaste, a zis în cele din urmă.

Abia-i aud vocea.

— Se pare că şocul de-a o auzi pe Hannah aproape că a ucis-o. A ieşit în stradă şi aproape a călcat-o un camion, fată proastă. Dar…

Lasă jos castronul cu supă şi aruncă o privire în jurul bucătăriei ei impecabile.

— De bine, de rău, camionul a virat, aşa că a rămas întreagă.

Se opreşte. E agitată; respiră greu şi nu poate sta locului. Nici eu nu pot. Sarah este aici, în Anglia, şi e însărcinată. O urmez înapoi la fotoliu, unde respiraţia i se înrăutăţeşte.

Cu o detaşare mecanică, încep să execut cu ea unul dintre exerciţiile de respiraţie ale lui Derek. O ghidez să inspire şi să expire adânc şi încet şi mă întreb de ce vorbeşte tocmai acum, după ce a păstrat secretul atâtea luni. Nu e în interesul ei să-mi spună că Sarah s-a întors şi că e însărcinată. Mama urăşte chiar şi ideea că m-aş putea gândi la Sarah.

Are ceva de-a face cu părinţii ei, mă gândesc. Are legătură cu plecarea lor grăbită de la cafenea. Mă uit disperat la mama, care începe să-şi controleze din nou respiraţia. *Spune-mi!* vreau să strig. *Spune-mi tot!* în schimb, scot un blând:

— Mai ştii şi altceva? Despre starea ei? Cum au stat lucrurile?

— Cred că a fost foarte deprimată, răspunde mama în cele din urmă. Nu vrea să zică nimănui cine e tatăl copilului.

Speranţa începe să înmugurească.

— La înmormântare a văzut-o pe Hannah pentru prima dată după douăzeci de ani. Hannah mi-a povestit că ea şi sora ei… ele… au ajuns la concluzia că au fost suficiente pierderi. Au consimţit să facă pace.

Mama pare dezgustată de cuvintele care îi ies din gură şi acum văd de ce s-a detaşat de Hannah. Ani la rând a reuşit s-o

păstreze de partea ei; trebuie să i se fi părut o renunţare îngrozitoare.

— Deci Sarah locuieşte în Frampton Mansell de atâta timp? De şase luni?

Mama încuviinţează, aruncându-mi o privire.

— Să-nţeleg că n-ai mai văzut-o de atunci.

Probabil se citeşte limpede pe faţa mea că nu.

— Eşti absolut sigură că e însărcinată?

Cuvintele-mi rămân blocate într-o parte uscată a gâtului.

Mama se uită la mine, iar faţa i se întunecă de dezamăgire. Înţelege ce înseamnă asta pentru mine.

— Sunt sigură.

— Când trebuie să se nască? Copilul?

— Nu ştiu.

Mama îşi răsuceşte mâinile. Îmi dau seama că minte.

Orice a împins-o să-mi povestească toate astea duce un război teribil în mintea ei. Începe din nou exerciţiul de respiraţie.

— Chiar n-ai habar când e termenul? insist.

Nu mai suport.

— Nici măcar o idee vagă? O să aflu oricum, adaug. Aşa că mi-ai putea spune tu.

Mama închide ochii.

— 27 februarie. Acum şase zile, rosteşte într-un târziu. Ceea ce înseamnă că a fost conceput în iunie anul trecut.

Se înfioară pe măsură ce cuvintele-i ies din gură.

Tăcere absolută.

— Şi nimeni nu ştie cine e tatăl?

— Un străin, îmi imaginez, răspunde mama strâmbând din nas, dar nu asta e intenţia ei.

Ştie perfect că datele astea au un sens.

Mă ghemuiesc tremurând în faţa ei, însă picioarele nu-mi mai funcţionează, îmi pierd echilibrul şi cad în fund. Stau pe covor, ca un copil care aşteaptă să i se citească o poveste.

— Crezi că e al meu, de asta îmi spui? Mamă? Asta crezi?

Deschide ochii înecaţi în lacrimi.

— Nu pot s-o las pe Sarah Harrington să-mi nască nepotul,

şopteşte Eddie, nu pot să fac faţă…

Dar îi tremură vocea.

— Dar nu pot să nu mă gândesc că poate copilul s-a născut deja şi că este…

O privesc, deşi nu mai pot s-o văd. Sarah. Copilul meu. Totul în jur se leagănă ca un lan cu porumb.

Încerc să-mi pun ordine în gânduri.

— De ce crezi că au plecat părinţii ei de la cafenea atât de repede? Crezi că s-a întâmplat ceva rău?

Trebuie să mă sprijin în mâna dreaptă ca să stau drept.

De undeva din faţa mea, se aude vocea mamei:

— Nu ştiu. Dar am fost extrem de îngrijorată de atunci. De asta m-am hotărât să-ţi zic.

Îşi reia expiraţiile lungi pentru a treia oară.

Îi pun o mână tremurândă pe genunchi, în timp ce respiră de câteva ori. Trebuie s-o găsesc pe Sarah.

— Mamă… spun. Ajută-mă!

După o pauză interminabilă, inspiră prelung şi adânc şi face semn cu capul spre telefonul de pe marginea mesei.

— Numărul familiei Harrington probabil că încă e acolo. În agenda telefonică.

Mă ridic şi traversez camera, ştiind cât de important e gestul ăsta, fiindcă e conştientă cât o va costa. Mama mea încă e un om bun. Încă e capabilă de iubire, oricât de sumbră a devenit viaţa ei.

Au trecut mulţi ani de când am avut ultima dată astfel de sentimente pentru ea.

Numărul e încă acolo. Sub „Nigel Harlyn”, un prieten vechi, contabil de-al tatii, şi „Harris Plumbing of Cirencester”. Mâzgălit de o mamă ocupată din altă viaţă: *Patsy Harrington – mama lui Hannah de la terenul de joacă – 01285…*

Notez numărul, dar telefonul meu – bineînţeles – deja îl are înregistrat. Sarah mi l-a dat în iunie, când copilul trebuie să fi fost format doar din câteva celule.

— Mamă, spun grijuliu, trebuie să plec, bine? Trebuie să mă duc să aflu ce s-a întâmplat. Dacă ai nevoie de cineva, ai numărul de la Urgenţe, numărul lui Derek şi numărul lui Felix.

Dar o să fii bine, mamă. O să fii bine. Trebuie să plec. Trebuie să…

Vocea mi se stinge. O sărut pe cap şi mă îndrept spre maşină abia ţinându-mă pe picioare.

Ea nu zice nimic. Ştie că ar putea fi nepotul ei şi asta e mai important decât orice altceva. Nu poate s-o spună – ar prefera să moară decât s-o recunoască –, dar, de fapt, vrea să mă duc să aflu.

— Ai face bine să nu mă suni pentru că ţi-e frică, spune Alan când răspunde la telefon. Serios, Ed…

— Sarah a născut, îi zic. Sau e pe cale să nască. Şi sunt convins că-i al meu. Am încercat să-i sun pe părinţii ei, dar nu e nimeni acasă. Am nevoie de numărul lui Hannah. Îl ai?

Urmează o pauză lungă.

— Poftim? spune.

Mănâncă ceva, ca de obicei. Alan lucrează la o firmă de arhitectură. Colegilor lui nu le-a venit niciodată să creadă ce proporţii au proviziile pe care le ţine pe birou „în caz de urgenţă”.

— Vorbeşti serios?

— Da!

— Uau! exclamă după o clipă de tăcere admirativă.

— Am nevoie de numărul lui Hannah!

— O, prietene, ştii că nu pot să divulg informaţiile confidenţiale despre clienţi.

Alan tocmai a demarat planurile pentru o cameră de utilităţi în spatele casei lui Hannah din Bisley. Când mi-a povestit, am hotărât să nu discutăm despre asta, dar acum hotărârea este suspendată.

— Gia şi Hannah obişnuiau să meargă la o cafea după yoga, spun repede. (Acum vreo şapte ani.) Gia sigur are numărul ei. Tu doar economiseşti timp dacă mi-l dai din computerul care e fix în faţa ta, în loc s-o suni pe ea. Alan, serios, dă-mi numărul!

Alan începe să şuşotească, de parcă asta l-ar scoate mai puţin în evidenţă într-un birou liniştit.

— Bine. Dar să-i trimiţi un mesaj şi Giei în care o rogi să ţi-l

dea. Şi, dacă sunt întrebat, să pot spune: „Nu, a obţinut numărul de la soţia mea”.

Aproape ţip.

— Dă-mi naibii odată numărul ăla, Alan!

Mi-l dă.

— Bănuiesc că nu te duci la întâlnire atunci, zice oftând.

Hannah are telefonul închis. Vocea de la mesageria vocală e chinuitor de asemănătoare cu a surorii ei, doar că mai aspră, mai potrivită pentru afaceri. Probabil aşa sună şi Sarah când vorbeşte la conferinţe sau la televizor.

Un copil. Copilul meu. Încă sunt ameţit. Cerul este de un alb murdar. Mâinile îmi tremură în continuare.

Mă uit la ceas: 15:45. Îmi dau seama că probabil copiii lui Hannah au terminat şcoala. Şi, cu puţin noroc, ea sau soţul ei tocmai i-au luat. Sentimentele pun stăpânire pe mine mult mai repede decât le pot identifica. Ştiu doar că trebuie s-o găsesc.

Pornesc Land Roverul şi mă îndrept spre Bisley. Încerc să nu mă gândesc la mama, care e singură acasă, luptându-se cu ceea ce trebuie să fie un coşmar. Însă apoi mă gândesc: *Ştie de trei luni. De trei luni nenorocite!*

Mi-a spus într-un târziu – îmi amintesc – pentru că trebuie. Ura pentru Sarah a protejat-o de cea mai adâncă durere – o durere de nesuportat – pentru foarte, foarte mult timp. A fost cel mai bun medicament al ei. Acel semn cu capul spre telefon, consimţământul şovăielnic – e un gest pe care nu trebuie să-l subestimez.

Peisajul rural hibernal fulgeră pe lângă mine, tern, umed. Încerc să mi-o imaginez pe Hannah faţă în faţă cu sora ei, după ce atâţia ani mama i-a picurat fiere în ureche. Şi mi-o închipui pe Sarah, terifiată şi plină de speranţă în egală măsură. Disperată să spună cuvintele potrivite. S-o recâştige pe Hannah.

Nu e de mirare că n-a spus nimănui cine e tatăl. E ca şi cum ai arunca o grenadă de mână într-o familie care abia se reîntregeşte.

15:51.

— Te rog, să nu aibă Hannah o bonă! murmur, când ajung la

periferia localităţii Bisley. Să răspundă ea sau soţul ei la uşă!

Conduc cu viteză prea mare şi, spre surprinderea mea, nu-mi pasă. Ultimele câteva luni de stoicism, de Fac ce Trebuie, au lăsat loc nebuniei şi masochismului orbitor, care au fost dintotdeauna acolo. Ştiu de cincisprezece minute că Sarah a fost însărcinată cu mine şi deja am uitat complet tot ce mi-am spus ca să mă ţin departe de ea. Contează doar s-o văd.

Un copil. Sarah a fost însărcinată cu copilul meu.

Îl recunosc pe soţul lui Hannah de îndată ce deschide uşa, din noaptea în care am lovit cu pumnul în masă, la bar.

— Smelly!

Strigă la un labrador negru, care împinge spre amândoi o pătură moale şi murdară, pe care o ţine în gură. Câinele sare pe mine şi, de bucurie, dă din coadă ca elicea unui elicopter.

— Smelly! ţipă bărbatul. Încetează!

Îl apucă de zgardă şi face tot posibilul să-l potolească.

— Smelly? zic.

E pentru prima oară în ultimele câteva ore când îmi vine să râd.

— Am făcut greşeala de a-i lăsa pe copii să-i pună numele.

Bărbatul zâmbeşte jenat.

— Pot să te ajut?

Smelly sare iar pe mine şi îl mângâi cu o mână în timp ce încerc să-i explic imposibilul unui străin.

— Scuze, da. Mă numesc Eddie Wallace. O cunosc pe Hannah de ani întregi. Ea…

— Bine, răspunde bărbatul. Da, ştiu cine eşti. Eşti fratele mai mare al prietenei lui Hannah din copilărie…

În mod straniu se opreşte brusc; nu ştiu dacă e din cauză că nu-şi mai aminteşte numele lui Alex sau pentru că nu vrea să aducă vorba despre sora mea moartă.

— Alex, adaug, pentru că nu am timp de tăceri ciudate.

Încuviinţează. În casă se aude o lovitură puternică şi copiii ţipă. Bărbatul se uită nervos peste umăr, dar se calmează când îl aude pe unul dintre ei strigând ceva despre a fi pregătit să mori de sabie.

Se întoarce spre mine şi mă simt destul de înnebunit de disperare. Am nevoie de informaţii. Acum.

Smelly mă miroase între picioare.

— S-ar putea să sune ciudat, dar… cred că sora lui Hannah tocmai a născut sau urmează să nască. Bănuiesc că ar putea să nască tocmai acum…

Bărbatul zâmbeşte.

— Exact! Hannah e la spital cu sora ei acum. Biata de ea a fost în travaliu două zile. Eşti un prieten de-al ei?

Apoi face o pauză, încercând să potrivească informaţia că sunt Eddie Wallace cu ideea că aş putea fi un prieten de-al lui Sarah. Confuzia devine alarmantă, pe măsură ce-şi dă seama că s-ar putea să-mi fi dezvăluit ceva ce nu am dreptul să ştiu.

Un moment nu pot să vorbesc, aşa că doar stau şi-l mângâi pe Smelly. Câinele îmi zâmbeşte şi, fără să vreau, îi zâmbesc şi eu. Apoi vorbesc deschis cu soţul lui Hannah. Nu am timp să inventez nişte scuze pe care n-o să le creadă.

— Nu tocmai un prieten… mai mult tatăl copilului.

Tăcere.

Bărbatul pur şi simplu se holbează la mine.

— Poftim?!

— Habar n-aveam până acum treizeci de minute…

Se încruntă. E de neconceput pentru el că aş putea fi tatăl copilului lui Sarah. Înghit în sec.

— E o poveste lungă, dar n-aş fi venit la uşa ta, dacă n-aş fi fost sigur că-i al meu.

Tăcere.

— Uite ce e, sunt doar un tip decent, care a aflat că e tată sau aproape tată şi n-o s-o forţez pe Sarah să mă accepte sau altceva, dar…

Vocea mi se stinge pentru că, spre oroarea mea, încep să răguşesc.

— Bine, spune în cele din urmă.

Smelly se aşază lângă piciorul meu şi se uită la mine. Simt că sunt o dezamăgire.

— Nu vreau să fac presiuni asupra ta, mi-am ieşit din minţi, vreau doar să ajung acolo, să ajut dacă pot sau să-i transmit

dragostea mea, sau… nu ştiu. Aşa că mă întrebam dacă poţi să-mi zici unde naşte, în Stroud sau în Gloucestershire. Sau în altă parte.

Bărbatul îşi încrucişează braţele.

— Să mă consult cu Hannah, răspunde după câteva clipe. Sper că înţelegi.

Sigur că înţeleg. Mai vreau şi să-i dau un pumn.

Inspir adânc şi încuviinţez.

— Înţeleg. Deşi, dacă ajută, telefonul lui Hannah e închis. Am sunat mai devreme.

Dă din cap.

— Da, cel mai probabil.

Dar insistă s-o sune oricum şi se îndreaptă spre coridor, astfel că n-o să aud când o să-i zică: „Nu o să-ţi vină *să crezi*…”

Peste câteva momente se întoarce.

— Niciun răspuns, zice.

Învârte telefonul în mână, neştiind ce să facă. Mă înţelege din perspectiva de tată şi văd că vrea să mă ajute. Însă asta nu e o situaţie obişnuită.

Încep să mă panichez. Poate nu-mi spune.

— Aş putea să mă duc la Stroud sau La Gloucester, bănuiesc… Dar ai vrea să-mi spui măcar cum merge travaliul? îl întreb.

Accept orice în stadiul ăsta. Orice firimituri binevoieşte să-mi arunce. Smelly oftează şi-şi sprijină capul mare şi pătrăţos de coapsa mea.

Face o pauză.

— Tot ce ştiu e c-a început acum două zile. Şi că au scos-o de la unitatea de moaşe şi au transferat-o la unitatea de medici.

— Ce înseamnă asta?

— Ce am păţit şi noi cu Elsa. Înseamnă că lucrurile nu mergeau minunat, recunoaşte. Dar ar putea fi orice, probabil doar a obosit şi voia să mai scape de durere. Nu m-aş îngrijora prea tare.

— Te rog, zi-mi unde e Sarah!

Tonul e prea ridicat, dar cred că probabil par disperat şi nu ameninţător sau nebun.

— *Te rog!* Sunt un tip normal. Nu un psihopat! Vreau doar să fiu acolo!

Oftează, înfrânt.

— Bine… bine. Sunt la spitalul Gloucester Royal. Maternitatea se numeşte Women's Center. Dar fii atent, nu te lasă să intri decât dacă Sarah îşi dă acordul. O să-i scriu un mesaj lui Hannah s-o înştiinţez. N-ar trebui să fac asta, dar… ei bine, dacă-aş fi fost în locul tău şi cu toate lucrurile astea…

Mă prăbuşesc şi mâna ajunge instinctiv pe capul negru şi strălucitor al lui Smelly. E o barieră reconfortantă, caldă şi – da – probabil urât mirositoare.

— Mulţumesc! spun încet. Mulţumesc mult!

— Tată? se aude de sus vocea unui copil.

În spatele lui văd că apare un cap, întors invers, pe scări. Un păr castaniu-roşcat atârnă spre noi.

— Cine e tipul ăsta?

— Succes! îmi urează bărbatul şi o ignoră pe fiica lui.

Nepoata lui Sarah, Elsa, pe care ea credea că n-o va întâlni niciodată. El se apleacă înainte şi-mi strânge mâna.

— Eu sunt Hamish.

— Eddie, zic, deşi probabil i-am spus deja. Nici nu pot să-ţi spun cât de recunoscător sunt!

Şi apoi plec.

47

E cea mai lungă cursă de jumătate de oră din viaţa mea. Când ajung pe şoseaua principală A417, sunt înnebunit.

Lui Alex i-ar fi plăcut atât de mult să aibă o nepoată sau un nepot, mă gândesc cât aştept la un sens giratoriu. (Şi: *Cum poate să fie încă roşu la semafor?)* I-ar fi plăcut în mod special o nepoată sau un nepot care să fie înrudit cu Hannah.

Şi eu? Bineînţeles că-mi doresc un copil. Am ştiut de ani întregi, dar nu e ca şi cum a părut vreodată posibil – cel puţin, nu până am întâlnit-o pe Sarah. Atunci a încetat să pară o fantezie îndepărtată şi a devenit o dorinţă evidentă.

O *iubesc,* îmi zic, accelerând feroce la sensul giratoriu. *Face ca totul să pară posibil.*

Sarah Harrington mi-a purtat în pântece copilul în toate lunile astea, în acelaşi timp cu suferinţa, tristeţea şi pierderea bunicului ei. S-a mutat din celălalt capăt al lumii, înapoi în locul în care credea că nu se va mai întoarce niciodată şi, cumva, a vindecat cicatricea care despica în două nucleul familiei. Totul, de una singură. Ştiind că nu-mi doresc nici măcar să fiu prieten cu ea.

Îmi amintesc tristeţea de nesuportat din ochii ei când mi-a povestit despre Hannah şi copiii săi. Mă întreb din nou cum a fost pentru aceste două femei să încerce să reconstruiască o relaţie în condiţii atât de neobişnuite. Sper că i-a adus fericirea lui Sarah. Sper că prezenţa lui Hannah lângă ea, în momentul în care naşte, înseamnă că au devenit atât de apropiate pe cât merită să fie. Atât de apropiate cât ar trebui să fie două surori.

SPITAL 1,5 KM – aşa scrie pe un semn. Un kilometru şi jumătate, prea departe. Trec pe sub un pod de cale ferată şi urc un deal, înjurând traficul. Conduc mult prea încet pe lângă un magazin cu peşte şi cartofi prăjiţi. Un bărbat stă afară în lumina slabă, cu o sacoşă de plastic cu pachete calde de hârtie balansându-se pe încheietura mâinii. Vorbeşte la telefon, râde, complet indiferent faţă de bărbatul disperat, blocat într-un Land Rover, în traficul care se mişcă încet.

După un minut sau mai mult, apare un semn pe care scrie că spitalul e la opt sute de metri, dar încă nu e suficient de aproape. O altă lumină la semafor se face roşie. Par incapabil să mă opresc din înjurat.

Land Roverul e silenţios, cu excepţia indicatorului de modă veche, care pâlpâie şi ticăie. Mi-o imaginez pe Sarah, pe frumoasa mea Sarah, epuizată pe un pat, undeva. Mă gândesc la toate travaliile pe care le-am văzut în filme: ţipete îngrozitoare, moaşe panicate, doctori strigând, alarme de urgenţe declanşate. Parcă cineva îmi scobeşte stomacul cu o cupă pentru îngheţată. Plutesc de frică. *Dacă se întâmplă ceva?*

Întorc la stânga, amintindu-mi că travaliile fără probleme se întâmplă toată ziua, în fiecare zi – trebuie să fie aşa, altfel specia umană n-ar fi supravieţuit. Clădirea greoaie şi maro a spitalului Gloucester Royal apare în sfârşit în câmpul meu vizual.

Spitalul e aglomerat. Presupun că boala acţionează 24 de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Câţiva oameni traversează strada în faţa mea. Sunt limitatoare de viteză peste tot. Prima parcare e plină şi-mi vine să ţip. Vreau să mă grăbesc spre cea mai apropiată intrare şi să-mi abandonez maşina acolo.

Ştiu, în sfârşit, cum s-a simţit Sarah în ziua în care a pornit în urmărirea iubitului ei şi a surorii mai mici. Ştiu spaima care a înhăţat-o, instinctul care a făcut-o să iasă de pe partea carosabilă ca să prevină un accident căruia Hannah nu i-ar fi supravieţuit niciodată. Ştiu că a virat nu pentru că nu-i păsa de Alex. Dragostea şi frica au făcut-o să tragă de volan. Aceeaşi dragoste şi frică pe care le simt eu acum pentru ea. Aş face orice ca s-o protejez. Aş bloca parcarea unui spital. Aş încălca limita de viteză. Şi eu, dacă aş fi fost în situaţia în care a fost Sarah în 1997, aş fi virat la stânga, dacă asta ar fi însemnat să salvez fiinţa pe care o iubeam cel mai mult.

48

Bineînţeles, Hamish are dreptate: nu-mi dau voie să intru. Doamna aflata de cealaltă parte a interfonului pare uluită de simplul fapt că am încercat.

— Pot să aştept undeva? o întreb. Am anunţat-o pe însoţitoarea lui Sarah că sunt aici… Şi, dacă ajută, sunt de fapt tatăl… Sau, cel puţin, aşa cred…

Din acel moment, femeia nu-mi mai răspunde. Mă întreb dacă nu cumva cheamă paza.

Găsesc o mică zonă de aşteptare la intrarea în Women's Center şi mă aşez sub o scară rulantă, vizavi de nişte lifturi pe care dacă aş încerca să le folosesc, probabil aş fi arestat. Aici, în realitatea unui coridor de spital luminat de leduri – cu familii închegate şi cupluri frumoase peste tot –, stupiditatea iniţiativei mele e deodată atât de evidentă, încât aproape că-mi vine să râd.

Ce speram? Că Hannah o să ia o pauză de la responsabilităţile ei ca să-şi verifice mesajele, poate să răspundă la nişte e-mailuri? Că o să citească textul lui Hamish şi o să zică: *O, fantastic! Tatăl este Eddie Wallace! Şi a venit aici – cât de drăguţ!* Şi-o să iasă să mă invite înăuntru?

Îmi prind capul în mâini, întrebându-mă dacă Hamish face acelaşi lucru în Bisley.

Dacă am vreo speranţă s-o recuperez pe Sarah, o să fie nevoie de mult mai mult decât o cursă scurtă până la Gloucester Royal. Şase luni a trăit la mai puţin de un kilometru şi jumătate depărtare de mine. A avut la dispoziţie şase luni să ia legătura cu mine, să-mi spună că urmează să fiu tată, dar n-am auzit absolut nimic de la ea.

Însă, chiar dacă ştiu că e aproape inutil, rămân. Nu pot să plec. Nu pot să-i întorc spatele din nou.

Se deschide liftul şi sar, dar, bineînţeles, nu e Sarah care-şi ţine copilul în braţe, ci un bărbat care pare obosit, cu un şnur în jurul gâtului şi un pachet de ţigări pe jumătate gol în buzunar.

Avem de ales, i-am spus în ziua în care ne-am cunoscut. Nu

suntem doar victime în viaţa noastră. Putem alege să fim fericiţi. Şi totuşi, am ales să nu fiu fericit, în ciuda a tot ceea ce am zis. I-am întors spatele lui Sarah Harrington şi acestui lucru o-dată-în-viaţă care a existat între noi şi am ales responsabilitatea. O viaţă trăită doar pe jumătate.

Trece o oră, trec două, trei. Oamenii vin şi pleacă, aducând cu ei rafale de aer îngheţat care-şi pierd repede prospeţimea. Se strică un bec; licăreşte cu intermitenţe, dar un individ vine să-l repare înainte să apuc să anunţ pe cineva. Mă rog în linişte pentru Serviciul Naţional de Sănătate. Pentru Sarah. Pentru mama. Nici nu pot să-mi imaginez sentimentele ei faţă de situaţia asta. Poate Felix a trecut pe la ea. Felix, cu umorul şi cu hotărârea lui de a rămâne optimist, indiferent de ce i-a oferit viaţa.

După ce întunericul a învăluit Women's Center, mi se alătură o familie în mica zonă de aşteptare – mama, tata şi un copil. Băiatul are un păr afro blond şi o faţă mică, obraznică, de drăcuşor, ce mă cucereşte imediat. Evaluează zona de aşteptare, o declară plictisitoare şi o întreabă pe mama lui ce-o să facă în legătură cu asta. Ea se tot uită în telefon, preocupată. Îi spune soţului ei ceva despre orele de vizită.

Apoi copilul zice – şi inima mi se opreşte:

— Mama, de ce copilul lui Sarah nu are un tată? De ce o ajută sora ei şi nu tatăl bebeluşului?

Îmi cobor privirea şi faţa-mi arde.

— Nu ai voie să vorbeşti despre asta de faţă cu Sarah, dragule! Dacă intrăm s-o vedem, poţi să pui întrebări despre orice, mai puţin despre taţi. Rudi, mă asculţi? îl întreabă mama.

— Da, dar…

— Dacă îmi promiţi că nu faci asta, o să te duc la fabrica de îngheţată mâine, cea despre care ţi-am povestit, pe lângă Stroud.

Inima îmi bate cu putere. Îi arunc o privire băiatului, dar nu e nici pe departe interesat de mine.

— E bărbatul care i-a frânt inima? Cel care a făcut-o să plângă pentru că n-a mai sunat?

Îmi vine să-mi sfâşii pielea de pe mine.

Femeia – Jo, prietena lui Sarah – primeşte un apel. Se îndreaptă spre lift să răspundă, iar Rudi se joacă cu tatăl lui. Doar că nu poate fi tatăl lui, pentru că, după ce-l bate la piatră, hârtie şi foarfecă de cinci ori la rând, îl strigă Tommy.

Tommy! Prietenul din copilărie al lui Sarah! Deşi, îmi dau seama că nu prea corespunde cu ce mi-a spus în povestea vieţii ei. Ştiu mesajele pe de rost. N-a zis niciodată că Tommy şi Jo erau un cuplu. Poate am înţeles greşit? Îmi doresc să ştiu mai multe despre Sarah şi viaţa ei. Mi-aş fi dorit să ştiu ce-a mâncat la micul dejun în ziua în care a intrat în travaliu, cum a fost sarcina, cum e să aibă o relaţie cu sora ei după atâţia ani. Aş vrea să ştiu c-a fost în siguranţă.

Când Jo se întoarce, începe să strângă lucrurile. Pe deasupra părului afro al lui Rudi, prinde privirea lui Tommy şi clătină din cap.

— Mamă? De ce plecăm? Mamă! Vreau s-o văd pe Sarah!

— O să stai cu părinţii lui Sarah, îi spune fiului ei. Tocmai ne-au invitat să dormim la ei. Se face târziu, trebuie să mergi la culcare, iar Sarah nu poate primi vizitatori astăzi. S-ar putea să n-o vedem nici mâine.

— Când putem s-o vedem atunci?

Faţa lui Jo este indescifrabilă.

— Nu ştiu, recunoaşte.

Rezultă o scenă urâtă: Rudi o iubeşte clar pe Sarah şi n-are de gând să plece. Dar, în cele din urmă – furios –, îşi ia haina pe el. La plecare, când trece pe lângă mine, Tommy mă priveşte surprins de două ori. Continuă să meargă, apoi se opreşte şi ştiu că se uită la mine. După un moment îmi ridic privirea spre el, pentru că sunt disperat. Dacă o conversaţie ciudată şi linguşitoare cu cel mai vechi prieten al lui Sarah o să ajute, atunci accept.

— Scuze, spune, când privirile noastre se întâlnesc. Scuze, am crezut că eşti altcineva…

Dă să plece. Se opreşte iar.

— Nu, tu… Tu eşti Eddie?

Jo, care este la baza scărilor rulante, se întoarce cu totul. Se holbează la mine. Amândoi o fac. Rudi se uită confuz în direcţia mea, dar e prea ocupat să fie nervos ca să observe cu adevărat. Văd că Jo mormăie câteva cuvinte vulgare – deşi nu sunt sigur dacă din cauza furiei sau a şocului –, apoi îl conduce pe băiatul ei pe o uşă glisantă automată.

Mă ridic şi-i întind mâna lui Tommy, care mi-o strânge, chiar dacă-i ia ceva vreme.

— De unde ai ştiut? mă întreabă. Te-a căutat Sarah?

Obrajii i s-au colorat într-un roşu-aprins, deşi nu sunt sigur de ce. Eu ar trebui să mă simt ruşinat.

— Am aflat abia în după-amiaza asta. E o poveste lungă. Dar Hannah ştie că sunt aici, cred.

Înainte să-şi dea seama ce să zică, izbucnesc:

— Cum e? E bine? S-a născut copilul? Sarah e în regulă? Îmi pare rău… Ştiu că par nebun şi că am făcut-o să sufere vara trecută, dar… nu mai suport. Vreau doar să ştiu că e bine.

Tommy a roşit şi mai tare. Sprâncenele lui au căpătat o viaţă proprie, ca şi cum plănuieşte un discurs sau rezolvă un puzzle.

— Sincer, nu ştiu, rosteşte în cele din urmă. Jo tocmai a vorbit cu mama lui Sarah. Cred că n-a vrut să mă pună la curent de faţă cu Rudi.

— La naiba! spun. Asta înseamnă că veştile sunt proaste?

Tommy pare neputincios şi hărţuit.

— Nu ştiu, repetă. Sper că nu. Părinţii ei au fost aici mai devreme şi au plecat acasă, aşa că probabil e doar… Uite ce e, trebuie să plec. Eu…

Vocea i se stinge, în timp ce se îndreaptă spre ieşire.

— Îmi pare rău, prietene… spune şi apoi dispare.

E miezul nopţii. Mă plimb dintr-o parte în alta, la fel ca oamenii în filme. Acum înţeleg. Să stai jos e ca şi cum ai încerca să rămâi calm când cineva îţi lipeşte un metal încins pe piele.

Împart zona de aşteptare cu un bărbat în vârstă, în pijamale, dar nu am vorbit unul cu celălalt. Pare la fel de anxios ca mine. Un bunic, probabil. Asemenea mie, nu poate să facă altceva

decât să caşte, să-şi flexeze genunchii şi să se uite cu intermitenţe la intrarea în salonul de maternitate.

Am decis că aşa trebuie să arate purgatoriul. O amânare continuă. Aşteptare intensă în gama minoră a fricii. Nimic nu se mişcă, în afară de limbile încete ale ceasului.

Alan încearcă să mă liniştească – îmi tot trimite articole despre naşteri. *Gia vrea să-ţi amintească faptul că naşterea nu trebuie să fie la fel ca în emisiunile îngrozitoare pe care le-ai văzut la televizor*, mi-a scris mai devreme. *Femeile nasc toată ziua, peste tot în lume. Spune că ar trebui să uiţi toată drama exagerată şi s-o vizualizezi pe Sarah inspirând prelung şi încet. Aducând un copil pe lume cu inspiraţii încete.*

Sau ceva de genul ăsta. Ar trebui s-o iau în serios, dar sunt într-o stare mult prea precară.

Din disperare, încep să citesc mesajele pe care Sarah mi le-a trimis vara trecută. Le-am citit pe toate, din ziua în care a plecat de la ferma mea până în ziua dinaintea întâlnirii pe plaja din Santa Monica. Le-am citit de două, trei ori, încercând să găsesc ceva ce ştiu că nu-mi pot spune.

Apoi uşa maternităţii se deschide şi inima îmi bate să-mi sară din piept. Însă e doar cineva din echipă, îşi pune o pălărie, cască şi-şi afundă mâinile în buzunarele hainei. Trece pe lângă noi şi abia dacă ne aruncă o privire piezişă, clar epuizată.

Nu mai suport.

Dau înapoi la primul mesaj pe care Sarah mi l-a trimis, la douăzeci de minute după ce ne-am luat la revedere.

Înapoi acasă, spune. *M-am simţit minunat cu tine. Îţi mulţumesc pentru tot. X*

Şi eu m-am simţit minunat, scriu acum. *De fapt, am avut cea mai bună săptămână din viaţa mea. Încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat.*

Sunt în drum spre Leicester şi mă gândesc la tine, îmi scrisese câteva ore mai târziu.

Şi eu mă gândeam la tine, scriu. *Recunosc că gândurile mele nu erau atât de drăguţe şi de cinstite ca ale tale în momentul acela, vreau să ştii că pe dinăuntru eram îndrăgostit de tine fără speranţă. Asta a făcut ca totul să fie mai dureros decât orice altceva – eram*

absolut, total înnebunit după tine. Nu puteam să cred că exişti. Nici acum nu pot.

Apoi mesajele ei încep să devină îngrijorate. *Hei – eşti bine? Ai ajuns la timp în Gatwick?*

Înghit în sec. E dureros să văd cum o cuprinde panica, ştiind că aş fi putut s-o opresc.

Mai citesc câteva, apoi mă opresc, pentru că mă simt prea vinovat. *Eşti cea mai bună şi mai frumoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată,* scriu în schimb. Şi am ştiut asta din prima zi pe care am petrecut-o împreună. Ai adormit şi mi-am zis că vreau să mă însor cu femeia asta.

Te iubesc, Sarah, scriu. Cred că plâng. *Aş vrea să fiu acolo cu tine, să te încurajez. Vreau doar ca tu şi copilul să fiţi bine.*

Îmi pare atât de rău că nu am fost acolo pentru tine. Îmi doresc să fi fost. Îmi doresc să fi putut trece prin asta împreună. Ar fi trebuit să fiu mai curajos. Ar fi trebuit să am încredere în mine că voi găsi o soluţie pentru situaţia cu mama. N-ar fi trebuit să mă oprească nimic.

Cu siguranţă plâng. O lacrimă se întinde pe ecranul telefonului, încerc s-o şterg cu manşeta murdară şi totul devine înceţoşat. Apoi cade alta şi-mi dau seama că sunt în pericol să plâng în hohote. Mă ridic şi încep să merg din nou. Mă duc afară, unde aerul este la fel de rece ca o mare arctică, dar îmi opreşte imediat lacrimile, aşa că rămân acolo. Parcarea este tăcută acum, cu lumini ca de aramă şi copaci desfrunziţi care se leagănă în briza aspră.

Îţi trimit fiecare strop de putere şi curaj pe care-l am, deşi ştiu că nu ai nevoie. Eşti o femeie extraordinară, Sarah Harrington. Cea mai bună pe care o ştiu.

Degetele-mi tremură. Cuţite reci trec prin haina mea de sibir descheiată, dar nu-mi mai pasă de mine.

Te rog, când eşti pregătită, putem încerca din nou? Putem să tragem o linie peste tot – chiar şi peste lucrul peste care credeam că nu putem trece? Putem s-o luăm de la capăt? Nimic nu m-ar face mai fericit decât să fiu cu tine. Tu, eu, copilul. O mică familie.

Te iubesc, Sarah Harrington.

Se aude sirena unei ambulanţe şi o rafală de vânt paralizant

mă loveşte din lateral peste faţă.

Te iubesc. Îmi pare rău.

49

Sarah

Mă rotesc uşor, plutesc deasupra vieţii mele. Văd hexagoane şi octogoane, poate şi plăci de tavan sau poate sunt doar detaliile fine ale obiectului pe care îmi sprijineam braţele mai devreme, scaunul acela…

Au fost multe detalii mărunte de mobilă cât a durat acest timp paralel, lucruri pe care le-am privit atât de insistent, încât s-au mărit şi au devenit modele dansante: un caleidoscop în rai.

Vremuri fericite. Imagini pozitive. Lucruri care să stimuleze oxitocina. La asta ar trebui să mă gândesc. Derulez vremuri fericite pe ecranul de lângă fruntea mea. Acolo e şi micul ponei gras al femeii care locuia în casa aflată lângă a lui Tommy…

Durere. Ca o cascadă care vuieşte. Dar: *Am încredere în corpul meu, repet, pentru că asta mi s-a spus să fac. Am încredere în corpul meu. Îmi dăruieşte un copil.*

Iată-l pe Hugo, motanul amuzant al lui Tommy, care nu bea suficientă apă vara.

Moaşa îmi face iar ceva la abdomen. Fâşii care mă strâng. De când m-am mutat în camera nouă, au monitorizat bătăile inimii bebeluşului cu un aparat care arată ca un experiment de laborator. *Un senzor pentru contracţiile tale, unul pentru copil,* îmi amintea, observându-mi grimasa, încuviinţez şi încerc să mă întorc la amintirile fericite.

Un copil pe nume Hannah; are doisprezece ani. Poartă o eşarfă medicală; ochiul ei este umflat şi verde, iar pielea e plină de semne de tăieturi şi de vânătăi. Prietena ei cea mai bună e moartă şi mă urăşte.

Nu, asta nu e o amintire fericită. Caut prin straturi de durere şi de epuizare ceva mai bun. Inspir numărând până la patru, expir numărând până la şase. Sau opt? *Ai încredere în corpul tău,* spuneau la cursuri. *Ai încredere în corpul tău. Ai încredere în procesul de travaliu.*

Dar am intrat într-un fel de tunel şi e atât de adânc, încât nu

mai ştiu unde sunt. Am senzaţia că aici sunt medicamente. Corect: mi-au făcut o injecţie în coapsă şi mai e obiectul de lângă gura mea. Mă strâng în jurul lui şi respir poveşti frumoase, pe măsură ce încep să urc alt munte. Pluteşte – cineva încearcă să mi-l ia, aşa că-l ţin bine.

O cameră plină de echipament medical şi aceeaşi fată, Hannah, doar că acum e diferită: e sora mea din nou, dar e o femeie cu familie şi carieră. E însoţitoarea mea la naştere. A fost la consiliere pentru că nu se place foarte mult pe ea însăşi. Spune că a fost îngrozitoare cu mine.

Însă n-a fost îngrozitoare. Ea n-a fost niciodată îngrozitoare. Hannah este în grupul de amintiri frumoase care mă ajută să trec prin tunel. Inspir cu aceeaşi uluire ca atunci când am văzut-o prima dată, în dimineaţa înmormântării bunicului, când a venit la casa părinţilor noştri. Stătea ţeapănă în faţa mea, apoi s-a prăbuşit înainte şi am simţit o bucurie ca din altă lume când mi-am îmbrăţişat sora pentru întâia oară după aproape două decenii.

Mai multe forme şi modele; un album animat. Sunt pe jumătate conştientă de oamenii din cameră, de ce fac ei cu corpul meu, de comenzile blânde.

Îmi amintesc cafeneaua din Stroud. Eu şi Hannah la prima întâlnire de adulţi. Tăcerile, râsul nervos. Scuzele din partea amândurora şi imaginea cu tata plângând când i-am spus că Hannah m-a invitat acasă la ea să-i cunosc familia.

Dar… *copilul meu. Unde e copilul meu?*

Marea se revarsă în ea însăşi, iar şi iar, şi cucul cântă cele două note ale lui într-o pădure întunecată. Eddie râde. Mă examinează din nou. Oameni, o mulţime, se uită la un ecran cu linii în zigzag.

Unde e copilul meu?

Copilul meu. Copilul pe care l-am făcut cu Eddie.

Eddie. L-am iubit atât de mult.

Eddie. E numele pe care-l rosteşte Hannah. Îmi povesteşte despre Eddie. Spune că-i afară. Pare şocată, uluită, dar acum trebuie să-l ascult pe doctor, care-mi ia tubul de la gură şi

începe să vorbească încet şi clar.

— Mi-e teamă că nu mai putem aştepta… spune. Trebuie să scoatem copilul, încă nu eşti complet dilatată… probele de sânge ale fătului arată că… oxigen… puls… Sarah, înţelegi ce spun?

— Eddie? întreb. Afară?

Dar aud mai multe cuvinte din partea personalului medical şi apoi patul-scaun începe să se mişte; părăseşte camera.

Tunelul dispare. Apar plăcile de tavan. Vocea lui Hannah e aproape de urechea mea.

— Ai fost de acord să faci cezariană. Fătul se chinuie. Dar nu-ţi face griji, Sarah, asta se întâmplă des. Intri direct în operaţie şi copilul o să fie scos în câteva minute. Totul o să fie bine…

O întreb despre Eddie, pentru că e posibil să fi fost una dintre poveştile din tunelul caleidoscopic. Sunt atât de obosită.

Nu-i suficient oxigen?

Însă e un lucru real, nu din tunel: Eddie mă aşteaptă. E afară. Mi-a trimis mesaje pe telefon; spune că mă iubeşte.

— Spune încontinuu că-i pare rău, îmi povesteşte Hannah.

E uluită.

— Eddie Wallace! murmură, când cineva o apucă de cot şi-i zice că trebuie să-şi pună un halat chirurgical.

— Tatăl copilului tău! Cum adică?

Eddie spune că mă iubeşte. Copilul meu e în pericol.

Apoi toţi doctorii se apleacă asupra mea, vorbesc şi trebuie să-i ascult.

50

Eddie

Stau drept ca o săgeată: uşa de la maternitate se deschide. Îmi dau seama că trebuie să fi adormit. Mă simt îngrozitor. Şi îngheţ, tremur din toate încheieturile. De ce n-am luat o căciulă sau nişte mănuşi? De ce nu am plănuit cu atenţie? De ce am stricat *totul,* din momentul în care Sarah a plecat de la atelier în iunie?

— E vreun Eddie Wallace aici? întreabă femeia care stă în dreptul uşii.

Poartă uniformă medicală.

— Da! Eu sunt!

Face o pauză, apoi arată cu capul spre lifturi, unde putem vorbi fără să ne audă companionul meu din zona de aşteptare. Adormise şi el, dar acum mă priveşte cu invidie.

Săgeţi de frică îmi circulă prin corp ca în videoclipurile ştiinţifice pe care ni le arătau la şcoală. Merg mult prea încet. Femeia în uniformă medicală mă aşteaptă, cu braţele încrucişate, observ că se uită în podea.

Brusc îmi dau seama că nu-mi place asta.

Îmi dau seama şi mai repede că, dacă îmi dă veşti proaste, viaţa mea nu va mai fi niciodată la fel.

Aşa că, în primele secunde, nu aud ce zice pentru că sunt total asurzit de frică.

— E băiat, repetă, când vede că n-am priceput nimic.

Începe să zâmbească.

— Sarah a născut un băiat frumos cu aproape o oră în urmă. Acum le facem câteva teste, mamei şi copilului. Însă Sarah m-a rugat să-ţi spun că e băiat şi că ar trebui să fie absolut în regulă.

O privesc cu pură uimire.

— Un băiat? Un băiat? Sarah e bine? A născut un băiat?

Zâmbeşte.

— E foarte obosită, dar e OK. Chiar s-a descurcat foarte bine.

— Şi-a vrut să-mi spui? Ştie că sunt aici?

Încuviinţează.

— Ştia că eşti aici. A aflat exact când o duceam în secţia C. I-a spus sora ei. Iar fiul tău este adorabil, Eddie. O creatură mică superbă.

Mă aplec înainte şi un suspin de uimire, de bucurie, de uşurare, de uluire, de un milion de lucruri pe care n-aş putea niciodată să le numesc se revarsă din mine. Sună ca un râset. Ar putea foarte bine să fie un râset, îmi acopăr faţa cu mâinile şi plâng.

Femeia pune o mână pe spatele meu.

— Felicitări! spune, undeva, deasupra mea.

Simt că zâmbeşte.

— Felicitări, Eddie!

În cele din urmă, reuşesc să mă îndrept. Se întoarce să plece.

Faptul că se duce să aducă şi alte vieţi pe pământ sfidează raţiunea. Că acest miracol e un lucru obişnuit pentru ea.

Un băiat! Băiatul meu!

— Sarah se recuperează în camera ei şi va trebui să mai stea câteva zile în salonul postnatal. Mi-e teamă că nu vei putea să intri în noaptea asta, dar orele de vizită în salon încep la ora două după-amiaza. Deşi, bineînţeles, depinde de Sarah.

Încuviinţez prosteşte, plin de veselie.

— Mulţumesc! şoptesc, pe când începe să se îndepărteze. Îţi mulţumesc atât de mult! Te rog, spune-i c-o iubesc! Sunt atât de mândru de ea. Eu…

N-am mai plâns aşa din ziua în care m-au anunţat că sora mea mai mică e moartă. Dar acela a fost cel mai oribil moment din viaţa mea, iar acesta e cel mai frumos.

După multă vreme, merg clătinându-mă afară, unde vântul s-a oprit şi un gri uşor începe să se infiltreze în cerul nopţii. E linişte, cu excepţia smiorcăitului. Nu la fel de sonor ca un motor de maşină în depărtare. Suntem aici doar eu şi vestea înălţătoare şi ameţitoare.

— Sunt tată, şoptesc în pustietatea dinaintea răsăritului. Am un băieţel.

Repet asta de câteva ori, pentru că nu am alte cuvinte. Mă sprijin de peretele rece de la Women’s Center şi încerc să-mi

reevaluez viziunea despre univers, în aşa fel încât să includă şi acest miracol. Dar e imposibil: nu pot să-mi imaginez. Nu pot să estimez. Nu pot să cred. Nu pot să fac nimic.

O maşină intră în parcare, se îndreaptă încet spre un loc pentru cei cu dizabilităţi, vizavi de mine. Viaţa merge mai departe. Lumea se trezeşte. Lumea îl conţine pe fiul meu. Totul e al lui. Aerul, răsăritul, acest bărbat care plânge şi căruia într-o zi o să-i zică tată.

Apoi telefonul bâzâie în buzunar şi văd numele lui Sarah şi cuvântul „Mesaj". Izbucnesc în plâns din nou, înainte să apuc să citesc.

E frumos, mi-a scris. *E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.*

Privesc, cu răsuflarea tăiată, cum îmi scrie alt mesaj.

Seamănă cu tine.

Te rog, vino mâine să-ţi cunoşti băiatul.

Şi la urmă: *Şi eu te iubesc.*

51

Sarah

Este 2 iunie. Încă o zi de 2 iunie pe Broad Ride: îmi dau seama că e a douăzecea, în timp ce-mi prind părul cu un elastic. Astăzi e o briză puternică, ce împinge norii rapid pe cer, alungindu-i şi biciuindu-i în spirale dense. Briza îmi înhaţă fire de păr şi le face să danseze.

Mă gândesc la anul în care a plouat atât de tare, încât urzicile s-au îndoit de greutate şi la anul în care pălăria mi-a fost luată pe sus de un vânt năprasnic. Mă gândesc la anul trecut, când a fost atât de cald, încât aerul din jurul meu s-a comprimat şi chiar şi păsările erau tăcute, îngropate în pene, în copacii lor. Acela a fost anul în care l-am cunoscut pe Eddie. Şi aşa a început.

Eddie. Eddie al meu. Chiar dacă sunt epuizată, nedormită dincolo de orice limite, zâmbesc. Zâmbesc fără speranţă, iar stomacul meu şuieră şi uruie.

Încă mi se întâmplă, după un an întreg de când am dat peste el pe pajişte. Spune că i se întâmplă în continuare şi lui şi ştiu că e adevărat pentru că i se citeşte pe faţă. Uneori, mă întreb dacă e un efect al bătăliei pe care a trebuit s-o ducem ca să ne păstrăm unul pe altul. Însă, în cea mai mare parte, e pentru că aşa trebuie să fie.

Ca şi cum ar simţi bătăile de fericire ale inimii mamei sale, Alex sforăie, ghemuindu-se şi mai strâns la pieptul meu. Încă adoarme repede, în ciuda numărului de oameni care l-au înghiontit şi l-au alintat în ultima oră. Îl strâng lângă mine, aşa înfăşurată cum sunt în bandaje. Îi sărut capul mic şi cald, iar şi iar. Să-l ţin lipit de mine – chiar şi când sunt atât de obosită, că aş dormi fericită şi-n castronul unui câine – e ca şi cum s-ar aprinde o lumină. Habar n-aveam că pot iubi ceva, pe cineva, atât de mult.

A doua zi după ce s-a născut Alex, când Eddie a intrat în camera mea ţinând în mână o veveriţă de jucărie, cu mâinile

tremurânde, palid de spaimă, am ştiut că vom reuşi. I l-am întins pe fiul nostru şi s-a uitat lung la el, complet uluit, plângând incontrolabil, numindu-l pe Alex „Boxer”. Mai târziu, când o asistentă i l-a luat cu forţa, m-a privit câteva momente şi apoi mi-a spus că mă iubeşte. Indiferent de ce s-a întâmplat, a spus, el era al meu, dacă eu îl voiam.

Aşa că s-a întors cu mine la părinţii mei, după ce am fost externată. Ne-am mutat înapoi la ferma lui câteva săptămâni mai târziu. (A făcut un pătuţ pentru copil. Un pătuţ pentru copil! A agăţat-o pe Mouse în vârf.) Şi, chiar dacă mama lui a refuzat să vorbească cu mine, chiar dacă a continuat să-l sune în timpul zilei, chiar dacă rămăseserăm complet fără bani şi în acoperişul lui Eddie a apărut o spărtură, iar eu am făcut mastită şi m-am simţit îngrozitor, am fost mai fericită decât oricând. Nu ne-am dat jos din pat în prima dimineaţă. Pur şi simplu am lâncezit acolo, împreună cu fiul nostru, hrănindu-l, îmbrăţişându-l, adormind şi trezindu-ne, sărutându-ne, schimbând scutece şi zâmbind.

La început, Eddie îi răspundea mamei lui la două, poate trei telefoane pe zi, deşi curând s-a limitat la unu. Era greu pentru el – „imposibil de dificil”, spunea, să se trezească într-o dimineaţă cu trei apeluri pierdute. „Sunatul în timpul nopţii e cel mai rău”. Mâinile îi tremurau când o suna înapoi, stând în vârful patului, în timp ce eu îl hrăneam pe Alex pe scaun. Şi imediat după aceea, dădea o fugă până la ea. Era „bine”, spunea la întoarcere.

— Doar o noapte proastă. Dar a avut o noapte proastă cel puţin o dată pe lună timp de două decenii, şi a supravieţuit. Trebuie să am mai multă încredere.

Chiar şi după ani buni în care mi-am imaginat nefericirea şi tortura familiei Wallace, responsabilităţile lui Eddie faţă de mama lui mă şocau. Însă, când şi-a cerut iertare pentru numărul de telefoane, pentru numărul vizitelor pe care încă i le făcea, i-am spus că nu e nevoie. Dintre toate femeile de pe pământ, am zis, cu siguranţă eram cea mai în măsură să înţeleg.

Am înţeles, de asemenea, că ceva mult mai important decât boala mamei i se întâmplase lui Eddie: devenise părinte.

Paternitatea şi toate instinctele imposibil de descris, precum şi emoţiile pe care le generează. Alex a intrat în viaţa lui Eddie micuţ, cald, ca şi cum ar fi rezolvat misterele lumii şi, fără să-i spună măcar un cuvânt tatălui său, fără să ridice măcar un deget, a schimbat peisajul responsabilităţilor lui Eddie pentru totdeauna.

Când mama lui telefonează acum, pur şi simplu îi respinge apelul, îi trimite mesaj mai târziu, iar cea mai mare parte a atenţiei lui se îndreaptă spre Alex. Spre mine.

— Trebuie să mă rog ca mama să fie bine, a spus într-o zi. Ce pot încă să-i ofer să fie suficient. Pentru că nu pot să-i ofer mai mult, Sarah. Nu vreau. Omuleţul ăsta are nevoie de mine. El e cel pe care trebuie să-l ţin în viaţă acum.

Totuşi, ştiu că-l doare că mama lui nu a venit astăzi. Ştiu că nu o să vină şi el ştia că nu o să vină – l-a văzut pe Alex de şase ori în trei luni şi de fiecare dată a insistat să fie prezent doar Eddie. Însă umerii lui căzuţi când a trebuit să începem fără ea mi-au frânt inima.

Când Jenni şi Javier ne-au vorbit despre planul lor de a ne vizita în iunie, eu şi Eddie am decis să ţinem o petrecere de bun venit pentru Alex. Cu doi părinţi atei, erau slabe şansele să fie botezat, aşa că am organizat o mică ceremonie pentru el. Doar câţiva prieteni care să ţină câteva discursuri, apoi să trecem la partea serioasă cu mâncatul şi cu băutul.

Pentru Jenni, ultimele zece luni fuseseră foarte dificile. Am vorbit de cel puţin două ori pe săptămână şi existaseră câteva căderi sfâşietoare, însă simt că a depăşit ce era mai rău. A fost în formă de când au ajuns ieri-dimineaţă. Mi-a mărturisit mai devreme că ea şi Javier încearcă să-şi dea seama cum o să arate viaţa lor fără copii (poate o să călătorim? a spus), se gândeşte chiar la nişte studii universitare în „ceva fain”. Săracul Reuben ar fi distrus dacă ar pierde-o şi pe ea.

A fost ideea lui Eddie să organizăm totul aici, pe Broad Ride, pe 2 iunie. Exact unde Alex şi Hannah aveau vizuina. M-am gândit că e perfect.

Însă, bineînţeles, la fel ca toate aspectele relaţiei noastre, n-a

fost o chestiune fără complicaţii. Smelly, câinele surorii mele, a hăpăit aproape toată mâncarea pe parcursul ceremoniei – inclusiv un tort mare de ciocolată – aşa că Hamish s-a dus cu el la cabinetul veterinar, la Urgenţe, iar copiii plângeau încontinuu de teamă ca Smelly să nu se fi îndopat până la moarte de data asta. Alan, prietenul cel mai bun al lui Eddie, a fost foarte emoţionat din cauza discursului său şi a băut atâtea beri, încât a adormit când eram gata să-l ascultăm. Soţia nu mai vorbeşte cu el. Apoi pe Rudi l-au descoperit sărutându-se într-o scorbură acoperită de hasmaţuchi cu fiica mai mare a uneia dintre prietenele mele de la cursul de yoga pentru mamă şi copil. Chiar dacă are opt ani şi ar trebui să i se pară enervante fetele încă cel puţin patru ani şi chiar dacă prietena de la yoga îmi povestea săptămâna trecută cât de fericită este că fata ei n-are o sexualitate confuză, ca mai toţi copiii din ziua de astăzi.

Jo nu s-a putut opri din râs, ceea ce n-a rezolvat situaţia, însă toată lumea e aici, cu excepţia lui Hamish şi, bineînţeles, cu excepţia mamei lui Eddie. Jenni, Javier, sora mea şi familia ei, Alan şi Gia, care au fost atât de calzi şi de prietenoşi cu mine – plus Tommy şi Jo, care sunt învăluiţi în propria lor poveste de dragoste. Niciodată nu i-am văzut atât de fericiţi, deşi lucrurile cu Shawn au fost confuze de când Jo i-a povestit despre Tommy. Dar acum ea are ceva ce n-a avut niciodată: o relaţie adevărată. O să se descurce.

Şi, bineînţeles, şi părinţii mei sunt aici, uitându-se cu o mare încântare la fiecare interacţiune dintre fiicele lor. Încă nu le vine să creadă că m-am întors, că Hannah şi cu mine am reuşit să redevenim prietene, că putem fi împreună o familie. Şi normal că sunt obsedaţi de Alex. Tata i-a compus o partitură pentru violoncel. Am sentimentul neplăcut c-o va cânta mai târziu.

Mai iau o bucată de quiche, cât mai pot – Alex o să se trezească în orice minut – şi mă uit după Eddie.

Acolo. Se îndreaptă spre noi, cu mâinile în buzunare, zâmbind. Nu cred că mă voi plictisi vreodată de zâmbetul lui.

— Bună, spune.

Mă sărută o dată; apoi mă sărută din nou. Îl examinează pe

micul nostru fiu.

— Bună, Boxer, şopteşte.

Mai mult ca sigur, Alex începe să se trezească. Deschide un ochi pe jumătate, se strâmbă, apoi mă loveşte cu capul în piept, adormind repede la loc. Tatăl lui îl sărută pe creştet, care miroase a cel mai grozav parfum din lume, şi ia viclean o muşcătură din quiche.

Alex se trezeşte din nou, doar că de data asta pare că o să stea cu noi. Se uită cu ochii înceţoşaţi la tatăl său, a cărui faţă seamănă cu un dovleac ridicol şi vesel, ce se întrevede în peisaj. După câteva momente de evaluare, zâmbeşte. Iar Eddie se topeşte, aşa cum se întâmplă mereu.

Începe să-l scoată din suportul cu bretele şi îmi dau seama deodată că suntem doi oameni care s-au cunoscut datorită unei oi evadate anul trecut. O izbucnire a speranţei şi a aşteptării, o dezvăluire continuă a unui trecut de care nici măcar nu eram conştienţi. Multe s-au schimbat de atunci şi urmează şi mai multe. Nu există nimic care să mă mai tragă înapoi. Niciun colţ întunecat, nicio avalanşă în aşteptare. Doar viaţa.

Şi cine s-ar fi gândit că soluţia este Eddie Wallace? Că Eddie, dintre toţi oamenii, o să mă oprească din fuga mea? Datorită cui a fost posibil pentru mine să stau liniştită, să respir, să mă plac pe mine însămi? Cine s-ar fi gândit că Eddie Wallace, de care mă ascunsesem atâţia ani, o să facă să-mi doresc cu disperare să vin acasă. Cine mi-ar permite să-mi întind rădăcinile şi să aparţin în sfârşit unui loc?

Când ridic privirea, o văd pe Carole Wallace.

Stă la marginea adunării noastre, la braţ cu un bărbat a cărui mânecă atârnă goală în partea cealaltă. Trebuie să fie Felix. Corpul mi se încordează, iar inima începe să-mi bată repede. Nu am certitudinea că sunt pregătită pentru asta. La modul egoist, nu am certitudinea nici că-mi doresc asta. Nu pot să fac faţă unei scene, nu de ziua lui Alex.

Dar iat-o aici şi deja îşi croieşte drum printre invitaţi, îndreptându-se direct spre mine.

Se duce spre Eddie, îmi spun. *Nici măcar nu o să se uite la mine.* Eddie îl ridică pe Alex deasupra capului, râzând de expresiile de

uimire şi de confuzie ale fiului său. Văd cum se întâlnesc mama şi Carole. Mama o opreşte, îi pune o mână pe braţ, spune ceva, zâmbeşte. Carole pare cu adevărat şocată. Clipeşte des, e ciudat de liniştită şi reuşeşte să răspundă. Poate chiar a existat un zâmbet, deşi probabil a fost unul scurt. Mama vorbeşte, arată spre picnic, iar Felix îi zâmbeşte cald, încuviinţează şi îi mulţumeşte. Se uită la Carole, dar ea deja s-a întors iar spre mine şi Eddie şi s-a pus din nou în mişcare.

— Eddie! spun încet.

Încă vorbeşte cu fiul lui.

— Eddie! Mama ta e aici!

Se întoarce şi îl simt cum intră în alertă. Îl cuprinde o tăcere febrilă pe când încearcă să-şi dea seama ce să facă. Pentru o secundă vrea să se îndepărteze, s-o împiedice să ajungă la mine, dar apoi se opreşte. Se opreşte, se îndreaptă de spate şi mă ia de mână. Cu cealaltă îşi ţine fiul, îşi mişcă un deget pe bumbacul delicat din care e făcută salopeta lui Alex.

Mă uit la el. Îi zvâcneşte tâmpla. Gâtul este încordat şi ştiu că vrea s-o înfrunte, să-i iasă în întâmpinare. Dar rămâne. Mă strânge de mână ca niciodată. *Suntem un cuplu,* îi spune, şi-l iubesc pentru asta. *Nu sunt numai eu acum, suntem noi.*

Carole se uită doar la fiul ei. Cu cât se apropie, cu atât Felix se îndepărtează. Îmi zâmbeşte cald, dar nu e suficient, încât să mă facă să cred că o să fie bine. Peste umărul lui, observ că părinţii mei ne privesc. Jo ne priveşte. Alan ne priveşte. De fapt, toată lumea ne priveşte, deşi cei mai mulţi se prefac că nu ne văd.

— Bună, Eddie, dragule! spune Carole când ajunge în faţa noastră.

Abia acum pare să-şi dea seama că Felix nu mai e lângă ea. Aruncă nervoasă o privire înapoi, dar nu se mişcă şi pare decisă să reziste.

— M-am gândit să vin să-l văd pe Alex de ziua lui specială.

Eddie îmi strânge mâna şi mai tare. Începe să mă doară.

— Bună, mamă! zice.

Vesel şi relaxat, ca şi cum totul ar fi în regulă. Şi mă gândesc: *Eşti atât de bun. Ai făcut asta ani la rând. Ai protejat-o, indiferent*

de ce simţeai. Eşti un bărbat extraordinar!

— Alex! şopteşte. Alex, bunica ta e aici!

Lui Alex i se face foame; continuă să se lipească de pieptul lui Eddie, chiar dacă n-o să găsească prea mult lapte acolo.

— Vrei o îmbrăţişare? o întreabă Eddie pe mama lui. Cred că vrea să mănânce acum, dar o să ai câteva minute liniştite cu el.

Carole nu mă priveşte, dar zâmbeşte şi-şi desface braţele. Cu grijă şi tandreţe, Eddie îi dă copilul. Aşteaptă până când ea îl prinde bine, apoi îl sărută pe creştet.

Se trage înapoi şi mă ia din nou de mână. Carole afişează dintr-odată un zâmbet pe care nu mi-am imaginat c-o să-l văd vreodată pe chipul ei; chipul care a pândit în mintea mea atâţia ani.

— Bună, dragul meu! şopteşte.

Are ochii plini de lacrimi şi-mi dau seama că oceanul acela adorabil din ochii lui Eddie e, de fapt, al ei.

— Bună, băiatul meu scump. O, bunica te iubeşte, Alex! O, da, te iubeşte!

Eddie întinde mâna să strângă picioruşul grăsuţ al lui Alex. Apoi se uită la mine şi mă strânge de mână.

— Mamă! spune răspicat. Mamă, vreau s-o cunoşti pe Sarah. Mama fiului meu.

Urmează o pauză lungă, timp în care Carole Wallace murmură la Alex şi el începe să se cuibărească la pieptul ei. Eddie îi eliberează mâna şi pune braţul în jurul meu. Carole nu ridică privirea.

— Eşti un băieţel bun… murmură. Eşti un băieţel *atât* de bun.

— Mamă!

Apoi încet, nesigură, Carole Wallace mă priveşte. Mă priveşte peste capul copilului meu, peste două decenii de durere pe care abia acum, ca mamă, încep să o înţeleg cu adevărat. Şi o secundă – ca o străfulgerare – zâmbeşte.

— Îţi mulţumesc pentru nepotul meu, rosteşte.

Vocea-i tremură.

— Îţi mulţumesc, Sarah, pentru băieţelul ăsta.

Îl sărută pe Alex, apoi se îndepărtează de noi, spre siguranţa

oferită de Felix, iar conversaţia se încheie. Vântul nu mai bate atât de tare; soarele e mai cald. Oamenii îşi scot jachetele şi puloverele. Hasmaţuchi se leagănă violent, ca şi cum un copil s-ar ghemui printre lujeri. O ploaie de fluturi zboară pe deasupra ierbii sălbatice care ne înconjoară pe toţi, protejându-ne de trecut, de poveştile pe care ni le-am spus atâţia ani.

Îmi strecor braţul în jurul taliei lui Eddie şi simt că zâmbeşte.

Mulţumiri

Le mulţumesc înainte de toate lui George Pagliero şi Emmei Stonex pentru ziua aceea stranie şi călduroasă, când am hotărât împreună că voi începe să scriu neîntârziat această carte. Pentru sprijinul şi entuziasmul lor extraordinar.

Cele mai călduroase mulţumiri editorului meu, Pam Dorman, pentru fabuloasa experienţă editorială, pentru viziunea puternică şi pentru înţelegerea profundă a romanului. Mulţumiri, de asemenea, întregii echipe de la Pamela Dorman Books/ Viking pentru munca depusă şi pentru entuziasm. Chiar este o onoare să mă aflu pe o astfel de listă excepţională.

Recunoştinţă infinită lui Allison Hunter, agentei mele neobosite din SUA, care aproape m-a omorât în timpul exerciţiilor de la sală, dar care apoi s-a revanşat, obţinându-mi contractul de editare la care visam. Lui Lizzy Kroner, agenta mea din Regatul Unit, care a organizat extraordinar tot şi fără de care aş fi pierdută. Mulţumiri şi lui Harriet Moore şi Oliviei Barber.

Îi mulţumesc lui Sam Humphreys de la Mantle, tot din Regatul Unit, căruia i-a plăcut povestea de la început, pentru editarea grijulie şi precisă, care a îmbunătăţit-o. De asemenea, le mulţumesc şi celorlalţi editori din lume care au cumpărat-o. Încă nu-mi vine să cred!

Toată recunoştinţa mea lui Alice Howe de la David Higham Associates şi celor din impresionantul departament de drepturi de traducere: Emma Jamison, Emily Randle, Camilla Dubini, Margaux Vialleron şi Annabel Church.

Sincere mulţumiri şi celor de la Old Robsonians, o echipă de fotbal de care sunt incredibil de ataşată. Au donat o sumă generoasă organizaţiei caritabile pentru copii CLIC Sargent, dorind să fie menţionaţi aici. Eu am făcut mai mult decât să-i

menţionez pur şi simplu, pentru că sunt eroii mei.

Gemmei Kicks şi minunatei organizaţii caritabile Hearts Minds, pentru că m-au ajutat cu generozitate când mă documentam despre actele de caritate ale Clovnilor-Doctori. Ceea ce fac clovnii-doctori în viaţa copiilor, zi de zi, realmente m-a uitat şi m-a inspirat. Mulţumiri şi lui Lynne Barlow de la spitalul pentru copii din Bristol.

Îi mulţumesc Emmei Williams, asistentă la psihiatrie, lui James Gallagher, tâmplar, şi Victoriei Bodey, mamă de băieţi. Le mulţumesc prietenilor care au răspuns fluviului nesfârşit de întrebări (uneori foarte personale) de pe Facebook.

Emmei Stonex, lui Sue Mongredien, lui Katy Regan, lui Kirsty Greenwood şi Emmei Holland pentru feedbackul oferit când manuscrisul se afla în diferite faze. Şi, mai ales, dragei mele partenere de scris, Deborah O'Donoghue, fără de care nu ştiu dacă aş fi putut scrie cartea, îţi mulţumesc – multe dintre ideile regăsite aici au venit de la tine, Deb. Abia aştept să-ţi văd propriul roman în librării.

Mulţumesc, SWANS – South West Authors and Novelists – pentru sprijin, lansări minunate şi râsete. Doamnelor de la CAN pentru acelaşi lucru. Îi mulţumesc lui Lindsey Kelk pentru călătoria de documentare din LA şi pentru discuţiile foarte greu de redat în cuvinte. Le mulţumesc lui Rosie Mason şi familiei pentru zilele de neuitat când ne jucam în valea aceea superbă şi lui Ellie Tinto, pentru că a păstrat amintirea lui Margery Kempe vie şi deloc pioasă.

Le mulţumesc lui Lyn a mea, lui Brian şi Carolinei Walsh, care m-au încurajat mereu în tot ce fac şi care au fost atât de mândri de mine pe măsură ce mi-am făcut un nume ca scriitoare. Şi, mai presus de orice, le mulţumesc dragului meu George şi omuleţului nostru mic, amuzant şi perfect, care mi-a schimbat pentru totdeauna felul în care înţeleg iubirea.

{1} GCSE – General Certificate of Secondary Education (Certificat General de Învăţământ Secundar). În Regatul Unit nu există termenul de bacalaureat, ci examene la care poţi atinge un anumit nivel. GCSE implică nivelul 1, 2 şi 3 (n.tr.).

{2} Referire la muncitorii care execută muncă manuală şi care, de obicei, poartă uniformă albastră (n.tr.).

{3} „Arici” – în lb. engl. în orig. (n.tr.).

{4} Secret Intelligence Service sau MI6 este agenţia de spionaj a Marii Britanii (n.tr.).

{5} British Film Institute (n.tr.).

{6} Una dintre cele mai populare plaje din Malibu, California (n.tr.).

{7} Formă de salut care îşi are originea în sanscrită; gest de împreunare a mâinilor în dreptul inimii (chakra inimii) caracteristic yoghinilor (n.tr.).

{8} CHLA – Children Hospital Los Angeles (Spitalul de Copii din Los Angeles) (n.tr).

{9} Centru comercial renumit în industria modei, datorită serviciilor impecabile şi caselor de modă (n.tr.).

{10} Ziua Internaţională a Clătitelor, sărbătorită în ultima zi dinaintea Postului Paştelui (n.tr.).

{11} Mr. Blobby – personaj din emisiunea Noel’s House Party, realizată de televiziunea BBC în 1992.

{12} Departament în cadrul canalului de televiziune BBC (n.tr.).

{13} Prăjitură similară cu batoanele energizante, care are la bază fulgi de ovăz (n.tr.).

{14} În orig. *Bloodletting* – veche tehnică medicală ce avea la bază credinţa că, dacă un pacient pierde sânge controlat, atunci anumite boli vor fi prevenite sau tratate prin echilibrarea umorilor (n.tr.).